

SEKSUAL

4 årg.
nr. 2

POLITIK

maj/juni
'76 7kr

tema:

Det er S-K-Ø-N-T at være bøsse

**Interview med B B F feminister
Rapport fra basisgrupper og B B F seminar
Guddommelig dekadence Anal samleje**

REDAKTIONEN:

Lene Lyngsie, Birgitte Gravesen, Bente Clod, Helle Jarlmoose, Jeanette Schellenberg, Finn Mikkelsen, Christian Kampmann, Ole Nørlyng, Allan Sørensen og Peter Schmidt.

Lay-out og tegninger: Claus Rønn, Karen Hilden, Ole Nørlyng. **Frite Horstip!*

Foto: Lars Sidenius, Kaare p.

Forsidefoto: Lars Sidenius

Redaktører: Christian Kampmann, Finn Mikkelsen (ansv.)

Sats:

Roberta Sats

Sct. Pederstræde 28 B
1453 Kbh. K.

Tryk:

Eks-skolens Trykkeri
Nørrebrogade 5 C
2200 Kbh. N.

Bladet Seksualpolitik

Århusgade 42, 5. tv.
2100 København Ø
Tlf. Tr. 4303

Abonnement på bladet Seksualpolitik kan tegnes ved at indsende 25 kr. på postgirokonto nr. 7 25 11 14, til Bladet Seksualpolitik, Århusgade 42.5. tv., 2100 København Ø, Danmark.

BLADET SEKSUALPOLITIK

sælges hos:

København:

Reitzels Boghandel, Nørregade 20.
Informations Kiosk, Demos, Arnold Busck,
Munksgård, Pocket Bogladen,

RUC's boghandel Roskilde

Handelshøjskolens boghandel

ÅRHUS

Husets Bogcafé, Vester Allé 15.

VIBORG:

Anarkistisk Boghandel, Gothersgade 27.

ESBJERG:

Esbjerg Bogcafé, Exnersgade 61, 6700
Esbjerg.

OSLO:

1. Tronsmo A6S, Postbox 6897, St. Olavsplass, Oslo 1, tlf. 20 25 09.

STOCKHOLM:

Bokcafé Morianen, Drottninggatan 19, og
RFSL Klubb Timmy, Timmermannsgatan
24.

Adresser:

B.B.F. Åbenrå 33 I, 1124 København K
Introduktionsmøder for nye B.B.F'ere holdes den første mandag i hver måned, Åbenrå 33 I kl. 20
Mandagsmøder holdes hver mandag kl. 20 i
KRIM-huset på Christiania

Forbundet af 1948: Postbox 1023, 1007
København K.

Tlf. (mand.-torsd. kl. 17-18

Tlf. (01) 11 19 61

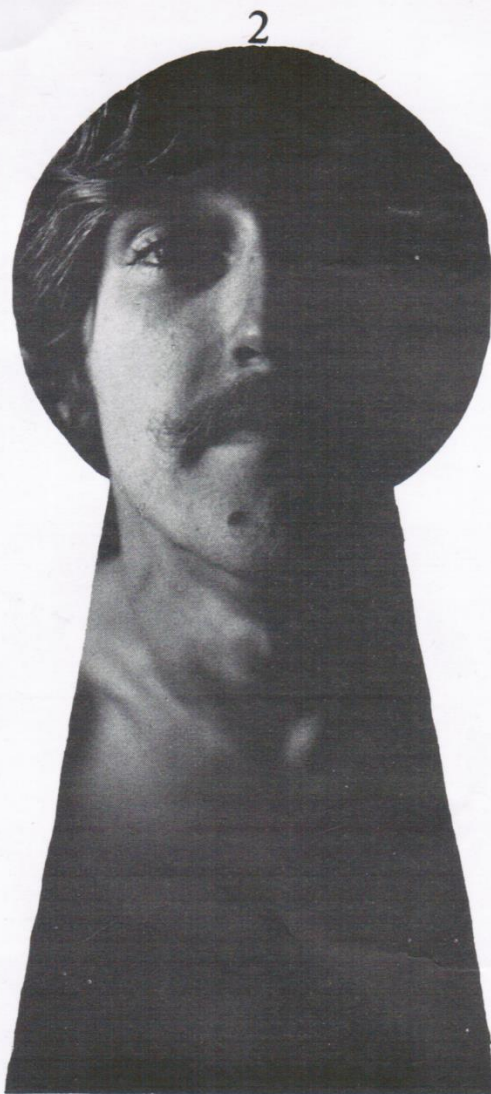
Den lesbiske bevægelse Kvindehuset, Prinsessegade 7 1422 København K.

Tlf. (01) 57 03 66

Rødstrømperne Kvindehuset Prinsessegade 7, 1422 København K.

Tlf. (01) 57 03 66

Mandbevægelsen Dronningensgade 14
1420 København K.

Indhold

Ammestuesnak i stedet for ølstuesnak	side 4
Ned med autoriteten — op med pikken	9
Fakkeltog og flyttedag	14
Menneske kend din røvs hermafrodiska!	15
Det anale samleje	17
Guddommelig dekadence	19
Kys og kæmp	23
Dybe kys og kærlige berøringer	25
Hvordan er mulighederne for en bøsse tilværelse i provinsen	27
Tilværelse i/som en basisgruppe	28
Den seksuelle lavalder	30
Anmeldelse af »Som man(d) behager«	31
Uddrag af Carsten Nagels bog	32
Digte af Bente Clod og Bent Jacobsen	31

BØSSERNES BEFRIELSEFRONT

Vi arbejder for bøssernes befrielse ud fra den opfattelse, at bøsseundertrykkelse samtidig er udtryk for seksualitetens undertrykkelse i almindelighed. Vi har den opfattelse, at kampen mod seksuel undertrykkelse må føres parallelt med kampen mod det kapitalistiske system, som er direkte interesseret i at opretholde de gældende konsollemønstre.

INGEN BØSSEKAMP UDEN KLASSEKAMP — INGEN KLASSEKAMP UDEN BØSSEKAMP.

BØSSELITTERATUR

Her er nogle af de bøger og tidsskrifter der beskæftiger sig med bøsser:

»Bøsseundertrykkelsen«, oversat fra »Zur Frage, warum Schwule unterdrückt werden«, Berlin, 1973, og udgivet af Bøssernes Befrielses Front 1975. Åbenrå 33, 1124 Kbh. K.

»Ambitiøs, fritidsbevidst, normal — de homofile og samfundet«. Reimut Reiche og Martin Dannecker, oversat og udgivet af Bøssernes Befrielses Front.

»Homosexual oppression and liberation«. Dennis Altman. Penguin Books. London, 1973.

»Out of the Closets«, Pyramid Books, New York. 72, 73, 74.

»Rapport om homofile«. Lindhart og Ringhof, København.

»Mænd — det svækkede køn«. Tiderne Skifter, København, 1974.

»Pan«, udgivet af Forbundet af 1948, Åbenrå 33, 1124 Kbh. K.

»Body Politik«, Gay Liberation Journal. P.O. Box. 7289, station A, Toronto, Ontario, Canada.

»Gay Sunshine«. Gay Sunshine Press. Box 40397, San Francisco, USA.

Samme forlag udgiver bl.a. digtsamlinger og anden bøsse litteratur, f.eks. »Angels of the Lyre«, A Gay Poetry Anthology, og »In Praise of Boys«, Moorish Poems from al-Andalus.

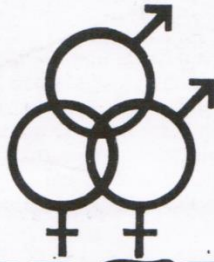
Desuden henvises til Oscar Wilde Memorial Book Shop, 15 Christopher Street, New York City, 10014 N. Y. USA for tidsskrifter, bøger, plader osv.

Bøssefrigørelsens tidlige historie

John Lauritsen and David Thorstad: The Early Homosexual Rights Movement (1864-1935), New York 1974, illustreret, med Source Bibliography og register (91 sider), Times Change Press, 62 West 14th Street, New York, N.Y. 10011, S 2.85.

»Folkets demokratiske diktatur må være ledet af arbejderklassen, for arbejderklassen er den mest vidtskuende og uselviske og den mest konsekvent revolutionære klasse. Revolutionens hele historie viser, at revolutionen er dømt til at strandе, hvis den ikke ledes af arbejderklassen«. Mao Tsetung.

SEKSUAL POLITISKE HOVEDPUNKTER

Hvad vil vi?

Vi kæmper for seksualrevolutionen. Det er ikke nok at bekæmpe den økonomiske undertrykkelse, også den seksuelle undertrykkelse må bekæmpes. Kapitalismen og patriarkatet støtter hinanden, og revolutionen må knuse begge systemer. Vi vil tvinge venstrepartierne til at beskæftige sig med seksualpolitik. Samtidig vil vi vise dem der tror at de er seksuelt frigjorte at socialismen er en betingelse for at den seksuelle undertrykkelse kan holde op.

Samfundet

Vi kæmper for et socialistisk Danmark, hvor folket og ikke profitten bestemmer. Folket alene afgør hvad der skal produceres — og hvor meget, hvordan og hvorfor. Ned med ejendomsretten! al magt til folket!

Kønsbalance på arbejdsmarkedet

Vi kæmper for kvindens økonomiske selvstændighed. Kønsbalance på arbejdsmarkedet vil forhindre at kvinder bliver brugt som arbejdskraftreserve, og det vil forhindre at arbejdsløsheden bliver større hos kvinder end hos mænd.

Samliv

Vi kæmper for en seksuel frigørelse fra den mandsdominerede kultur. Den patriarkalske kernefamilie skal nedbrydes. Den undertrykker alle sine medlemmer, og kapitalismen bruger den til at indoktrinere sit undertrykkende system. Kapitalismen og patriarkatet støtter kernefamilien, fordi den opretholder og videregiver det normalitetsbegreb der skaber forfølgelse og undertrykkelse af anderledes tænkende, følende og handlende. Først når kernefamilien er nedbrudt ophører undertrykkelsen af andre samlivsformer.

se af anderledes tænkende, følende og handlende. Først når kernefamilien er nedbrudt ophører undertrykkelsen af andre samlivsformer.

Krop og seksualitet

Vi kæmper for menneskets ret til at bestemme over sin krop og dens muligheder. Alle må have lov til at vælge seksualpartnere som de har lyst til, uanset køn, alder og slægtskab, når bare det er frivilligt og til gensidig glæde. Og alle må kunne onanere med glæde og uden skyldfølelse.

Kampen for frigørelse

Vi kæmper for at nedbryde de undertrykkende kønsroller som kapitalismen og patriarkatet har skabt og bevaret. Vi støtter aktivt kvindens kamp mod undertrykkelse og kræver at manden frigør sig fra sin undertrykkende rolle. Frigørelsen skal også omfatte børnene. Uden deres frigørelse er seksualrevolutionen umulig. Vi støtter de lesbiske kamp og bøssernes kamp for frigørelse. Deres kampe er nødvendige for seksualrevolutionen og kan ikke skilles fra den.

Ned med pik-imperialismen!

Seksualrevolutionens drivkraft

Vi solidariserer os med de grupper der kæmper for at nedbryde kapitalismen og patriarkatet. Fra den kommer seksualrevolutionens drivkraft. Det er: Lesbisk Bevægelse, Bøssernes Befrielsesfront, Kvindebevægelsen, Mandebbevægelsen, Pædofilgruppen, Børnenes Befrielsesfront og Kollektivbevægelsen.

*Ammestuesnak
istedet for
ølstuesnak*

*Slyngveninderne Lullu — og Bell Nielsen
fører sig frem blandt eksotiske planter og
plaskende fontainer*

Sven og Morten klæder sig på en måde som bøsserne i Homosexuelle Aktion Westberlin kalder for »feminisme«. De bruger make-up og tøj som et bevidst og sommetider provokerende brud med mandrollen.

Finn Mikkelsen og Ole Nørlyng har snakket med dem om det de gør, og hvad de vil med det. Interviewet blev optaget på bånd i det kollektiv, hvor Ole bor, og senere redigeret og sammentrængt.

FINN: Hvad er feminisme?

MORTEN: Det er noget i retning af det modsatte af mandchauvinisme. Det at være modsat den måde mænd er på. At være blød og veg, i modsætning til at være hård og stejl, at lægge mere vægt på følelserne, kort sagt at lægge mere vægt på de »gode gamle« kvindelige egenskaber, som bl.a. overbærenhed og følsomhed.

FINN: Er det et mere konsekvent brud med den traditionelle manderolle end bøsser normalt gør?

MORTEN: Ja, det er. I hvert fald hvis du tænker på de bøsser der går til møderne i Bøssernes Befrielsesfront. Jeg synes tit det er en gang pikimperialisme at sammen. Det er bare en samling mandspikke der sidder og snakker. Tit snakker de bare for at høre sig selv snakke og bare for at få deres egen mening igennem hele tiden.

SVEN: Der er to former for feminisme. Der er det som kvinderne i kvindebevægelsen kalder feminisme. Det har jeg ikke så meget forstand på at definere, det må kvinderne hellere selv gøre. Og så er der det som bliver kaldt feminisme hos bl.a. os to. Det vi laver og det vi står for. Vi har ikke selv kaldt det feminisme fra begyndelsen, men efterhånden som folk har sagt det om os, har vi taget det til os som betegnelse. Det som præcist bliver kaldt feminisme hos os er faktisk kun det at vi somme tider bruger kvindetøj i stedet for mandetøj. Og det er i virkeligheden ikke andet end en slags aktions-teater. For mig er feminisme mere end det. Det er bevidst at hive nogle af de såkaldte kvindelige egenskaber frem. Vi har oplevet mange gange at kvinder har en helt anden måde at være på, en helt anden måde at have det meget afslappet og rart på, og alligevel få sagt mange vigtige og betydningsfulde ting. Det er ikke bare pladder og kaffeslabberas, sådan som mænd mange gange synes. Det ved jeg, for jeg har selv oplevet det. Det er »feminisme« at vi kan sætte os ned og være sammen på en helt anderledes måde end mænd ellers er sammen på. At vi tør vise vores følelser, og at f.eks. være i stand til at tale frit om vores seksualitet, uden at gøre det på den traditionelle tingsliggjorte måde jeg ofte har oplevet mænd tale om seksualitet på.

MORTEN: Det hedder ammestuesnak i modsætning til ølstuesnak.

FINN: Jeg kunne godt tænke mig at høre om hvordan jeres feminisme virker i Bøssernes befrielsesfront.

MORTEN: Når man helt konkret kommer klædt ud som en eller anden, enten fuld-

stændig transvestit eller i noget som ikke er normalt at have på, så griner folk bare og synes det er sjovt. De er lidt overbærende, som om de synes at hvis man gør sådan noget, så kan man i hvert fald ikke være alt for klog inden i hovedet, og sådan nogen kan man ikke tale marxisme med. Jeg var ude for en lørdag på Pan, hvor jeg havde ring i næsen og havde en kæmpe diskussion med en fyr om anarki, at han pludselig sagde: »Man kan da ikke stå og tale politisk med sådan en som har ring i næsen.«

SVEN: Ja den mest almindelige reaktion er at de tror at når vi kommer og ser sådan ud, så er vi altså osse dumme.

MORTEN: Mange af bøsserne i BBF har den holdning at værdien måles i evnen til at kunne udtrykke sig rigtigt og sagligt og marxistisk. Det er det der tæller.

SVEN: Det er vel fordi bøsserne osse er mænd, og ligger under for det ideal mange mænd har. Det med at det er fint at kunne teoretisere. Og til sidst er det det eneste de kan.

En form for leg

OLE: Jeg kunne godt tænke mig at spørge hvilke personlige erfaringer og oplevelser der ligger til grund for jeres interesse for feminisme. Hvordan startede det? Det er jo ikke noget man begynder på som fire-årig?

MORTEN: For mit vedkommende begyndte det i 72 da jeg havde været i Amerika i julen og mødt nogle meget skønne bøsser i et kollektiv. Jeg havde det enormt rart der. Jeg lagde mærke til at jeg aldrig havde været sammen med mænd på den måde før. Vi havde det meget varmt og kærligt, gode vibrationer hele tiden. De flippede ud og klædte sig ud på alle mulige måder, og det begyndte jeg så med da jeg kom hjem og flyttede i kollektiv ude på Brøndby Strand. Flere gange når jeg gik i byen tog jeg fuldstændig drag på og kørte ind med S-toget og oplevede at jeg var skidenerøs og bange for at få tæsk af de rockere der stod nede ved stationen. Det gjorde jeg altså ikke.

OLE: Var det spændingsmomentet?

MORTEN: Ja efterhånden. Det var spændende at opleve reaktionerne når man virkelig ser anderledes ud og er anderledes. Man kunne tit se at jeg var en mand, jeg havde sommetider fuldkæg. Det var meget bedre end bare at være klædt ud som dame, og så folk troede det var en dame.

OLE: Var det spændingsmomentet i forhold til rockerne?

MORTEN: Nej, det ville jeg helst undvære.

OLE: Hvorfor gjorde du det så? Fordi du følte at du fik noget af din egen personlighed udtrykt, noget du ellers ikke kunne udtrykke?

MORTEN: Ja, det var det måske nok. Jeg syntes det var skægt at lege med. Det var en form for leg. Det har det også udviklet sig til siden. Nu går jeg ikke så meget klædt som dame mere, nu tager jeg bare det tøj på som jeg synes er sjovt. Dengang var det for at bryde ud af mandrollen. Jeg var oftest klædt som en mand og opførte meg rigtigt som en mand. Når jeg så tog dametøj på var det for at gå i den helt modsatte grøft og se reaktionen.

FINN: Jeg har nogen gange været ude for at jeg har været sammen med feminister klædt

ud som kvinder og at de har været meget vanskelige at komme i kontakt med. Og det har undret mig meget, fordi det har været folk som jeg ellers snakker udmærket med. Det er ligesom om der sker en forandring med dem fra det øjeblik de er i drag. Så bliver det svært at kommunikere med dem.

MORTEN: Det du snakker om, det føler jeg også selv nogle gange. Jeg føler virkelig at jeg ikke kan snakke med folk. Jeg har fuldstændig glemt at jeg ser sindsygt ud, og når folk kommer og siger »Gud, hvor ser du sød ud«, så ved jeg simpelthen ikke hvad jeg skal svare. Hvad skal jeg stille op med det? Hvordan skal jeg bygge en samtale op derfra?

OLE: Ja, men ligger der ikke en køns-politisk aktion i det du gør?

SVEN: For mig at se er der to sider. Den personlige oplevelse af det, hvor jeg ligeså godt kunne tage en plakat på maven hvor der står: jeg er anderledes, altså den oplevelse jeg har når jeg ikke skjuler mig i mængden. Den anden side er den oplevelse de der ser mig har. De ser at der er fyre der er anderledes og klær sig ud og spiller med rollerne og bruger dem til at lege med i stedet for at lade sig undertrykke af dem. — Vi har lagt mærke til, at mange gange smitter det. Der er kommet folk ind i BBF som har været stille og forsagte mennesker eller teoretiske og »saglige«, og så er der gået et stykke tid, hvor de har set os flere gange. Så begynder det så småt. Så

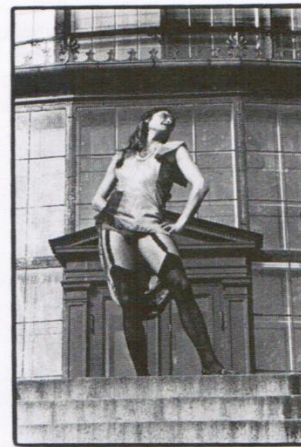

Foto: Lars Sidenius

kommer der lidt neglelak på fingrene, og så kommer der lidt mere flippet tøj på, og efterhånden kan de så flippe helt ud og bliver meget forrygende. Der må altså være flere der kan forstå og bruge det som et frigørelsesmiddel. Jeg gør det fordi jeg er klar over at det virker. Vi har også brugt det når vi har holdt foredrag på skoler. Vi har taget kjoler på i stedet for bukser, og så bliver fyrene altså bange, alvorligt bange. De siger ikke nær så meget, som de plejer, og når vi så har siddet og snakket med kvinderne og haft det godt, så blev fyrene rigtig aggressive og angreb os for at se sådan ud og synes at det nærmest er perverst.

OLE: Det er jo også et skud for boven som det almindelige borgerlige kønsrollemønster får når man begynder at pille ved de ganske bestemte klicheer man har med sin påklædning.

FINN: Har I nogen erfaringer med hvordan kvindebevægelsen eller lesbisk bevægelse forholder sig til den der bøsse-feminisme?

MORTEN: Der er nogle lesbiske kvinder der ikke bryder sig om den. Selv bor jeg sammen med nogle lesbiske kvinder der synes at det er i orden og selv gør det, men jeg tror at nogen lesbiske kvinder opfatter det som en gøren nar ad kvinden og kvindrollen. Og det er det ikke.

SVEN: Kvinder har altid måttet tage make-up på for at kunne sælge sig selv bedre, for at kunne markedsføre sig selv, og på den måde er make-up stærkt undertrykkende. Men for os er det absolut ikke noget markedsførende.

OLE: Det gør jer ikke til mere salgbare seksualobjekter?

SVEN: Absolut ikke.

MORTEN: Man kan være helt sikker på, inden man går hjemmefra, at man »ikke får noget med hjem.«

OLE: En læderjakke og en stor bule i bukserne og kasket og motorcykel er bedre?

SVEN: Det er salgbart, ja, på en helt anden måde. Det andet er ikke salgbart.

OLE: Hvad er jeres holdning til den kritik Suzanne Brøgger er blevet udsat for netop fordi hun fortsætter med at dyrke en trang til at pynte sig og gå i eksklusivt og smart tøj og se ekcentrisk ud?

MORTEN: Jeg synes bestemt ikke at kvinder skal holde op med at pynte sig. Det er bare at gå ind på mandens præmisser for ligeberettigelse. Jeg synes det er en meget dejlig ting hos kvinder at de virkelig har sans for at pynte sig, at de har fantasi til det. Det er noget som mænd ikke har. Kvinderne skal ikke give afkald på det, tværtimod skal mænd se at få det.

OLE: Men er det ikke forvirrende at en konsolpolitiker som Suzanne Brøgger sidder og skriver modereportager fra Paris?

MORTEN: Det undrede også mig.

OLE: Hvor trækker vi grænsen for hvornår det bliver kommercielt?

MORTEN: Det må Suzanne Brøgger jo selv ligge og rode med, ikke? Vi kan da bare lade være med at betragte hende som en slags leder. Hun kan sgu da også gøre fejl.

SVEN: Og hun skal jo også have mad i munden. Og vi bestemmer ikke selv hvad vi sælger, hvad vi er nødt til at sælge. Al form for lønarbejde er en form for prostitution, synes jeg. Og det er vi nødt til næsten hver dag i vores liv i et kapitalistisk samfund.

Magt et mandefænomen

FINN: Er det en principiel politisk holdning hos jer at lønarbejde skal man holde sig fra?

MORTEN: Jeg kan ikke se nogen forskel på lønarbejde og på slaveri. Det er bare en smartere måde at lægge lænkerne om fødderne på folk. Det er den eneste forskel der er.

OLE: Ja, det er noget rent personligt, men hvis du skal prøve at have en social holdning til det i et bredere perspektiv — hvad så?

MORTEN: Det ved jeg ikke. Jeg kan kun udtale mig om hvordan jeg selv synes det er. Jeg kan ikke udtale mig om hvordan andre folk synes det er.

SVEN: For mig at se hænger lønarbejde

sammen med den måde vi producerer på. Vi producerer ikke efter behov. Hvis vi gjorde det, så ville vi være det der i pædagogisk sprog hedder »motiveret« og på en helt anden måde end nu forstå at de ting vi lavede, dem var der brug for. Så ville vi producere af interesse og af samhørighedsfølelse med fællesskabet, og så ville lønarbejde heller ikke behøve at eksistere, for så ville vi kunne få hvad vi havde brug for. Jeg kunne godt forestille mig et samfund uden penge, hvor vi hentede de ting der var produceret, det steder der blev distribueret, og vi så hentede hvad vi havde brug for og ikke mere. Det er jo fordi vi allesammen har et meget fremmedgjort forhold til de ting der er i butikkerne nu, fordi vi netop skal betale for dem. Sådan som det er nu henter vi ofte tingene for at vise at vi har råd til dem, ikke fordi vi har brug for dem. Noget som bl.a. også reklameindustrien støtter. Jeg vil gerne arbejde fordi jeg kan se nytten af det arbejde jeg gør. Hvis vi bare arbejder for at få penge, så er det med at kunne se nytten gået fløjten. Så har det jo ingen betydning hvad vi producerer.

FINN: Godt. Nu har I været inde på at den feminisme I repræsenterer er et opgør med mandschauvinismen og mod mandsundertrykkelsen i vort samfund. Vil det sige at I går ind for matriakater?

MORTEN: Nej, det er jo bare at vende bøtten om. Hvem siger at der er nogen der skal bestemme overhovedet? Jeg synes vi skal finde ud af en måde hvor mennesker bare lever sammen, ikke at det enten er manden eller kvinden der har magten. Jeg går ind for at der ingen magt er.

SVEN: Jeg forestiller mig heller ikke et samfund som patriakalsk eller matriakalsk, når jeg forestiller mig et samfund jeg kunne tænke mig. Jeg ser bort fra om det er mænd eller kvinder. Det tænker jeg ikke over. Alle skal jo være der.

MORTEN: Hvis jeg har forstået de ting vi godt kan lide hos kvinder, så ville det heller ikke være noget der hed kvindemagt i et matriakat. Jeg tror det ligger kvinden fjernt at have noget med magt at gøre. Magt er et typisk mandsfænomen.

OLE: Jeg tror I idealiserer kvinden. I det samfund vi lever i er det heller ikke kvinden fremmed at stræbe efter magt.

SVEN: Det er et spørgsmål om tillæring i opdragelsen. Hvis man(d) opdrager kvinden til det, kan hun blive et ligeså stort magtmenneske som manden er blevet.

OLE: I arbejder ikke inden for noget politisk parti?

MORTEN: Sidst jeg var medlem af et parti, var det SF. Men det er mange år siden. Jeg har ikke haft lyst til at melde mig ind i noget parti siden. Jeg synes jeg er uenig med dem allesammen på et eller andet tidspunkt.

OLE: Man kunne godt tilslutte sig et politisk arbejde selv om man ikke var enig med dem på alle områder ikke? For eksempel er der intet venstreorienteret parti som har en virkelig positiv holdning til homosexualitet, og derfor vil man som bøsse føle sig undertrykt. Men alligevel kunne man måske gå ind i partiet på grund af nogen overordnede mål.

MORTEN: Jeg kan ikke forstå hvorfor jeg skulle melde mig ind i noget parti.

OLE: For at arbejde for at få kapitalismen afskaffet, for eksempel.

MORTEN: Jeg tror bare ikke at vi får afskaffet det kapitalistiske system ved at vi får magten i parlamentet. Det har de jo prøvet mange steder. De har prøvet det i Chile, i Portugal. Det hjælper ikke, vel? Det øjeblik at folk ikke er socialister inde i hovedet, hjælper det ingenting at magten er socialistisk.

OLE: Det er den indre revolution der skal komme først. Hvad med Kina? Kulturrevolutionen?

SVEN: Vi har fået at vide at der i Albanien føres en prokinesisk linie, og i Albanien følger de i hvert fald homoseksuelle. Og jeg har læst noget om kvindefrigørelse i Kina og har læst noget i den kinesiske grundlov om kvindens stilling, og det synes jeg absolut ikke er spor progressivt. I hvert fald ikke progressivt formuleret. Det kan godt være at det i handling er anderledes. Vi har lige læst »1984«, og den har afskrækket os begge og gjort os meget bange for partier, fordi den er skrevet i 1948, før man for alvor kunne se den magtkoncentration der findes i dag i verden, og det virker som en opskrift på hvordan man har delt verden op. Når vi får et parti med en ledelse, så opstår der magtbegær og intolerance. Hvis vi kunne forestille os et parti uden ledelse, så tror jeg det ville fungere helt anderledes. Lige så snart vi får ledere og personificerer de idealer vi har, så bliver det farligt.

OLE: Magtkoncentration og bureaukrati er af det onde, uanset om det sker i et socialistisk eller kapitalistisk land? Det er undertrykkende for menneskeheden?

MORTEN: Ja det er noget med at kaste ansvaret væk fra sig selv, når vi har ledere og regeringer eller et parti til at ordne tingene. Det er så nemt at skyde hele ansvaret over på andre.

FINN: Er det i virkeligheden ikke anarkismen I definerer?

MORTEN: Jeg kender ikke rigtigt nogen anarkister, men jeg vil tro at det er sådan noget. Jeg har aldrig rigtig hørt hvad anarki var for noget, ud over at folk siger »Det er jo det rene aparki«. I mit hjem var anarki noget forfærdeligt noget, men det var homosexualitet f.eks. også. Jeg ved ikke hvad man skal tro på. Homosexualitet var ikke noget forfærdeligt noget, vel?

Nedtrappede relationer til familien

OLE: Jeg kunne godt tænke mig at høre om Jeres forhold til det lidt mere definerede begreb transvetisme. Hvordan ser I Jer selv i forhold til transvestitter?

SVEN: Jeg synes ikke vi er transvestitter. Det er ikke specielt det modsatte køns tøj jeg har lyst til at gå med.

OLE: Du klæder dig ikke særligt mandigt på? Du tager ikke tøj på for at understrege den traditionelle manderolle?

MORTEN: Så skal det i hvert fald være for at gøre det helt grotesk. Fuldstændig super maskulint.

SVEN: Det ligger mig så fjernt at jeg kan huske hvad for et år jeg sidst havde slips og jakkesæt på. Det var i 1963.

MORTEN: Sidst jeg var hjemme og besøge min far og mor blev jeg smidt ud fordi jeg havde taget en »trækkerdreng« med hjem,

som min far sagde om en af mine venner fra BBF. I solidaritet »flygtede« min mor sammen med mig, og de så ikke noget til hinanden i en uges tid. Så fik min mor et brev fra min far med et ultimatum, hvor der stod en hel masse ting som jeg skulle gøre. For eksempel lade være med at slæbe sådan nogen trækkerdrengene med hjem. Og så skulle jeg gå i tøj der passede sig for en 25-årig mand.

OLE: Hvad sagde din mor til det?

MORTEN: Hun syntes ikke det var rigtigt til at begynde med, men nu har hun også fundet ud af at jeg godt kunne lade være med at være så provokerende.

OLE: Ja, der er jo ingen grund til at ens søn er i kampfronten.

MORTEN: Nej, og så tager jeg i virkeligheden et stort hensyn når jeg er hjemme, ikke? De aner slet ikke hvordan jeg f.eks. går klædt herovre.

OLE: Det kan jo føre ind på hvordan det er med relationerne til familien.

SVEN: Mine relationer til min familie er noget nedtrappede for tiden. Jeg klæder mig sjældent ud, når jeg er hos dem, men jeg tager tit noget tøj på som jeg kan lide at have på, men som min familie ikke vil have at jeg har på. Jeg har oplevet at min mor ikke ville have mig med ind til byen for at handle fordi jeg havde en jakke på som jeg har fået i Kathmandu. Det er hverken en mandsjakke eller en kvindejakke, det er

bare en jakke der er meget flot, og som jeg kan lide at have på. Men hun syntes altså at den var for feminin, og hun ville ikke følges med mig hvis jeg havde den på. Hun vandt, vi fulgtes ikke ad! Det de ikke bryder sig om, er at når jeg har sådan noget tøj på tror de alle folk kan se at jeg er bøsse. Og det mener de man skal gå stille med dørene med. Og så synes de også at det er pinligt at jeg kan lide at have sådan noget på, og de krummer tæer ved at opleve det. Jeg synes at det er synd for dem, men jeg kan ikke rigtig gøre noget ved det. Det gør mit forhold til dem mere og mere anstrengt. Den fortrolighed jeg engang har haft med mine forældre, den er der efterhånden ikke mere, fordi når jeg er hjemme hos dem bliver jeg nødt til at spille en anden end jeg er, hvis jeg vil have det godt. Hvis jeg ikke gør det, så har jeg det skidt i al den tid jeg er der, og de har det skidt. Til sidst taler vi kun i telefon, og jeg kan forestille mig at til den tid hvor man får telefoner med fjernsynsskærme, så kan vi ikke engang tale i telefon længere.

MORTEN: Bare man opfører sig ligesom de »normale«, så gør det ikke så meget.

SVEN: De synes at hvis man er homoseksuel så skal man se ud som for eksempel Niels Matthiasen. Det ville de synes var pænt.

MORTEN: Min mor nyder at hun for tiden kan fortælle at jeg bor i kollektiv sammen med en pige. Selv om den kvinde er lesbisk.

Bare det at hun kan bruge det som alibi. Hun siger selvfølgelig ikke at den kvinde er lesbisk, vel?

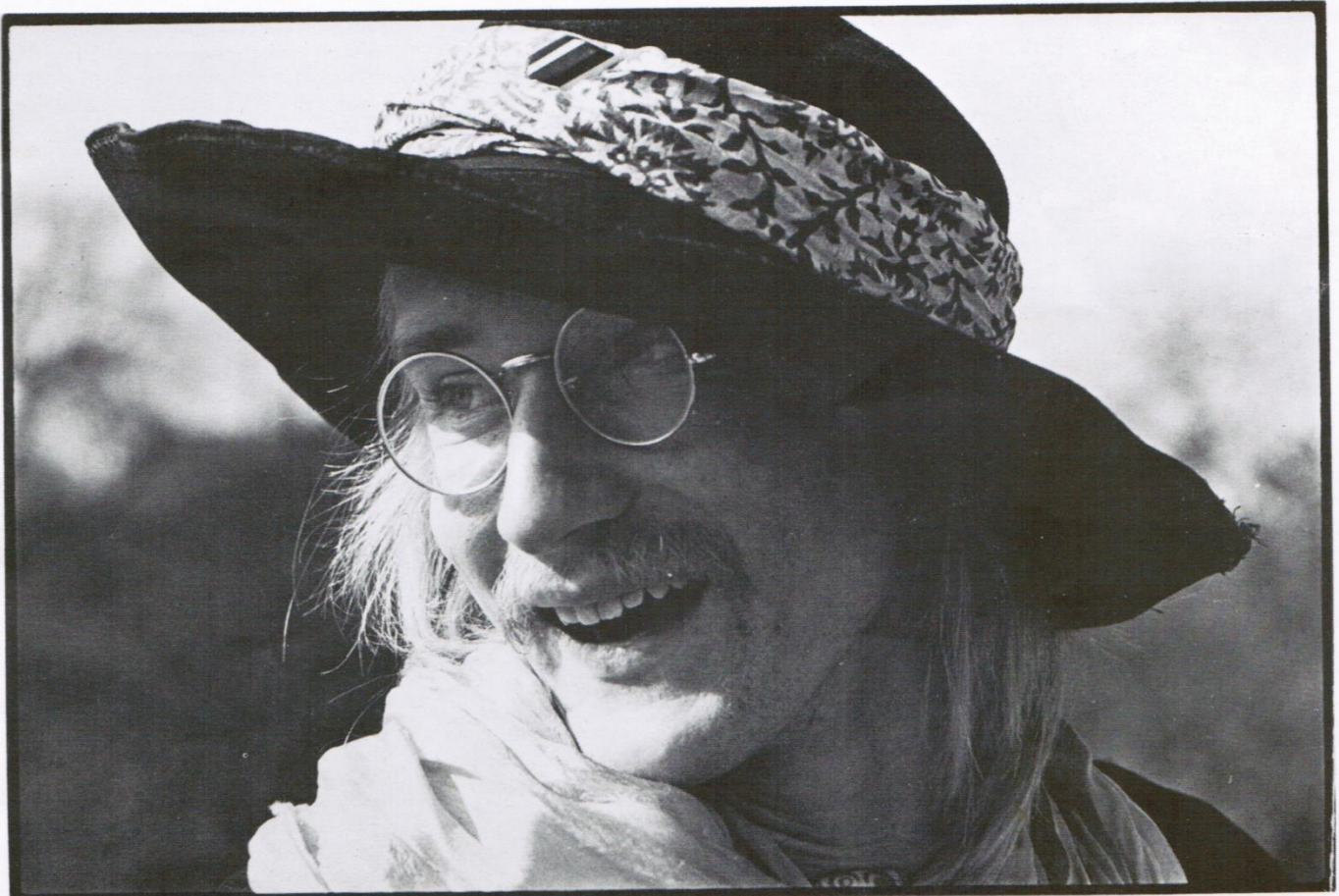
OLE: Det er jo den almindelige undertrykkelse som måske er særlig udtalt når man ikke bare er bøsse, men også klæder sig outreret.

SVEN: I den forstand bliver det at klæde sig ud et middel til at afsløre hvad folk i virkeligheden mener om en.

OLE: Ja, en sorterings-mekanisme.

MORTEN: Hvis man er ligesom dem vil de godt acceptere en. Bare jeg gør ligesom de vil have, så må jeg godt have lov til at have den ene skavank, når bare jeg går stille med den. Hvis jeg slet ikke gør som de vil, så vil de ikke have noget med mig at gøre. De kan ikke acceptere mig som et helt andet menneske. Det er ikke mig de kan lide, det er en prototype de selv har skabt i deres fantasi.

OLE: Det med borgerlighedsbegreberne der fører sig frem. Jeg kender da fra min egen tilværelse med mine forældre, hvordan det er meget vigtigt for dem, at det kun må komme videre til dem, der er begavede nok og oplyste nok til at kunne forstå det på den rigtige måde. De synes de er meget tolerante. De synes ikke jeg skal råbe op. Og deri ligger stadig en undertrykkelse. Og en angst for at mennesker kan være anderledes.

Sven: Jeg kan godt falde i svime over et eller andet mærkeligt klædningsstykke!

Vidnesbyrd om en dræbt fantasi

SVEN: Du spurgte før om vores forhold til transvestitter. Jeg vil gerne erklære min solidaritet med transvestitter, men jeg vil også godt sige at jeg synes at det er en skam når en mand kun klæder sig som en mand. Det er osse en skam når en mand kun klæder sig som en kvinde. Begge dele er lige som at tage en uniform på. Jeg har hørt at nogle transvestitter gerne vil have en kønsskifteoperation, altså at de helt præcis vil være noget andet end det de er født som, og det synes jeg må være enormt undertrykkende selvhad at have sådan en opfattelse af sig selv. De må virkelig være dybt ulykkelige over at være født som mand eller kvinde. Og det er der ingen grund til at være ulykkelig over.

OLE: Nej, men de transvestitter som er dybt ulykkelige over det, er vel fordi de føler at manderollen er så snævert et bur at de overhovedet ikke har mulighed for at udfolde deres totale personlighed. Så undertrykker de den i 25 år og så eksploderer de.

MORTEN: De finder ud af at der er noget der hedder manderollen og kvinderollen, men de gør ikke oprør imod den vel? De skifter bare mellem dem og accepterer at sådan er det.

OLE: De når frem til en — skal vi sige skizofren livsform, som bringer en vis balance i deres tilværelse. Jeg synes at der er nogle andre ting ved transvestitter som er problematiske. Jeg synes at deres dyrkelse af tøj er overordentlig fetischistisk. Det image, de påklitrer sig når de er kvinder, det virker enten stærkt kvinde-idealiserende eller også som en fed parodi, og det er ofte de mest undertrykte kvindetyper de udleverer: underholdningsstjerner, osv. Hvad er Jeres holdning til alt det der tøj-fetischisme?

SVEN: Vi kan godt falde i svime over et eller andet mærkeligt klædningsstykke, men det hænger ikke sammen med en fetischisme. Det er som regel aldrig masseproduceret tøj vi får det sådan med, men tøj som folk selv har lavet, og som vi så beundrer for dets fantasi. De typer som transvestitter meget ofte efteraber — Marlene Dietrich, Zarah Leander, Marilyn Monroe — er skabte produkter, idealer som kvinder skal leve op til. At efterabe sådan nogen idealer, det er et vidnesbyrd om en dræbt fantasi.

FINN: Men traditionel transvestisme er jo også noget med at føle sig som kvinde, ikke? Gør I det.

SVEN: Nej, jeg føler mig i hvert fald ikke som kvinde.

MORTEN: Jeg synes det har haft den virkning, i hvert fald i begyndelsen da jeg decideret klædte mig ud som kvinde. Dengang gik jeg i den modsatte grøft, efter at jeg havde været virkelig klædt som mand. Efterhånden har de to ting opvejet hinanden så meget, at jeg faktisk ikke føler mig som det modsatte af en kvinde i øjeblikket, men bare som et menneske. Jeg tænker ikke på, at jeg er en mand. Det vil sige lige i øjeblikket går jeg jo i sådan noget mandsudstyr.

FINN: Ja det er forbavsende at se dig i det der.

OLE: Der er ikke en lille sort hofteholder indenunder?

FINN: Tror du ikke at mange bøsser opfatter Jer som en slags kvinder? Og bøsser er jo ellers ude på at gå i seng med mænd.

ÖLE: Ja, når I er ude for at finde Jer en seksualpartner, spiller I så en anden rolle?

MORTEN: Jeg tror aldrig at jeg er ude for at finde mig en seksualpartner.

OLE: Jeg mener, det er da så uhyre kendt i bøssekrede, det der med at gå et sted hen, hvor ingen kender en og så spille en ganske bestemt rolle for at få et eller andet med hjem.

SVEN: Vi går meget sjældent steder hen hvor ingen kender os. Det er meget fremmedgørende at være steder hvor det skal være en jagtmark. Og når jeg somme tider ikke engang går på Pan, hvor vi ellers kommer mest, så er det fordi bøsse-jagtmarkerne bliver flyttet derhen i week-enderne, foreksempel. Og det kan jeg ikke lide. Somme tider tænker jeg at det kunne da være godt at finde nogen folk at bolle med, men det er ikke noget jeg går derned for.

MORTEN: Hvis man tænker det når man går hjemmefra mister man i hvert fald lysten når man kommer derind. Den der jagtstemning kan fuldstændig tage lysten fra mig.

OLE: Den er også styg.

FINN: Er der nogen der vil være med til at fyre en fed nu?

MORTEN: Ja.

At klæde sig ud er et middel til at afsløre hvad folk i virkeligheden mener om én.

Indremarxionsk

OLE: Nu har jeg endelig taget mod til mig og gået ind i BBF, og jeg har fået mægtig god kontakt med folk jeg aldrig har snakket med før. I lang tid var jeg bange for at gå ind i BBF fordi jagtmarken til en vis grad også foregår der.

SVEN: BBF var mit første møde med bøsserne. Jeg havde læst om BBF i Hovedbladet og sådan nogle steder, og det så ud til at være folk som havde en fuldstændig afklaret opfattelse af tingene og var meget dygtige og meget bevidste. Det følte jeg ikke selv jeg var, og så var jeg bange for at jeg ikke kunne slå til rent intellektuelt. Det tror jeg mange andre oplever, og den form som kører for tiden er absolut ikke befordrende for andet. Vi har

kaldt den indremarxionsk.

MORTEN: Og den slags hører hjemme i marxionshusene.

OLE: Men det er jo nogle meget typiske ting som bliver katalyseret ud i BBF, og som bliver katalyseret ud andre steder også, nemlig at de marxistisk klartskuede og kampvillige individer, de skyder de mere flippede og mindre klart formålsrettede i skoene at de er nymysticister, og at de ligger under for borgerlig dekadence. Ikke?

SVEN: For mig at se er idealet stadigvæk —

MORTEN: Hvor er toiletet.

OLE: Ude i tårnet.

FINN: Lige til højre når du kommer derud.

SVEN: For mig at se er idealet i BBF stadig — og sådan har det været længe — at man (d) skal kunne formulere sig rigtigt på de rigtige betingelser for at kunne få noget igennem og blive accepteret. De folk der ikke er i stand til det, og heller ikke vil, de får ikke nogen reel indflydelse. Det har jeg også hørt fra flere af de nye folk som er kommet i den senere tid. Og det synes jeg er meget trist.

FINN: Ja, det oplever jeg i hvert fald ret meget på samme måde, det som du skitserer der.

SVEN: Og det synes jeg er en meget traditionel og nærmest reaktionær mandsmåde.

OLE: Men vi er jo også opdragede til og på alle leder og kanter indoktrinerede til den rolle, ikke? Og somme tider omgiver vi den med en begejstret fetischisme fordi den er åh så maskulin. Og vi kan jo godt lide mænd. Så det er en lidt vanskelig situation.

TOLLE (som bor i kollektivet kommer ind) Hej!

SVEN, MORTEN, FINN, OLE: Hej!

OLE: Det er Tolle. Det er Sven og Morten, alias Lullu-Bell Nielsen.

TOLLE: Aha.

OLE: Er du hjemme fra arbejde?

TOLLE: Ja.

OLE: Er du træt?

TOLLE: Ja.

OLE: En kop te?

TOLLE: Ja.

OLE: Og en pibe hash?

TOLLE: Nej, jeg tror sgu nok jeg lige —

FINN: Finder du lige en pibe frem, Ole, nu du er oppe at stå?

OLE: Ja.

SVEN: Så vil jeg lige gå ud og se tårnet først.

NEMO DEB O T A C T O R I E T E N

I det sidste trekvarte år har B.B.F. været inde i en mægtig positiv udvikling. Den er først og fremmest baseret på stor tilgang af deltagere, og den har udmøntet sig i en række skønne aktiviteter og manifestationer. De allerfleste basisgrupper fungerer godt, og mange har fået et tiltrængt og opmuntrende skub i frigørelsen og bevidstgørelsens retning. En villykket fest i Brumleby sidste efterår skabte endnu mere aktivitet og i januar kulminerede initiativerne indtil videre med et afgørende og uhyre vellykket B.B.F.-seminar afholdt i weekenden d. 23-25 på »Pension Kildegården« i Tisvilde.

Ca. 50 mere eller mindre opkørte bøsser forsamlet under et tag i tre dage for i fællesskab at udrede B.B.F.'s grundlag og målsætning. Det blev til en fantastisk spændende, seriøs og flippet, frustrerende og frigørende situation, et lille mini-samfund, som en anden kortvarig vinter-Thy-lejrl!

For mig personligt var det en overdådig og enorm positiv oplevelse som slog en stor pæl igennem den angst og modvilje, der i årevis har holdt mig tilbage fra at deltage i B.B.F. Selvom jeg siden B.B.F.'s start har kendt en del af dens mest aktive og trofaste medlemmer, har jeg altid haft en vis modvilje og frygt for foretagendet. Jeg har syntes, at det var en bøsseghetto i dårlig forstand, og jeg har været (og er nok stadig) bange for at blive betragtet som et stykke kød, — et stykke dårligt kød! For nogle år siden var jeg med til et B.B.F. arrangement — og dengang følte jeg det som en frustrerende oplevelse, der osede af unaturligt store buler i bukserne, slimhinder og strittende erogene zoner. Anderledes nu.

Seminaret var trods svage punkter veltillægt. Forløbet var harmonisk og varmt selvom lørdag aften kom til at hænge lidt i en tynd tråd på grund af en nødvendig, men uovervejede aggressiv og paranoisk »Junta«-debat. Plenummøder med 40-50 mennesker er ikke lette at få til at fungere til alles tilfredsstillelse. En autoritær atmosfære, hvor enkelte deltagere føler, at de har patent på at tale, uanset om de i virkeligheden har så meget at sige, kan ofte få en varm og sexet atmosfære til at forsvinde. Personligt følte jeg at nogle deltagere på disse møder skaber en »hul« og uønsket autoritet gennem den flom af fine skræmmende fremmedord og en uigennemtrængelig pseudoteoretisk sætningsarkitektur, som de mestrer til fulde. Vi har store verbale stilister blandt os, men måske glemmer de, at vi allesammen gerne skal kunne forstå dem. I B.B.F. er vi ikke på en arbejdsplads som advokater, præster, pædagoger, soldater eller lignende; vi er først og fremmest mennesker, og vi skal se at rydde op i mandssamfundets konkurrence og præstationsræs.

Week-end seminaret druknede dog langt fra i ørkesløse plenummøder. Allerede fredag aften, efter at vi med Ulla Stina og hele kroppen havde skrevet »Konstantinopolitanerinde« i luften, fordelte deltagerne sig i de planlagte fre-lørdags grupper. Den meget mere befordrende »lillegruppe«-situation åbnede mægtigt op for kontakt og varme, og her begyndte også week-endens målrettede arbejde: Diskussioner ud fra en række skriftlige oplæg med henblik på senere at blive i stand til at få noget om B.B.F. ned på et stykke papir. Der var ialt

udleveret ca. 10 oplæg foruden oversættelser af »Zur Frage, warum Schwule unterdrückt werden« af Homosexuelle Aktion Westberlin 1973 og »Undertrykkelse og Homosexuel Forsvarskamp i 1900-tallet« af Kent Lindkvist og Karin Moritz, fra Zenit nr 43.

Næsten alle oplæggene var skide gode og vi bringer her tre af de kortere:

BØSSEKAMP ER KLASSEKAMP af Henning.

BØSSER OG HETEROER af Jens.

BØSSER OG MANDSCHAUVINISME af Kim.

**Personlig
rapport
fra
B.B.F.s
week-end
seminar
i
Tisvilde,
januar
1976**

PEP P O M P

« BØSSER OG » HETEROERE

Jeg vil tage udgangspunkt i nogle erfaringer fra Mandeseminaret i september måned. Som de fleste i BBF var det for mig en stor positiv oplevelse. De fleste af heterofyrene deroppe viste en forståelse, i hvert fald en vilje til forståelse af bøsser og havde en intellektuel erkendelse af, at bøsser har gjort noget radikalt ved deres mandsrolle.

Jeg blev ved den lejlighed — som det er sket så mange gange, jeg har mødt forståelse hos heterosexuelle mænd for »mit problem« — bjergtaget af så mange klap på skulderen, så megen åbenhed og forståelse. Ja, de ville nok have accepteret, hvis jeg var begyndt at røre ved dem. Solskinshistorien ved det seminar var en heterofyr, der ved det afsluttende møde fortalte at han om natten havde sovet sammen med en bøsse, den gik til hjertet, og samtidig sagde han, at det ikke havde været nogen ubehagelig oplevelse.

Jeg tror på at den heterosexuelle mand er i stand til at ændre sig og sin omverden, men her vil jeg dvæle ved forskellen mellem de erfaringer bøsser og heterosexuelle har. Som bøsse har vi været sexuelle på en måde som har fået vores omgivelser — familie, venner, arbejdsplads — til at reagere negativt, og fået os til at reagere negativt over for os selv (selvhad). Vi har alle afvigerens karakteristika: isolation, negativ selvvurdering, dårligere arbejdsmuligheder o.s.v. — kort sagt vi er undertrykte.

af Ole Nørlyng

I løbet af det sidste halve år er der sket det, at nogle heteroseksuelle mænd er begyndt at gøre noget ved deres undertrykkende mandsrolle — godt skubbet på vej af deres respektive piger. De har indset at de selv er undertrykt af »systemet«, og vil nu hente erfaringer fra den gruppe, som de selv har undertrykt. Det er jo de mænd som gang på gang er blevet udskreget som idealer — som i bedste fald har smilet af os, og, med den nysgerrighed som kuriositeter vækker, har lyttet til vores betroelser, når vi vovede at sige til dem og vore forelskelser i dem — og så var vi endog glade for at de tog det så pænt. Vi blev clou'et i deres historier til vennerne. Ja, det er de lækre hetero fyre — rigtige mænd — som vi har sukket efter — som stiger ned, som vil snakke med os, som vil tage vores oplevelser seriøst, som måske også vil knalde med os. Jeg er overbevist om at de vil kunne lære det hele med vanlig heterosexuel grundighed.

Men hvis vi kan få mænd med til det hele — røvpulning, pikslikning i hvert fald ved ekstraordinære bevidstgørende lejligheder, træder de sanktioner så ikke i kraft over for dem, som de gør over for os fra omgivelsernes side?

Nej — selv de mere tvivlsomme aviser og ugeblade har behandlet disse bevidste heteroseksuelle mænd som pionerer, som progressive mænd, der tør gøre noget ved deres mandsrolle. Et aktuelt eksempel er modtagelsen af Eske Holms bog »Den maskuline mystik« — endelig en rigtig mand der beskæftigede sig med mandsrollen, underforstået: bøsser er og bliver en minoritet og det de siger kan ikke have bud til os alle. Andre — f.eks. Benny Karpatschhof i »Fælleden« nr. 3 — siger ganske vist at de kan lære meget af bøsser, det betyder dog ikke at de har lyst til at knalde med fyre, men af taktiske grunde — i en overgangsperiode — stiller de hetero og homoseksuel kærlighed lige — men den langt overvejende del af mænd — de rigtige mænd — vil dog uændret vælge at knalde piger. Den ligestilling de tilbyder os er altså af rent teoretisk art og midlertidig.

Jeg ser faren for BBF og for bøsser i det hele taget, at mandebevægelsen efterhånden som den vokser i styrke og selvbevidsthed kører udenom bøsseproblematikken, afviser den som for speciel eller indskrænker sig til at beskæftige sig med den på et teoretisk niveau. skulle det ske, står vi tilbage som den isolerede afvigergruppe, vi var fra starten og toget er kørt.

Det vi kan gøre er igen og igen at konfrontere de heteroseksuelle fyre og den heteroseksuelle verden (pressen) med bøssen i sig selv og pille deres bortforklaringer fra hinanden. Derfor er det vigtigt at vi ikke falder for deres kvælende velvilje og tolerance, selv om vi måske har hårdt brug for den.

Jens

BOSSER OG MANDSCHAUVINISME ELLER BOSSER OG MÆND

Ifølge ordbogen betyder chauvinisme: yderliggående nationalism. Når dette ord får tilføjet ordet mand, må dets betydning vel være noget i retning af »yderliggående mandisme« dvs. ekstrem dyrkelse af det mandige.

Hvad er så det der mandige? — Mandighed er for mig at se de sociale adfærdsnormer, som specielt hankønsvæsner er underlagt og betjener sig af i dette samfund. Mandighed er forbundet med potens: magt — evnen til at eje og beherske. Netop disse fænomener indebærer, at bærerne af mandigheden (»mænd«) må konkurrere indbyrdes, hvad der betyder, at »mænd« i deres forhold til hinanden forholder sig til nogle ting uden for personen. Når »mænd« skal definere sig selv, sker det gennem målinger af deres potens i forhold til andre mænds potens, hvad der mere konkret giver sig udtryk som målinger af antallet af objekter under pågældende mands kontrol (hvor mange) og i graden af denne kontrol (hvor meget). Disse objekter, som manden kan eje, undertvinge eller kontrollere har forskellige former: hus(e), møbler, bil(er), tøj, kvinder, børn, osv.

Hvordan hænger det så sammen med at vi lever i et kapitalistisk samfund — dvs. et klassesamfund med privatejendomsret?

Det kapitalistiske samfund er bl.a. karakteriseret ved, at nogle få individer i kraft af privatejendomsretten er i stand til at udbytte og undertrykke mange individer — der eksisterer altså principielt to klasser, men derimellem også mange lagdelinger — et hierarki med forskellige grader af magt og privatejendom. Samtidig må det også være klart, at jo mere ejendom et individ er i besiddelse af — jo større frihed har det (både handlefrihed og frihed fra at arbejde). Når den besiddende klasse er i stand til at leve en »sorgløs« tilværelse, hænger det sammen med, at den er i stand til at befæste sin magt og ejendomsret gennem vold (politi, domstole, hær). Det kapitalistiske samfund fremstår som et voldsystem, hvor avancement i hierarkiet for det første viser sig materielt i forskellige tingers størrelse og kvalitet og for det andet indebærer indbyrdes konkurrence mellem individerne.

Da det i kraft af vores kultur og dens historie er hankønsvæsnerne, der vareta-

ger de samfundsmæssige funktioner uden for hjemmet (arbejde, politisk aktivitet, osv.), betyder det, at det fortrinsvis er disse hankønsvæsner, der opbygger en »mand«-identitet i pagt med klassesamfundets egen indre funktionsmåde.

Rent ideologisk har dette hierarki den funktion at splitte — først og fremmest arbejderklassen — de mange. Selvfølgelig er frihed gennem indbyrdes kamp er umiddelbar — frihed har jo noget at gøre med at undertrykke og beherske, men derved skjules også, at de virkelige skel ikke går mellem »mænd« og »mænd«, men mellem klasser — arbejderklassen over for sine udbyttere. Selvfølgelig er frustrationen over ikke at komme »op« medfører til stadighed kamp indbyrdes og resulterer i at alle forbliver »nede«. Potens- og præstationsangst fastholder »mænd« i deres klassesmæssige, sociale roller.

Når bøsser overskrider denne »mand«-rolle ved at engagere sig følelsesmæssigt i andre hankønsvæsner begynder det at blive farligt — fordi der så er risiko for at selve mandigheden smuldrer og dermed truer nogle af de volds- og magtmekanismer, som er forudsætningen for klassesamfundet.

Når det alligevel ikke er så vanvittigt farligt, at der eksisterer bøsser i vores samfund og at udviklingen jo nok på længere sigt vil gå i retning af større tolerance, så hænger det bl.a. sammen med at bøsser for en stor del stadig er »mænd«. Bøsser er i deres forhold til sig selv i lige så høj grad underlagt de normer og sociale mønstre, som heterofyre er. På det seksuelle område er objekterne »kvinder« eller kusser udskiftet med fyre eller røve (mandekusser). Indbyrdes konkurrerer bøsser også om at bolle med så mange som muligt — så godt som muligt. Kvaliteter som »stor pik«, »lækker røv« og »flot krop« er eksempler på, hvorledes ydre ting er knyttet stærkt til social succes — man skal helst besidde dem personligt og i hvert tilfælde »samle på« dem (kontrollere eller besidde andre fyre med disse kvaliteter). Personligt tror jeg også, at ambitionerne om at opbygge små kernefamilier blandt bøsser med alt, hvad det indebærer af materielt konsum, i højere grad hænger sammen med »mand«-sidentiteten end at det udspringer af et håb om social accept i en ellers heteroseksuel verden. Langt de fleste kerner eller par er da også præget af traditionel mands/kvinderoller og er i stand til at fastholde dem — mandigheden trues ikke. Det »farlige« opstår i det øjeblik, at hankønsvæsner gennem et følelsesmæssigt engagement i hinanden bevidst forsøger at stå solidarisk omkring deres behov for tryk og seksualitet, og som konsekvens heraf bevidst bearbejder magt- og konkurrencekamp indbyrdes. Når det er så farligt, er det fordi det nødvendigvis må sætte spørgsmålstegn ved kerner og par, at det også vil afsløre individualismen som et resultat af tingsliggørelsen i samfundet og at det nødvendigvis må afsløre de klassemodsnævninger, der eksisterer mellem »mænd« såvel som bøsser. Vores opgaver som »bevidste bøsser« må bestå i at være farlige på denne måde, og vi må i første omgang bekæmpe og bearbejde de udtryk for mandighed, som

vi oplever indbyrdes i BBF.

Vi må begynde at diskutere ikke for at vinde diskussionerne, men for at finde konstruktive løsninger på vore problemer.

Vi må snakke om og definere vore følelser for og overfor hinanden — og frem for alt i højere grad bearbejde og analysere de skranker, der afholder os fra at gøre det.

Vi må vende os udad til resten af bøsseverdenen og gennem bevidste aktioner afsløre mandigheden og dens fremtrædelse (foragt for leubberne, kødjakten på barerne, »prinsen-på-den-hvide-ganger-neurosen«, osv.). Vi må betragte os selv som en del af mandebewægelsen og foruden vores kamp for større accept og tolerance, må vi også se os selv som undertrykte hankønsvæsner på lige fod med heterofyre.

Vi må forsøge at skabe os en ny bevidsthed, der bygger på følelsesmæssig og materiel solidaritet, hvad der som konsekvens må have, at vi forsøger at leve kollektivt, at vi arbejder på at forene privatliv og arbejde, at vi i praksis nedbryder kategorierne hetero-, homo-fili-, seksualitet, at vi begynder at se vore problemer som en del af den undertrykkelse, der sker af mennesket og dets naturlige behov for materiel og seksuel tryghed i dette samfund.

Vi må i erkendelse af ovenstående se, at vores kamp på længere sigt må være en revolutionær kamp for et klasseløst samfund med samfundsmæssigt fællesje.

Det er at betragte som et ufuldstændigt oplæg til diskussion.

Man kunne f.eks. diskutere følgende spørgsmål:

- Hvordan oplever du mandlig konkurrence mellem bøsser?
- Hvad er forskellen på at knalde i flæng (med flest mulige) og »fri kærlighed«?
- Hvordan kan bøsser bruge kvinderollen bevidst?
- Hvordan kan det i praksis organiseres at leve »kollektivt«?
- Hvilke konkrete aktioner kunne du tænke dig kunne udføres i bøsseverdenen?
- Hvordan kommer vi ud af ghettoen (eller hvordan kommer vi ind i en frugtbar dialog med 100% »mænd«-ene, leubberne, kvinderne)?
- Det var alt (pyhal), og undskyld alle fremmedordene og længden.

Kjærligst Kim

FORELØBIGE BEMÆRKNINGER OM BØSSEKAMP OG KLASSEKAMP. HVORI KUN ENKELTE ASPEKTER AF DEN SAG VIL BLIVE BERØRT. OM MULIGT SKAL BERØRINGER BLIVE MERE HANDFAST SENERE.

BØSSEKAMP ER KLASSEKAMP

Om undertrykkelsen

Bøsseundertrykkelsen har to sider:

- a. at dem der oplever sig som bøsser ikke kan vise det (i ord eller handling) når der er heteroer til stede uden at risikere en negativ reaktion (spændende fra følelsesmæssig distance til fysisk vold),
- b. det at ikke alle mennesker får mulighed for at udvikle kærlighedsforhold til nogen af deres eget køn.

Der er en nær sammenhæng mellem a og b: kravet om at homoseksualitet skal kunne udfolde sig frit involverer kravet om at jeg i princippet skal have mulighed for at realisere et kærlighedsforhold med en *hvilken som helst* anden fyr, at muligheden ikke på forhånd skal være udelukket af at jeg er »bøsse« og han er »hetero«.

Om undertrykkelsens årsager

Bøsseundertrykkelsen er i første omgang en følge af *kønsrollerne*: mænd og kvinder har meget faste forestillinger om hvad mænd og kvinder må/bør/skal gøre/være. Deraf undertrykkelsen: dels kan de ikke selv udfolde deres muligheder for at udvikle kærlighedsforhold til nogen af deres eget køn (og hindrer deres børn i at gøre det), og dels undertrykker de dem der alligevel gør det.

Men hvad er så årsag til kønsrollerne? Den materielle kerne i kønsrollerne består i at kvinder og mænd udfører forskellige funktioner af forskellig samfundsmæssig værdi, og på denne basis opstår der et overordnings/underordningsforhold mellem kønnene, og de tillægges forskellige billeder og værdier. Denne materielle kerne i kønsrollerne har historisk været betinget af fysiologiske forskelle; under de tekniske forhold vi har i dag spiller de fysiologiske forskelle imidlertid en underordnet rolle: kvinder og mænd *kanne* stort set udføre de samme funktioner. Men det gør de ikke, i al fald ikke for den store mængdes vedkommende:

- a. kvinder udfører stadig langt det meste af det arbejde der er nødvendigt i hjemmet,
- b. kvinder får — når de kommer ud i den samfundsmæssige produktion — »kvindearbejde«: dårligere arbejde, lavere løn,
- c. kvinder deltager mindre i den samfundsmæssige produktion end mænd (der er færre kvinder i denne produktion, flere af dem arbejder på deltid eller i perioder).

Den materielle kerne i kønsrollerne består altså stadigvæk, og dermed kønsrollerne. Hvad er årsagen til dette, når det nu ikke længere er fysiologiske forskelle? I første omgang skyldes forskellen i arbejds-situation naturligvis at kvinderne har en dårligere uddannelse og en dårligere organisering. Men omvendt får de en dårligere uddannelse og er dårligere organiserede fordi de har denne arbejds-situation. Hvorfor eksisterer denne onde cirkel? En væsentlig del af forklaringen er

direkte økonomisk: kapitalen modvirker at kvinderne får en arbejds-situation på linje med mændenes fordi den i overensstemmelse med sin bestandige vekselvirkning mellem opgangs- og nedgangstider *slynger dem ud af produktionen før de får sig sat fast* (og derigennem får sig ordentligt organiseret og rejst kravet om ordentlig uddannelse), altså giver dem status af *arbejds-kraftsreserve*. Og grunden til at det netop er kvinderne der får denne status er netop at de aldrig når at få sat sig ordentligt fast. Det er således i væsentlig grad kapitalen der gennem sin cykliske bevægelse opretholder kønsrollerne.

Om kampen

Hvis bøsserne vil kæmpe mod bøsseundertrykkelsen må de naturligvis bekæmpe de faktorer der opretholder den, det vil i første række sige kønsrollerne. Hvordan bekæmper man kønsrollerne?

En måde er gennem *bevidstgørelse*: man kan *kritisere* folks roller. Kritikken kan være teoretisk: man kan gøre opmærksom på kønsrollernes undertrykkende sider, eller den kan være praktisk gennem at fremvise et alternativ. Den kan have mange forskellige former: selve det at stå frem som bøsse kan være en udmærket praktisk kritik; og den kan foregå i mange sammenhænge: over for de folk man er sammen med til daglig, på uddannelsessteder, offentlige steder, i medierne.

Der er imidlertid *grænser* for hvor langt man kan komme med bevidstgørelse:

- a. det er begrænset hvor meget man kan ændre folk gennem bevidsthedspåvirkning: bevidstheden er funderet i en karakterstruktur (vaner, behovsstrukturer, adfærdformer osv.) som er cementeret gennem mange år
- b. det er kun inden for visse lag (*mellemlagene*: de økonomisk og uddannelsesmæssigt privilegerede) at bevidstgørelse *overhovedet* er mulig. I brede lag af arbejderklassen mangler forudsætningerne

Ned med autoriteten op med

1. for at forstå kritikken af rollerne: der mangler de uddannelsesmæssige forudsætninger der sætter i stand til at forholde sig til sig selv, jonglere med selv bevidsthedsmæssigt
2. for at ændre rollerne selv om kritikken blev forstået: der mangler de økonomiske og uddannelsesmæssige forudsætninger for at man kan klare sig selv, og desforuden ville ændring af rollen skabe problemer i de sociale omgivelser.

Hvis bøsserne vil kæmpe mod bøsseundertrykkelsen må de derfor kæmpe for at ændre de faktorer der opretholder konsrollerne: ensidig og dårlig uddannelse, dårlige og usikre arbejdsforhold, og overhovedet det kapitalistiske system. (Hvordan gør man det? Det hjælper naturligvis her at *bøsser er andet end bøsser og f.eks. osse lønarbejdere eller studerende*, og derfor allerede befinder sig i nogle sammenhænge hvor der også af andre gnrnde må føres en kamp).

Bøssernes kamp er således mangesidig: fra medietrips til kamp om uddannelsernes indhold og arbejdets organisering. Forbundsællerne i denne kamp er naturligvis i første række kvinder og lesber og mænd, men derudover naturligvis alle der vil bekæmpe det kapitalistiske system.

KLASSEKAMP ER BØSSEKAMP, eller: hvad rager det heteroerne?

Det gør det for det første fordi det naturligvis ikke kan være ligegyldigt hvad det er for et *mål* man kæmper for. Den socialisme man kæmper for må være én der giver optimale muligheder for kærlighedsudfoldelse, osse for folk af samme køn.

Så kunne man tænke sig nogen sige at det i al fald må vente til *efter* revolutionen — der er vigtigere ting at tage sig for nu. Men det er løgn og ølstuesnak.

Det kan ikke være ligegyldigt *hvordan* man kæmper for socialismen, fordi selve den måde kampen føres på er medbestemmende for resultatet, *kampen danner bestemte slags mennesker*, og det er dem der kommer til at opbygge socialismen. Hvis det *private* — kønsrollerne, følelserne, seksualiteten — holdes ude fra kampen, hvis de kæmpende fortrænger det bliver resultatet en kommissærmandschauvinist-socialisme.

Eftersom disse forhold, og da specielt skesualiteten, ofte fortrænges af de venstreorienterede heteroer er det vores *specielle* revolutionære opgave at minde om dem — *vi* er nemlig i en situation hvor vi ikke kan fortrænge dem.

Trods søstrene »sabotage og terror's« ihærdige forsøg på at sprede panik og rædsel blev der debatteret længe og interesseret i grupperne, både fredag aften og det meste af lørdagen. Ved plenummøderne søgte man at indsamle gruppereferaterne med henblik på senere at sammenarbejde disse til noget om B.B.F. Gruppereferaterne er nu duplikeret til internt brug i B.B.F. og her ses det, at hoveddebatterne i grupperne har koncentreret sig om følgende emner og problemer: Hvad vil B.B.F.? Udgangspunkt for at være aktiv i B.B.F. Strukturen i B.B.F. Socialisme, Marxisme, anarkisme, feminisme, Mandebevægelse, Huset, Religion, Bevidstgørelse, Bøssebevidsthed, Promiskuitet, vor interne seksuelle og menneskelige adfærd. Magtstruktur og kropskontakt etc. etc.

Lørdag aften festede vi på en forbløffende lide, alternativ måde. Der sås ikke så lidt af den sædvanlige bar- og jagtstruktur, som vi kender fra »Pan«. Flere selvskabelige fællesaktiviteter kunne have integreret dem, der evt. havde kontaktsværligheder ved denne lejlighed. Selv morede jeg mig i begyndelsen pragtfuldt oppe i min seng med en skøn fyr, der lærte mig en masse kropsbekendsthed og om at slappe af. Senere på natten dansede jeg rundt i Salomes sidste slør blandt udflippede bøsser i en yndig spisesal. Der var ordentlig gang i sminkebordene. En række fortræffelige masker blev skabt i disse sene natteimer. Ved 5-6 tiden drog hele dette Fellini-surrealistiske familieoptog ud på en stor tommerflåde og sejlede ind i den svejdede disede søvn.

En søndag oven på en sådan fredag og lørdag er næsten dømt til i hvert fald hvad det arbejdsmæssige angår, at gå lidt i vasken. Vejret derimod var fantastisk. Vi gik ture ved vandet og nød den skarpe vintersol, der fik en til at spærre bevidstheden helt op.

pikken

Jeg er sikker på at ikke én vendte tilbage fra seminaret, uden en række gode og varme oplevelser. Der var masser af muligheder for at komme ud af busken og opleve et samvær med andre bøsser, uden løgn og forstillelse, — uden rollespil og følelsesmæssige blokeringer. Det var et stort skridt på vejen.

Jeg kom som en tør, frustreret, usikker intellektuel teoretiker og tog afsted som en stor levende og blødende krop. Tak for en skøn week-end.

Arbejdet med det indsamlede materiale fra seminaret har stået på sidenhen, og nu har B.B.F. fået en folder, der giver nogle hovedpunkter om hvad B.B.F. er og hvad B.B.F. vil. Den bringer vi her:

Det er godt at være bøsse

BBF, Bøssernes Befrielsesfront, er en politisk aktionsgruppe af bøsser, der ikke vil finde sig i den undertrykkelse, som homoseksuelle udsættes for i vores samfund.

Vi anser evnen til at kunne elske mennesker af sit eget køn for noget godt.

Vi bekæmper det normalitetsbegreb, der gør bøsser til en juridisk, socialt og moralsk diskrimineret gruppe, og som får de fleste mennesker til at undertrykke en stor del af deres seksuelle og følelsesmæssige muligheder.

Bøssekamp er klassekamp

De kønsrolle- og familiemønstre, som bøsseundertrykkelsen er en følge af, er et nødvendigt led i det nuværende kapitalistiske samfundssystem. Og kampen for menneskers muligheder for kærlighed på tværs af de eksisterende normer indebærer også en kamp mod den samfundsstruktur, der opretholder de begrænsende kønsrolle- og familiemønstre.

Derfor er bøssekamp også klassekamp.

BBF er ikke tilknyttet nogen bestemt politisk fraktion eller noget bestemt politisk parti, men enkeltvis og som gruppe deltager vi i den politiske venstrefløjs kamp mod kapitalismen og imperialismen, og for et socialistisk samfund.

Klassekamp er bøssekamp

Det er ikke ligegyldigt hvad det er man kæmper for. At ophæve privatejendommen til produktionsmidlerne er blot et middel, ikke målet. Målet må være et socialistisk samfund, hvor samlivsformerne ikke hæmmes af kønsrollemønstre. Derfor er det vigtigt i selve kampen at arbejde på at ændre de undertrykkende roller og samlivsformer hos os selv og hos andre.

Det er vores specielle revolutionære opgave som bøsser — sammen med de øvrigt kønspolitiske bevægelser — at sikre at den kønspolitiske kamp bliver en integreret del af klassekampen.

Derfor er klassekamp også bøssekamp.

B.B.F.'s struktur

Vi arbejder i basisgrupper med 4-7 mennesker i hver. I basisgrupperne, hvor man mødes en gang om ugen eller hver fjortende dag, arbejder vi ud fra den enkeltes konkrete situation, for at fremme den bevidstgørelse og personlige sikkerhed, som er nødvendig for at bøsser kan have det godt og deltage i BBFs udadvendte kamp. Forskellige tekster fra bøssekampen indgår i den bevidstgørelse der foregår i basisgrupperne.

Basisgrupperne kommer med ideer til nye BBF-aktiviteter, deltager i de aktiviteter, der er i gang og deltager i mandagsmødet.

Mandagsmødet er BBFs koordinerende og besluttede forsamling. Alle der er til stede har tale- og stemmeret. Mandagsmødet ledes på skift af de forskellige basisgrupper, som tilrettelægger dagsordenen, leder mødet og sørger for referat.

Alle aktioner, der udføres i BBFs navn, eller hvor BBF bliver involveret, skal først godkendes af mandagsmødet.

B.B.F.'s udadvendte arbejde

1. emnegrupper på tværs af basisgrupperne: teatergruppe, boggruppe, tilrettelæggelse af week-end møder, fester, demonstrationer. Tilrettelæggelse af debatmøder på undervisningssteder og arbejdspladser m.m.
2. Samarbejde med andre undertrykte grupper.
3. Samarbejde med andre grupperinger på venstrefløj.
4. Udgivelse af bladet »SEKSUALPOLITIK« i samarbejde med bladets redaktion.
5. Samarbejde med bøssegrupper i udlandet.
6. Udgivelse af bøssepolitiske tekster.
7. Kampen mod højredrejningen og den snigende fascisme.
8. Skabelse af alternative miljøer og samværsformer for bøsser, herunder BBFs eget hus og kollektive boligformer.
9. Samarbejde med kvindebevægelsen, den lesbiske bevægelse, mandebbevægelsen.

Det sker i Thy

- 20/6 — 27/6 Forlejr
- 28/6 — 1/8 Kina i Thy-uger
- 28/6 — 11/7 Kollektivkongres
- 5/7 — 19/7 Kønsrolleseminar
- 11/7 — 25/7 Bøsselejr B.B.F.
- 19/7 — 1/8 Sommermusik & Nordenfjordsmarked

Kønsrolleseminar

Hvordan er mands- og kvinderollerne i dag — og hvorfor?
Er der grundlag for tilfredshed med rollerne, — bl.a. vurdering af omkostningerne ved at ændre rollerne.
Kan vi lave rollerne om og eventuelt hvordan.

Hvad gør vi i praksis for at ændre rollerne.
Kønsrollespil.
B.B.F. seminar
13. juli — 17. juli. Indslag i kønsrolledebat fra B.B.F. under mottoet: Bøssekamp er klassekamp — klassekamp er information om B.B.F. (Bøssernes Befrielses Front).

Mandschauvinisme og kapitalisme.
Praktiske eksperimenter omkring mandens rolle.
Maskepi (alternativ makeup)
Revolutionær seksualstrategi og praksis.
Kursus i hvordan mænd boller med hinanden.

Bøsefest for ALLE.
I ovenstående periode af kønsrolleseminaret vil B.B.F. sørge for:

Døgnservice for seksuelle eksperimenter/serede.
Døgnservice for samtaler med interesse.
Det koster 175 kroner at være med i Thy-lejren. For arbejdsløse under 18 og folk på socialhjælp er prisen kun 100 kr.

Det ny samfund

Information:
Nytov 3
1450 Kbh. K.
Tlf. (01) 11 99 40.

HOLD TIL VESTRE

FAKKELTOG OG FLYTTEDAG

af Peter Jensen

Jeg har nu været med i BBF i ca. 4 måneder, og jeg skal love for at jeg har oplevet noget.

Dels har der været et seminar i Nordsjælland med 50 deltagere, dels har der været endnu en fest i Brumleby. Desuden har BBF arrangeret en Christiania-aften, hvilket var en ny form for arrangement for BBF. Og sidst men ikke mindst oplevede vi en flyttedag, der er noget af det smukkeste, jeg har været ude for.

Det er denne oplevelse, jeg har lyst til at fortælle om, især da jeg bl.a. var med-arrangør, og derfor oplevede nogle hektiske men dejlige dage omkring vores udflytning til Christiania.

For det første var det hensigten, at flytningen skulle ske i forbindelse med mandagsmødet d. 5. april. Vi var nogle stykker, der mødtes flere gange i forsøg på at kontakte KRIM, og Villy fra KRIM, for at få tilladelse til at bruge det gamle BBF lokale. Det var umuligt, men under alle omstændigheder, blev det vedtaget på mandagsmødet, at BBF skulle flytte tilbage til Christiania, hvis vi kunne få fat i KRIM og samtidig få deres sanktion. Et lille hold blev nedsat, der dels skulle til møde i Den Orange Skurvogn på Christiania om tirsdagen kl. 11, for det var jo også Minoritetsdag om torsdagen, hvor vi ville flytte, og der skulle afklares problemet, hvorvidt og hvordan vi ville deltage i dette arrangement. Desuden holdt KRIM møde i Nansengade tirsdag eftermiddag, og så skulle der være koordineringsmøde i Karlsvognen om aftenen. Der var 3 der skulle stille til formiddagsmødet — der stillede 2, og der var 3, der skulle stille hos KRIM, der kom 2, idet jeg selv koksede og udeblev — men efterhånden blev vi samlet om aftenen, hvor det hele gik i orden, selv Villy, der heller ikke havde været til KRIM-mødet fik vi talt med, så nu var alt klart. Palle fra Karlsvognen havde i forvejen købt fakler, så det skulle vi ikke tænke på, men vore faner og transparanter — hvor var de? Så skulle vi også have informeret politiet og eventuelt brandvæsnet, hvis det ikke var for sent. Desuden blev vi enige om at deltage i Minoritetsdagen,

bl.a. med transvestit-show om eftermiddagen, og med taler, en sketch (der blev prøvet med succes på Borup Højskole onsdag eftermiddag) samt Bent med sine bøssesange. Fra Lesbisk Bevægelse havde vi fået at vide, at også de havde diskuteret hvorvidt de ville være med i Minoritets-

dagen, da de jo heller ikke er en minoritet. Desværre fandt de, at de ikke havde tid til at stille et arrangement på benene, så vi ville være eneste seksual-politiske front, der ville stille op bl.a. KRIM, blinde, vanføre, grønlandere, arbejdere fra udlandet osv.

Min opgave blev at kontakte politiet om onsdagen, og hvis vi var i tide, skulle brandvæsnet også informeres vedrørende vore fakler, ellers ville vi »glemme« dem, og alligevel gå med fakler. —

Onsdag vågnede jeg med lidt angst for, hvordan jeg dels skulle finde ud af det med brandvæsnet, men dels med problemet at jeg i det hele taget skulle i kontakt med de offentlige myndigheder, politiet (især) og brandvæsnet. Nå, jeg ringede rundt, dels til nogle DKPer jeg kender, til nogle lesbiske piger, som heller ingen erfaring havde, og til sidst ringede jeg til DEMOS, der selvfølgelig ville hjælpe mig, og læste den paragraf op, hvor der nævnes at brandvæsnet skal alarmeres før et fakkeltog. Der stod ingen tidsfrist.

Så ringede jeg til politiet. Jeg anmeldte vores march idet jeg selvfølgelig sagde, at brandvæsnet var informeret. Det tog os mindst 5 minutter at komme igennem indledningen, idet betjenten i den anden ende ikke kunne forstå, hvad jeg sagde, da jeg sagde BBF, Bøssernes Befrielsesfront. Han troede hele tiden, at jeg sagde DDS eller lignende. Først da jeg nærmest skreg: B for BØSSE og B for BEFRI MIG og F for FRONT begyndte det at gå op for ham.

Derefter fik han et chok, jeg sagde jo at vi skulle flytte på Christiania. Der var en

meget lang pause, hvor han sank sit eget spyt adskillige gange. Så begyndte han langsomt at ville protestere, men det hjalp lidt, da jeg erklærede at vi var gamle christianitter, der nu kunne flytte tilbage til de gamle lokaler. Han skiftede emne lynhurtigt!

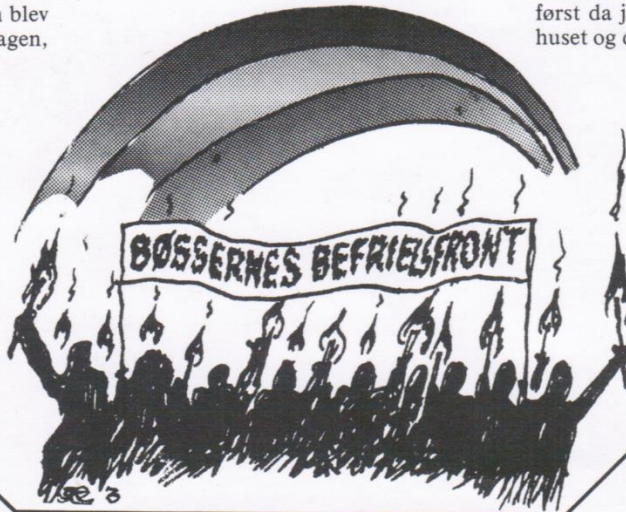
Han ville skrive et brev som bekræftelse, men for at være sikker på, at vi forstod at gå i demonstration så forlangte han, at jeg næste dag (torsdag) stillede til belærende foredrag på politigården, brevet ville da blive udleveret mig.

Nå, men nu ringede jeg så til brandvæsnet. Afslag. Vi var for sent på den. Men efter at have snakket for min »syge moster« m.m. så fik jeg lov at komme op og snakke med ham samt at aflevere en skriftlig ansøgning. Jeg strøg afsted med det samme. Tilladelse fik vi selvfølgelig. Torsdag var jeg på politigården. En gammel bekendt af mig, en lærer på universitetet i Birmingham der boede hos mig, fulgte med. Også han ville gerne se vores politigård. PUHA! En hæsleg bygning — jeg mener ikke udefra, for det ved vi jo alle i forvejen, næh, inden! Jeg har aldrig set en bygning, der i den grad udstrålede fascisme. Stor, germansk, klunget og overvældende (=undertrykkende). Store sten, pigge og stjerner, samt en enkelt stor statue, af en nøgen mandsperson, der står og træder på noget (nogen?). Vi gik rundt, i det vi læste politiets skrivelse — det belærende foredrag udeblev — og efter at have set, så meget af gården vi kunne bære, måtte vi blot haste ud. »Den bygning må mindst være bygget i 1940« sagde David ...

Torsdag eftermiddag var der en 5-7 BBF'ere, der deltog i minoritetsarrangementet på Christiania. Jeg var ikke selv med. Kl. 20 mødtes vi i Pan. Politiets skrivelse angav en rute ud til Christianshavns Torv, hvorefter vi skulle dreje til højre! Helt ned i bund, for derefter at gå ind i Dronningensgade, Sofiegade og Prinsessegade.

En høflig forespørgsel og henstilling til de tre ventende betjente (den ene motorcyklfører!) fik jeg afslag på ændring af ruten, først da jeg nævnte, at det vist var kvindehuset og de lesbiske, de førte os til syntes de

Fortsættes side 31

Det er ikke småting, der efterhånden er sagt, for at mennesket skal blive lykkeligt. De gamle grækere mente, at den eneste sande vej til menneskelig lykke var, at mennesket skulle lære sig selv og sin krop at kende, og at lykken ville stige i takt med kropsbevidstheden. Der er en stor sandhed begravet i det; mon de nu havde forestillet sig, at vi alle stod på hovedet i hinanden, for at undersøge hinanden, eller sad og udforskede os selv i mentale flipperier. Menneskeheden er kommet langt længere, og videnskabsmænd i store flokke har så godt som kortlagt ethvert tænkeligt menneskeligt aspekt. Alligevel kniber det med at bringe orden i mange af de oftest modstridende resultater, for ikke at tale om at viderebringe dem til offentligheden samt offentlighedens accept. Ikke mindst for en bøsse gælder de ord: »Kend dig selv og din krop«, og måske er det gavnligt, hvis vi går en runde på de for en bøsse vitale steder.

Pikken er vel ikke den, der volder de fleste besvær, udover når den tilraner sig en sygdom. I enkelte tilfælde er der vel nogle, der lider af forhundsindsnævring, og her et det lægen, der klarer problemet bedst, men det skal alligevel siges, at det er muligt for en mand at udvide sin forhud op til 6mm. Forsøger man sig med det, er det en god regel: Altid godt med velsmørende salve, når man bearbejder sin pik. Det drejer sig om at smøre under forhuden, inden der indtræder erektion. Lad så blot pikken blive stiv. Nu gælder det om at have en finger med i spillet, helst under forhuden, selvom det tager tid på denne måde. Med tiden øger man antallet af fingre. En ting siger næsten sig selv: Jo tidligere i tilværelsen man sætter ind imod forhundsindsnævring, des bedre resultater. Det vil sige, man må se stort på de seksuelle konventioner med lavalder etc., hvis forældre opdager, at deres søn har for lille forhud. Idelig onani får også fine virkninger på drenges forhud; jo mere de leger med den, des bedre! Det synes muligt, at manipulere sig tilrette med naturens mangler.

Røven derimod synes i den grad omtåget af en masse tabusnak. De færreste tør vel næppe tænke på den som andet end et skideapparat. Det er kedeligt, at så vitalt et sted skal holdes uden for ens bevidsthed. Røven er et meget følsomt sted. Utallige er da også de historier, der gennem tiderne er knyttet til røven for ikke at tale om dens følsomhed. Mange er ikke klar over røvens udvidelsesmuligheder, og i krampeagtige vridninger afleverer de hver gang de skider en temmelig forpint lort, ja undskyld mit direkte ordvalg; men det er nu engang de naturligste betegnelser for disse ting. Nogle mennesker har vel skævet engang til det, de har efterladt sig; andre har måske været så heldige at se en af de hersens amerikanske film, hvor man ser en få en arm ført op i røven. Det er ikke umuligt, men det kræver temmelig megen bevidsthed om sin situation. En ting er sikkert: man må kende sig selv meget godt, førend man går igang med så store emner. Det er vel de færreste, der tror, det går naturligt til. De kan vel være opereret eller lokalbedøvet.

Mange lider af en eller anden psykisk blokering, der simpelthen gør en ende på videre eksperimenter; men de af os, der føler sig i stand til det, skulle prøve følgende eksperiment: Vælg en dag hvor du er absolut sikker på, at du er alene. Så låser du døren, finder en saks, klipper neglene helt ned på de fingre du vil bruge, som om du bed negle, filer dem grundigt så de ikke kan rive. Forinden kan man på apoteket have købt en tube eksplorationscrem. Det er en crem, der virker svagt bedøvende og finder anvendelse på hospitaler til bl.a. anusundersøgelser, og det er det, vi også skal bruge den til. Tag nu en smule på en finger. Sæt dig på dit W.C. Find frem til numsen, smør forsigtigt i små cirkulerende bevægelser, inden du begynder at føre fingeren ind. Disse bevægelser får nu noget til at ske. Er man eventuelt ved den tid, hvor man skal skide, sættes afføringsmekanismen nu i gang. Der sker en almindelig udtømming. (Det er således godt at vide til en anden gang, hvis man ønsker at skide for tiden).

Dernæst smører du finger og anus en gang til. Så må du gerne forsigtigt prøve at trænge ind. Lad en lille finger glide undersøgende rundt inden for ringmusklen. Her opdager du sikkert, at der er mere plads end først antaget. Nogle mennesker føler allerede nu en vis varme strømme ud til de »øvrige« kønsorganer. Hvis du ikke allerede har en smule stådreng på, så risikerer du, at få det da det er her rødderne til pikken faktisk er.

Inde i anus er tarmvæggen velforsynet med slimhinder. De udskiller forskellige slags sekreter, meget i lighed med sput. Ved vi en smule om anatomi, ved vi også, at slimhinderne tildels er psykisk styrede. D.v.s. føler vi f.eks. angst eller vrede, bliver de tørre og fungerer dårligere, hvorved det beskyttende slimhindelag, der forhindrer bakteriologiske angreb tildels forsvinder. Men det er vel de færreste, der er klar over, at det er muligt at vende rækkefølgen, således at fysisk stimulering af, lad os bare sige slimhinderne, giver psykisk velvære. Det være sig både i røv, hals og mundregionerne. Tag bare et kys f.eks. og analyser virkningerne.

MENNESKE!

kend din røvs hermafrodiska

af Kristian Tofte Petersen

— og forøg din almindelige sensitivitet og kropsbevidsthed ved selvhjælp.

Nu føler du formodentlig en smule tryghed og er i stand til at fortsætte eksperimentet. Tag nu den længste finger, og før den ind. Du vil da støde på en ny ringmuskel og længere oppe på en til. Du opdager vel også, at tarmvæggen er ret fri for følelser over for trykpåvirkninger. Det er naturligvis meget praktisk af naturen at være så udspekuleret. Amerikanske universiteter beretter om forsøg med dyr, hvor man ved hjælp af lystbetonede anuspåvirkninger er i stand til at holde smerteregistreringen fra den øvrige krop tilbage med op til 20%. Det er nu klart, at den smerte nogle oplever ved analt samleje, oftest er af psykisk karakter, hvilket selvfølgelig ikke må underkendes, især når psykisk forårsaget tørhed kan give rifter omkring den første ringmuskel og tarmvægsirritation, som kan holde i flere dage. Det er dog muligt let at læge.

De, der nu har formået at udføre eksperimentet har tileget sig det, der kan benævnes som røvbevidsthed, — en bevidsthed, der kan udvides til megen glæde for mange. De af os der er kommet så langt som til et analt samleje, hvor en eller anden skøn fyr får lov til at bolle en i røven, ved vel også, hvorfor så stærke fysiske og psykiske stimulanser hele tiden søger efter gentagelse. De skønne fornemmelser gør os i stand til at modstå mange dages psykisk modgang. Er det ikke derfor at vi bøsser er så glade, trods megen modgang og uforståenhed fra omgivelserne.

Det er vel i sig selv en belastning for os bøsser at vide, at alle mænd er i stand til at føle det samme som vi; men forhindres af psykiske blokader og samfundsmæssige normer og love. Blokader af den art forekommer mig at være ufrihed af dimensioner, som alle røvbevidste bør kæmpe imod. Endnu mere magtpåliggende bliver det, når man tænker på, at det her beskrevne i stor udstrækning gælder for og kan udføres af kvinder. Der findes da heldigvis også en hel del kvinder, som godt kan kaldes røvbevidste.

En anden ting som vil være rart at få belyst, er den kendsgerning, at enhver levende organisme her i universet er udstyret efter grundprincipperne: modtage stimuli, afgive vellystfornemmelse under absorbering af stimuli samt afgivelse af et affaldssediment. Det er en særlig stærk formulering, set under den synsvinkel, at al livsobserverbart er liv, selv stenene, kloderne, mælkevejssystemerne etc.; men lad os da bare blive ved mennesket, det fatter vi vel bedst.

Overalt på den menneskelige organisme findes der små livsenheder, der så at sige kører deres eget ræs. Tag f.eks. en hårsæk: Håret stikker ud af hårsækken for at modtage stimuli. Nede i hårsækken sker der det, at et sekret arbejder sig ud, og gør håret blankt. Lad os tænke på en kat. Den nyder berøring af pelsen, eller tænk på dig selv, når du børster dit hår. Det er vel aldrig faldet dig ind, at det her kan du egentlig godt lide! Gud ånder på øjet, når det græder. Se et barn græde, det gnider sig i øjnene. Derved stimuleres øjet til at afgive en ekstra portion sekret »tåre«.

Nu er det sådan, at der samtidigt fremstilles et hormon. Dette betegnes som trøsthormon. Alle steder er indrettet således, at de afgiver trøstfremkaldende stoffer. Der er ikke noget at sige til, at man kan blive glad bare af selv den mindste berøring. Derfor; vil du være populær, så bare rør ved dine omgivelser, om det så også er psykisk. Selv den slags berøringer skulle gå efter samme principper, selv om det egentlig ikke er særlig konstaterbart.

Alle sanseapparater er til for at blive brugt på alle tænkelige måder. Øret er et andet eksempel. Det kan høre, oftest til stor fryd for resten af organismen. Har man engang iagttaget en hund og set med hvilken liderlighed, den nyder at blive kløet i øret, er den tanke vel ikke fjern, at noget lignende kunne gøre sig gældende med os mennesker. Prøv! Det er de færreste, der har oplevet en øregangsgasme, ja det kan vel lyde som en gang (øre)gas; men selv det findes trods alt, og øvelse er her en forudsætning for at iagttage noget, der peger i den retning.

Herefter vil man måske spørge, hvorfor jeg er så forhippet på, at alle lærer at lade sig bolle i røven. Dertil vil jeg svare 1, at mænd vil lære mere om at tage hensyn, når de fører deres pik ind, hvis de selv har prøvet, hvordan det er at modtage en sådan. 2, kvinder kan blive bollet i røven istedet for i skeden, og bl.a. dermed undgå al besvær med prævention, — pille og forgiftninger, aborter etc. 3, hæmorider, som halvdelen af befolkningen lider af, kan afhjælpes af denne vej, i stedet for at lade en læge massere dem væk med en dum gummihandskepegefinger. 4, det er godt at hærde den nederste del af tarmen. Det er sundt for prostata, da en sædafgang med en pik i røven er mere effektiv, d.v.s mere udtømmende. 5, fordi det forøger den almindelige kropsbevidsthed og kropssensitivitet.

Røven hører også med til menneskets seksuelle erogene zoner, det ved vi; men vi har nok alle haft eller har endnu besvær med at få den til at fungere tilfredsstillende i den seksuelle sammenhæng. Det er ikke blot en isoleret mande/bøsse-sag at behandle dette emne. Nej, kvinder har jo også et røvhul, selvom det i vor kultur altid har været overskygget af et andet hul. Det der gælder for mænds sensitivitet i de anale regioner gælder også for kvinder, dog med undtagelse af den lystfølelse, som mange bøsser knytter til prostata. Det er dog langtfra alle der egentlig kender prostata og ved hvad de taler om, hvorfor jeg i det følgende vil undlade at pointere dette punkt.

Viden om det anale samleje fås så afgjort bedst ved at praktisere det. Men så lige til er det dog næppe, idet mange af angst og uvidenhed helt opgiver at prøve noget i den retning. At læse om sagerne er derfor en indfaldsvinkel, der kan hjælpe én over angsten og tage livet af en række fordomme, tabuer og vrangforestillinger.

Teknik

Vigtigst for alt vedrørende sex og ikke mindst analsex er følelsen af lyst. Begge parter skal have lyst. Allerede her er der en myte vi kan gøre op med. Mange har ikke lyst fordi de tror, at analsex nødvendigvis betyder en bestemt rollefordeling. Det er en fordom eller ihvertfald en forenkling at tale om en fast rollefordeling mellem en aktiv/maskulin og en passiv/feminin part. Det er noget sludder, der kun viser, hvordan man i århundreder har projiceret den patriarkalske, mandschauvinistiske seksuelle adfærdskodex ned over bøssers erotik. Et analt samleje er noget aktivt for begge parter furudsat at begge har lyst.

Lige så afgørende som lystfølelsen er afslapningen og tryghedsfornemmelsen. Du skal have tillid for at du kan bøje dig forover på knæ og albuer, og føle lyst til at din partner, skal føre sin pik op i din røv. Du skal slappe af når din partner stiller sig på knæ bag dig, finder dit røvhul, og forsigtigt fører sin indsmurte pik mod åbningen. Du skal slappe af ved den blide skubben hvormed røvhullet åbnes, så pikken kan glide ind. Tryghed og afslapning er afgørende i denne indførelsesfase! Al smerte kan undgås, blot der er en åben og ærlig kommunikation tilstede mellem de to.

Efter indføringen begynder det egentlige samleje, idet pikken føres ind og ud af røvhullet. Samlejet fortsættes eventuelt med stadig stigende intensitet. Den modtagende skal ikke være stiv af rædsel, men skal tværtimod finde sig tilrette, nyde det og bevæge sig lidt med. Efter et stykke tid kommer orgasmen for den der bolle. Den modtagende kan få orgasme ved samtidig masturbation. Så enkelt er det!

ANALE SAMLEJE

En beskrivelse af det anale samlejes muligheder med særlig henblik på at fjerne den usikkerhed og angst, som præger forestillingerne om analsex.

af Ole Nørlyng

At blive bollet

Nogle foretrækker at blive bollet, andre at gøre det. Afgørende for dette er ikke de fysiske muligheder for lystfølelse; men derimod alle de psykiske faktorer, der er aktive i denne forbindelse. Der er lige gode muligheder for lystfølelse hvadenten man boller eller blir' bollet. Det er det psykologiske der gør, at mange føler det er mere »mandigt« at bolle. At det er »tyrene« der boller »dåserne« er og bliver en gammel fordom, som kun afspejler konventionel tabubehængt projektion af en heteroseksuel mandscentreret viktoriansk moral!

Røvens følsomhed er ofte tidligere omtalt. Det er som nævnt et spørgsmål om røvbevidsthed. Under det anale samleje strømmer stærke seksuelle følelser fra røven til kønsdelene, videre ind og ud til hele kroppen, — ud i tæerne, op i øregangen ect. Selve rectum kan under voldsom ophidselse give sig til at trække sig sammen i bølger af vellyst, hvilket kan give en slags »røvorgasme«. Den der boller, kan samtidig onanere den modtagende eller han kan klare det selv. Altså der er muligheden for to slags orgasmer på en gang, når man bliver bollet. Og det er fedt!

Meget ophidsende når man bliver bollet, er det også med hænderne at følge kontakten pik/røv på helt nært hold. Hvis man har lyst kan man lade en finger glide med ind i dybet, eller man kan anvende sine frie hænder mere socialt ved at stimulere partnerens røv eller øvrige krop. Mange muligheder og variationer står åbne. Trin for trin vil man kunne udvide repertoiret af samlejestillinger etc., og dermed føre nydelsen.

Det basale i det anale samleje er, som i al anden sex meget simpelt. Det der er det vanskelige er ikke »at bolle« eller »at blive bollet«, men at komme igennem alle de forskelligartede psykiske blokeringer, konventioner, angst og forvirring som samfundet traditionerne og opdragelsen har aflejret. Vor kultur har lært os at være utrolig bange og hæmmede for vor egen og andres kroppe. Vi er bange for at bruge dem seksuelt og vi er bange for at være ærlige i vore seksuelle ønsker. (Også) Deri er vor kultur menneskefjendsk og inhuman.

Heldigvis har vor kultur dog ikke dræbt de grundlæggende lyster. Vi har stadig behov for og lyst til at føle seksuel ophidselse og orgasme. Vi higer efter tabet af egofølelsen, foreningen med et andet menneske, ekstasen der både er fysisk og åndelig. Torso, ben, pik, røv, lyst og omsorg.

Vi har både lysterne og blokeringerne. Vi er nysgerrige. Vi vil godt, og er dog så bange for at det skal gøre ondt, at man får lort på pikken, at det skal være ulækkert etc. Hvordan kommer man ud af denne frustrerende situation?

Det er ofte meget vanskeligt, fordi man først begynder at blive bevidst om problemet på et tidspunkt hvor mange seksuelle fortrængninger og hæmninger allerede længe har skabt problemer. Man bliver først klar over sine lyster og sin angst på et tidspunkt, hvor man har det dårligt i forvejen. Denne mærkelige blanding af angst og lyst kan være ulidelig. Hver gang man begynder at nærme sig en mulighed, skynder man sig at stikke halen mellem benene og forsvinde, så man alligevel ikke får noget, end sige får løst nogle af problemerne.

Frustrationerne vokser, angsten tager til og fantasierne blomstrer samtidig op. Har man det sådan, må man begynde at analysere lidt på sin situation. Det er nu nødvendigt at være helt ærlig og uhæmmet over for sig selv, samtidig med at man i praksis skal arbejde på at udvikle sin kropsbevidsthed. At eksperimentere med sig selv og sit røvhul er en fin start, der kan få en til at slappe af og få aflivet adskillige myter omkring det røvhul. Efter en sådan indledende fase, hvorunder røvens følsomhed undersøges, samt man vænner sig til den nødvendige renlighed, skal vi ud af isolationen i det aflåste W.C. og holde op med vore egne fingre for i stedet at lade andre give og modtage.

Hvis du er bange for din egen lort, og det er vi allesammen i forskellig grad, så vær altid på den sikre side og rens dig ordentligt. Du kan bedre føle dig tryk hvis du er ren. skulle der alligevel komme en lille »prut« eller noget brunt, så kan det også overleves. Din partner har også et røvhul. Han skider også. Selv Dronning Ingrid gør det! — Det er nok de med aføringen forbundne blokeringer, der i første række får os til at vige tilbage for analsex. Vi har jo lært at det er et beskidt sted. Bliver de mest iøjnefaldende »lorte«-komplekser overvundet, så melder der sig straks nogle nye. Mange af os har dybt nede en modvilje mod at røre og føle dernede, enten det er hos os selv eller på andre. Mange vil hellere brække en arm end stikke en finger op i partnerens røv. Endnu værre er det for mange hvis det er noget med at se det lille hul, kysse og slikke på det etc. Djævelkysset

— nej, nej! Man vender sig om og prøver på at tænke på noget andet inden man er blevet helt impotent, og alligevel kan man ikke glemme det. Fantasierne og lysterne vokser, uden at hæmningerne udryddes.

Hvad gør man? Tal med din partner om det. Fortæl at du er sikker på, at du godt vil kunne lide det, men at du aldrig har prøvet, og at du er bange for det. Indled ikke den slags uden at være ren! Nu har din partner alle tiders chance for virkelig at komme til at betyde noget for dig seksuelt. Han går igang med at varme dig op ved at vise, at han ikke er nær så hæmmet og bange for dit røvhul, som du selv er! Han lader hånden glide ind mellem ballererne, kildrer røvhullet med en finger, finder cremen frem og smører hullet godt ind. Det skal nok få dig til at slappe af, hvis du overhovedet har lyst til at nyde skønne fornemmelser. Nogle af komplekserne er nu ved at forsvinde, og helt fedt er det når han senere, eventuelt, en anden gang I er sammen, stikker en finger ind. Prøv at onanere samtidig og slap af. Du vil nyde det, og til sidst tænke, at det vel nok er været dødføllet, at du ikke har turdet prøve det noget før. Hvad med din ven? Han kan nok også godt lide det. Måske skulle du prøve det på ham?

Hvis din ven er ude på at få dig til at flippe helt ud, så boller han dig godt med en finger, evt. to, godt indsmurt, slikker samtidig på din pik, på nosserne og indersiderne af lårene, ballererne, revnen for til sidst at hidse dig helt op ved udsigten til at han måske vil slikke dig i hullet. Det er ikke til at modstå, når han skiftevis slikker og blæser lidt luft på dit hul. Man kan også bolle med tunge! Vil man have mere kan man jo lege med dildos, grøntsager etc. Men vær forsigtig: Aldrig voldsom og aldrig noget der kan gå i stykker eller forsvinde op i røven. Glasgenstande er ikke sagen.

Tiden er nu inde til, at din vens pik bliver smurt godt ind, og det kan du da godt gøre. Hjælp ham så med at finde hullet, så det ikke går hen og bliver for besværligt. Det er rart for ham at føle, at du er med. Du skal være aktiv, selvom det er dig der modtager. Gør det ondt, når han presser sig ind, er det evt. fordi det er gået for hurtigt, fordi du alligevel ikke slapper af eller ikke er smurt ordentlig ind. O.K. Så vent indtil I igen får lyst. Rom blev ikke bygget på en dag.

Angsten for lorten sidder nok stadig og klemmer! Slap af. Det giver sig ikke til at vælte ud fordi du slapper af. Det er fantasi, selvom du evt. føler en voldsom trang til at gå på W.C. Der er ikke noget, hvis du ellers har udtømt dig inden I startede. Lidt ondt kan det godt gøre. O.K. Man skal da også kunne mærke det, men er det en stærk sviende smerte, så hold op. Er det bare lidt stramt, så slap af og glide med.

Roligt og langsomt vænner man sig til det. Det ubehagelige og angstfyldte løser sig op på en fantastisk måde. Du elsker pludselig, og det er ham du er så udsigelig glad for, der er inde i dig. Det ophidder dig utroligt. Du kan også mærke på ham at han er helt skæv i bolden af at komme op i dig. Det er en fabelagtig tilstandsændring!

Selve samlejet begynder nu. Bollebevægelserne må i starten være små og forsigtige, for siden at kunne vokse i styrke

og tempo. Vær med hele tiden. Læg dig ikke passivt ned, men vis ham, at du kan lide det. Vær med til at kontrollere bevægelserne. Der er to måder at bolle sammen på: 1) Med en modsatrettet rytme, hvor du skubber mod ham, når han skubber ind i dig, og 2) en ensartet rytme, hvor du ligesom fortsætter hans rytme. Stillinger er der masser af. Her et par almindelige typer: Du ligger ned på ryggen med spredte ben i vejret, hvilende på hans skuldre eller om hans liv, medens han enten er på knæ bag dig eller boller i udstrakt stilling. Han ligger på ryggen og du rider på hans pik. I ligger begge på siden med hovederne samme vej, og du løfter dit ene ben så han kan komme til. Særlig ophidsende for den modtagende er det hvis han kan onanere samtidig.

Selve bolleriet kan være lidt vanskeligt, idet pikken kan smutte ud hele tiden. Er det problemet, så find en ny stilling hvor pikken trænger dybere. Så kan du måske også mærke det med prostata. Stram din ringmuskel lidt og spænd evt. lårene. Så kan han ikke så let forlade dig. Er hans pik meget stor gør det ofte ondt, og kan gøre mere og mere ondt jo længere ind han kommer. Stands ham så lidt med hånden, men slap ellers bare af. Der er plads nok også til en meget stor pik.

At bolle — præstationsangst

Det er også skønt at bolle, og hvis du ikke er bange for den røv du skal ind i, så er det faktisk meget simpelt. At være udover alle de omtalte blokeringer er lige så vigtigt for »at bolle« som for »at blive bollet«. Du skal være fri og åben; ville udforske, ville give og ville nyde. Lad være med at fare frem som den store vilde tyr, der nok skal bore sig igennem, om det så er en jerndør. Kroppenes bevægelser og musklernes stramhed/afslapning skal følge dine og partnerens lystfølelser, og ikke være dikteret af et supermandsimage!

Problemet med at bolle er ofte, at man føler sig forvirret på grund af den uvante situation. Kropsbevægelser anvendt ved samleje er jo ikke så hyppigt anvendt uden for sexlivet, og er man ny i det, kan angsten for, at man ikke dur, godt melde sig. Slap af og fortæl din partner om din forvirring. Vis dig selv, at det at bolle med en pik ikke er den eneste måde at få orgasme på. Brug fingre og tunge.

Måske må du opgive fordi du ikke kan komme ind, du bliver slap bare ved tanken, eller du kan overhovedet ikke få orgasme. Det er angst, der hyppigst ligger til grund for den slags vanskeligheder, og du kommer ikke af med den hvis du »mandigt« prøver at tvinge dig igennem samlejet. Tværtimod; du får sværere ved det siden hen. D.v.s. gør det ikke førend du virkelig har lyst og ved med dig selv, at det ikke gør noget, hvis det ikke lykkes.

Mange er angst for at bolle, fordi de føler, at de skal præstere en masse. Nogle ligefrem mener at de skal konkurrere sig frem. Ofte bliver det et eller andet præstations begreb, der styrer foretagendet. Det at opføre et samleje, er helt forkert.

Man skal dele et samleje og ikke udføre et! Mange føler alligevel, at de skal imponere partneren og derigennem stive deres eget ego af. De skal nok vise det lille hul hvem der er manden her! Drop uærligheden. Opgiv magt og potensræset. Tænk at du skal skabe og dele sex med din partner, og ikke som en anden vinder knuse ham som taber.

Det er ikke en kapitalistisk magtkamp at bolle, og kører du på uærlige præmisser, så skal impotensen nok melde sig før eller senere. Fornægt ikke at du er forvirret og bange i begyndelsen. Sexangst er i vor kultur desværre noget helt normalt!

Bliver dit forsøg en fiasko, så bid dig ikke fast i den tanke, at det dur du i hvert fald ikke til. Derimod find ud af hvad der var i vejen. Accepter at du nok har haft for store forventninger til dig selv og din egen »Mandighed«. Du skal ikke nægte dig selv at gå videre med eksperimenterne, selvom de måske vil afsløre, at du alligevel ikke er den store vilde tyr, du håbede. —

Fiaskoerne skyldes ofte den gamle velkendte angst for røven. Måske tror du, at du slet ikke er bange for hans røv. Han skal jo bare pules; men med den attitude afslører du en foragt for røven, både hans og din egen, — og så kan vi godt begynde forfra med kroppsbevidstheden og anuseksperimenterne. Prøv igen med fingeren. Se hvordan har kan lide det. Bed ham om at gøre det ved dig også, etc. Lad ham ride på dig ganske roligt. Glem præstationsræset, og når du så føler dig godt tilpas, så læg jer om på siden, eller læg ham på ryggen og bol ham.

Når begyndervanskelighederne, som kan være mangfoldige, uforudsigelige og langvarige er overvundet, så er der meget nyt der kan udvikles, og det lærte kan forbedres. Bollebevægelserne kan nuanceres i det uendelige. Den modtagende kan arbejde meget med, eller aktivt »stritte« imod og stramme. Nye og mere ejendommelige stillinger på spisestuemøblementet eller over vaskemaskinen og akrobatik af mere eller mindre halsbrækkende art tages ofte i anvendelse af de mere drevne. Hjælpemidler er der jo også et rigt udbud af, og jeg har da intet imod, at man forøger stimuleringerne og lystfølelserne ved hjælp af alt det der. Der er dog et men; — præstationsræset, orgasmejagten og tingsliggørelsen af seksualitet kan let sætte ind når redskaber og akrobatik tager overhånd. Hvis det bliver mere vigtigt med et massageapparat end med din vens pik, så tænk lidt igen over hvad der er sket. Begynder vi at fikserer vor seksualitet på objekter, på konkurrence, på præstationen og på at imponere etc. så er vi godt på vej til at glemme at seksualiteten er et af vore vigtigste midler til medmenneskelig kommunikation.

Hvad der her er beskrevet er set ud fra en bøssesynsvinkel; men som nævnt i indledningen er det i virkeligheden almenmenneskeligt. Alle kan teoretisk modtage en pik i røven. Alle kan lære at føle glæde ved det, og alle kan lære uhyre meget om, hvordan det er at modtage en pik. En heteroseksuel fyr har f.eks. gennem det anale samleje mulighed for at få en bedre forståelse af kvindens følelser ved et samleje. Han kan gennem denne bevidsthed blive langt bedre og mere nænsom, når han f.eks. har forstået hvad bl.a. opvarmning og forspil betyder. Hermed kan man være med til at udvikle seksualiteten således, at den i endnu højere grad end tidligere bliver kendetegnet ved gensidig skaben og delen glæde i stedet for kamp og undertrykkelse.

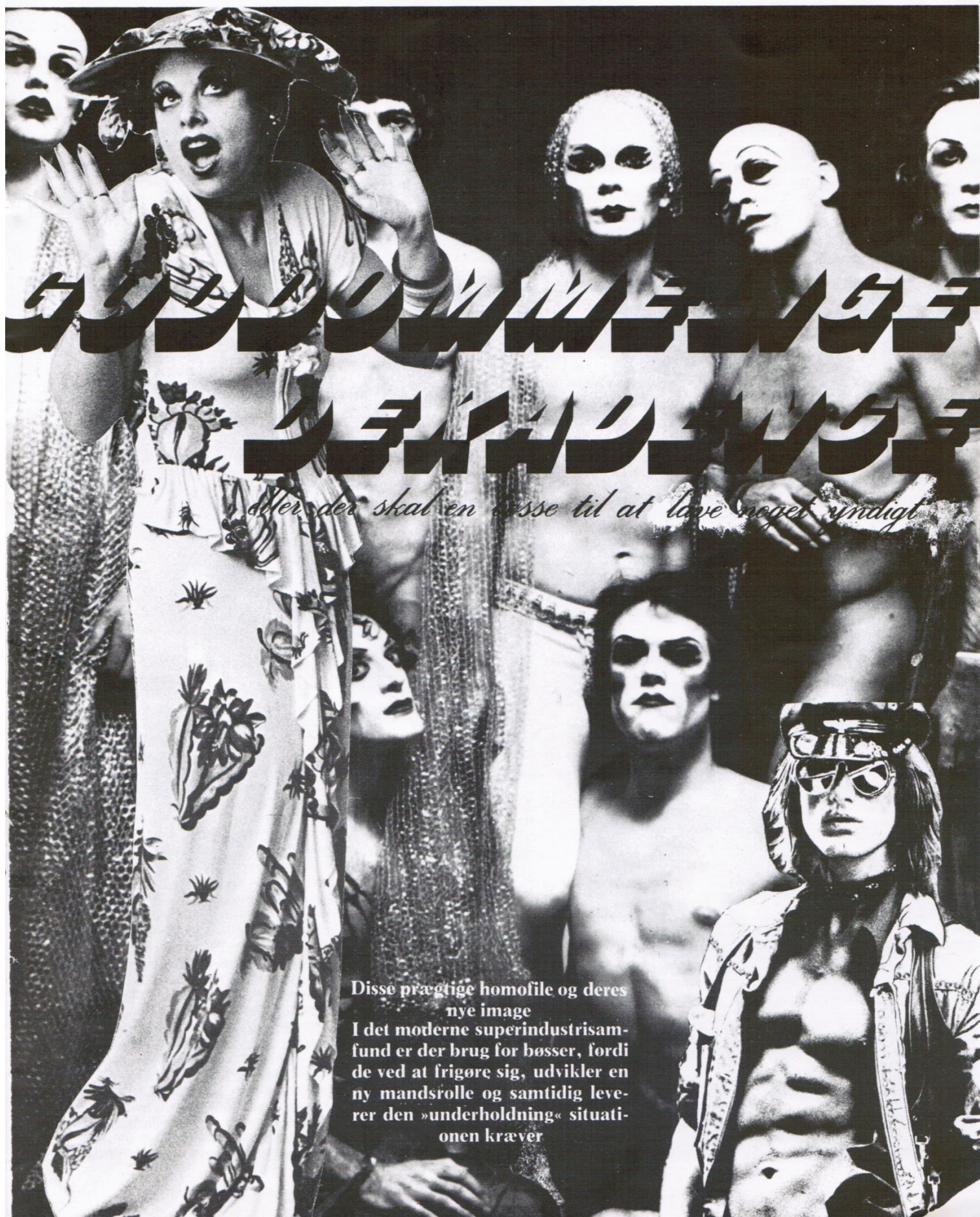
Artiklen er delvist skrevet ud fra Mitch Waklers artikel: Ass Fucking — Past and Present. »Gay Sunshine« Spring 1975. Videre information om emnet kan hentes mange steder. Artikler i Coq og andre bøsseblade har behandlet mange tekniske aspekter ved det anale samleje. På engelsk foreligger en del litteratur om emnet.

Gay Spirit — A guide to becoming a sensuous Homosexual af David Loois/Hardcover.

Homosexual Behavior Among Males af W. Churchill/Paperback.

The Other Face of Love af Raymond de Becker/Sphere Books.

Ole Nørlyng

eller der skal en visse til at lave noget yndigt

Disse prægtige homofile og deres nye image

I det moderne superindustrisamfund er der brug for bøsser, fordi de ved at frigøre sig, udvikler en ny mandsrolle og samtidig leverer den »underholdning« situationen kræver

At være bøsse er ikke, hvad det har været. »The love that dare not speak its name«, som Oscar Wilde sagde for mere end 80 år siden, er ved at blive en neurose, som ikke ved, hvornår den skal holde kæft. I Bøssernes Befrielsesfront (BBF) mærker man tydeligt, at der er gået mere end 5 år, siden det begyndte. Der kommer nu så mange til møderne, at man ikke kan andet end tro, at det må være chikt at være med i BBF. BBF er efterspurgt som »oplysende underholdning« på skoler og seminarer, og BBF er ved at være en accepteret (?) gruppe i store dele af venstrefløjen. Bøsser er et værdsat element i enhver mandebbevægelse. Hvis der ikke er udskrevet valg, når dette trykkes, er straffeloven ændret, så at den seksuelle lavalder er den samme for heteroseksuelle og homoseksuelle forhold. Tydeligst ses denne udvikling i medierne, som har opgivet at beskrive homoseksualitet som noget med tragiske og fortabte skæbner. Da Christian Kampmann i et interview sidste efterår fortalte, at han var bøsse, gned presse og fjernsyn den af, så det sprøjtede — fed mediemassage med bukserne om hælene. Og så er det jo kun en svag afglans af, hvad der længe har stået på ude i den store vestlige verden og især i USA. For år tilbage førte Mick Jagger — rockscenens Marlene Dietrich — sig frem med sine seksuelt tvetydige trips og en ikke særligt diskret flirt med homoseksualitet og transsexualitet. Paul Newman har købt filmsrettighederne til sidste års amerikanske bestseller »The Front Runner« af Patricia Warren, en roman om en træner, der ved de olympiske lege i Montreal har en affære med sin stjerneleber. Paul Newman skal selv spille hovedrollen. Osse Mary Renault får sine historiske romaner om Alexander den Store og hans venskaber med Haphaistion og Bagoas filmet: »The Persian Boy«. Og sådan kan man blive ved og ved. »The Boys in the Band« og »Døden i Venedig« er gamle nyheder. Nu er det helt klart, at bøsser kan sælges til det heteroseksuelle publikum. I medierne er tidligere tiders forfulgte og fredløse homofile forbi, og tiden er moden til bøssers værdinormer: materielt og æstetisk. De kan nemlig bruges af en vestlig verden, som er desillusioneret og træt af 1960'ernes store og alvorlige myter og trænger til små og

fjollede myter. Bøsser passer fint her, fordi de i en situation, hvor alt er blevet dumt, synes at have gjort dumhed (camp) til en dyd.

Denne mediestyrede og kommercielt motiverede udvikling har ikke det fjerneste at gøre med bøssefrigørelse. Den drejer sig først og fremmest om salg af bøsser og er dels et udslag af medieindustriens voksende bevidsthed om det homoseksuelle publikums købekraft, dels et udslag af den vestlige forbrugerkulturs behov for pirrende stimulanser. Det er en udvikling, som kun er ved sin begyndelse, og som osse hænger sammen med ændringerne i familie- og kønsrollemønstrene i den vestlige verden.

Maskuline bøsser

Når man er bøsse, ved man, at bøsser er undertrykte og selvundertrykte. Netop derfor udvikler vi bøsser en forbavsende evne til at kompensere for vores »lille handicap« ved mere end at leve op til de sociale krav, vi møder. Det er én af årsagerne til, at homoseksuelle mænds sociale mobilitet opad er væsentligt større end normalbefolkningens (påvist af Aksel Christensen: Et seksuelt mindretal, 1961 og Reiche und Dannecker: Der gewöhnliche Homosexuelle, Frankfurt a.M., 1974). Selvundertrykkelsen består i at foregive at være heteroseksuel — altså noget andet end det man er, nemlig homoseksuel. Dette oftest nødvendige og dagligt gennemførte spil giver bøsser en hypersensitiv fornemmelse for deres omgivelers reaktionsmønstre og for, hvad der i almindelighed rør sig socialt og kulturelt. Det er en evne, som man er nødt til at udvikle, når man fra puberteten må lære sig at bedrage familie, skole, arbejdsplads og gamle venner om sin identitet. Og det er antagelig det, som er forklaringen på, at der er mange bøsser i publikumsvendte erhverv, herunder i medieindustrien — og altid har været det: bøsser har en fin fornemmelse for, hvad folk vil ha'.

Den form for formidling tyder ikke på selvrespekt. Langt de fleste homoseksuelle har da osse altid identificeret sig med den normale verdens maskuline mandsideal og søgt at leve op til det. Feminine bøsser er undtagelser — osse i bøsseverdenen. Bøsser foretrækker maskuline mænd som partnere, og jo mere normal en bøsse ser ud, desto lettere har han ved at blive afsat. Vera og de andre skrigende fiseletter med deres flagrende fakter og neglelak går altid alene hjem. Denne erfaring bekræftes af bøsser, som bevidst anlægger en grotesk feminin form i påklædning og væremåde (såkaldte feminister) for at latterliggøre og kritisere de etablerede kønsroller.

Når bøsser i virkeligheden foretrækker normale mænd, har de heller ikke så svært ved at formidle den heteroseksuelle verdens øjeblikkelige interesse for homoseksuelle. De forstår at fortolke homoseksualitet, så den kan sælges til de heteroseksuelle masser. For det er det, det drejer sig om: at gennemsyre det heteroseksuelle marked med en homoseksualitet, som de normale ikke kan mærke; så stilfærdigt at den

normale mand ikke tvivler på, at han er maskulin og sikker. Derfor vil personerne i filmene om »The Front Runner« og Alexander den Store givetvis blive fremstillet ligeså normalt som de homoseksuelle mænd i John Schlesingers »Sunday, Bloody Sunday«. Nu skal bøsserne nemlig være filmens helte; Det var anderledes, da de var skurke og fortabte skæbner (Døden i Venedig, Laurence of Arabia, Glimt i et gyldent øje).

Man sporer en tilsvarende udvikling i fremstillingen af homoseksuelle mænd i Andy Warhols film. De tidlige film — f.eks. »Lonesome Cowboys« er fyldt med feminine mænd, transvestitter og ægte camp — varmt og afsindigt morsomt, men nok svært at forstå for heteroseksuelle mænd. Disse tidlige film kan sammenlignes med Warhols og Morrisseys senere film, hvor de homoseksuelle mænd er mere maskuline. Det er de sidstnævnte film, som har haft kommerciel succes, og som er set af og solgt på det heteroseksuelle marked.

En ny mandsrolle?

Hvorfor er tiden så nu ved at være moden til udbredelse af homoseksuelle holdninger? Det hænger nok sammen med familiens opløsning og de traditionelle kønsrollers forældelse. Disse stiller sig nemlig nu hindrende i vejen for den økonomiske udvikling, og dermed bliver der behov for en ny mandsrolle.

Der er her tale om modsatrettede tendenser, hvor talrige traditionalistiske grupper (i Danmark f.eks. Kristeligt Folkeparti) stadig anser familien som et bærende element i samfundet. Dette sker først og fremmest med henvisning til ideologier — f.eks. de kristne sakramenter — som i lang tid har været brugbare til at kontrollere og beherske masserne i de kapitalistiske samfund. Sådanne ideologier har imidlertid stadig mindre gennemslagskraft over for den udbredte verdsliggørelse, som er fulgt med, efterhånden som langt hovedparten af befolkningerne i Europa og USA er flyttet fra landet til superbyerne og beskæftigelse i industrien. Kapitalens og industriens ideologi er videnskaben, og denne lader sig ikke forene med de gamle traditioner. Det er den efterhånden gamle konflikt mellem videnskab og religion, som er vundet af videnskaben.

Videnskabelighed stiller større krav om åndelig og fysisk mobilitet — fordrer af det videnskabelige industrisamfunds medlemmer, at de er i stand til hurtigt at omstille sig til nye forhold, kassere gamle normer, vaner, arbejdsbetingelser og forbrugsmønstre til fordel for nye ideer og nye situationer. Det betyder, at der ikke er nogen modsætning mellem kapitalen og opløsningen af kernefamilien som primær referencegruppe. Denne opløsning foregår jo osse uden større ståhej fra kapitalens og statsmagtens side. For kapitalen må det være nemmere at manipulere med fritsvævende enkeltindivider end med folk, der er bundet i et principielt livslangt familieforhold med de forpligtelser og bindinger, det indebærer. Arbejdskraften bliver langt

THE MUSICAL HIT THAT PROVES
IT'S NO LONGER SAD TO BE GAY

Bøsser er blevet »In« i showbuiss.

mere mobil, hvis lønmodtagerne ikke har familie, men kun mere løse og skiftende forbindelser. Familiens opløsning indebærer tillige et øget antal forbrugsenheder.

Her kommer bøsser ind i billedet, fordi de har en livsstil, der er mere arbejds- og fritidsorienteret end rettet mod oprettelsen af et hjem og et familieliv. Dette er nok årsagen til, at udvandet bøsseri kan sælges til et heteroseksuelt mandspublikum, som nu skal til at lære, hvordan man kan klare sig uden familie og faste forhold. Det skulle så være tydeligt, hvad Mandebevægelsen kan bruges til, og det vil kræve høj politisk bevidsthed om klassekampens vekslende fronter, hvis ikke en ny manderolle skal blive et fint arbejdsmarkedspolitisk instrument.

Det er klart, at denne udvikling ikke er entydig. Der er masser af indre modsætninger og modsat rettede tendenser i det her sagte. Bl.a. kan man jo spørge, hvor børnene kommer ind i billedet. Men det er en anden historie.

David Bowie: Hvad ligger der i hans homoseksuelle, transseksuelle og aggressive stil?

Kunsten at dræbe smerten

Den her skitserede udvikling er af temmelig ny dato og har ikke historiske forbilleder fra tiden efter korstogene. Der er en anden parallelt hermed løbende medietendens med bøsser i formidlerrollen, som har i hvert fald ét fortilfælde.

For nogle år siden begyndte Mick Jagger, David Bowie, Alice Cooper at føre sig frem med en outreret scenekunst sammensat af grusomhed, ødelæggelse og transvestitisme. Hvad ligger der i denne homoseksuelle, transseksuelle og aggressive stil? Ikke solidaritet med verdens bøssebrødre og -søstre. Det begyndte samtidigt med den nuværende økonomiske krise og skal forstås som et måske bevidst forsøg på at »dræbe smerten« — sådan som Sally Bowles (Liza Minelli) sang om i filmen »Cabaret«. Den seksuelt ubestemmelige form er et opium, der slører og dulmer, mens omverdenen står midt i et politisk og økonomisk forfald med en tilhørende kulturel rådvildhed, som skyldes, at den vestlige verden ikke har andet svar på krise, u-landsproblemer, truende verdensomspændende hungersnød og økologisk katastrofe end vækst — kræftbyldens ideologi.

»Kunsten at dræbe smerten« er en del af al underholdning, men i den aktuelle

Den brasilianske teatergruppe »Dzi Croquettes« Paris 1975

politiske situation er det ikke blot en eksistentiel smerte, men osse en politisk smerte, der skal dræbes. Og formidlet som underholdningsindustri er det nærliggende at betegne en sådan kunstnerisk indsats som dekadent — et symptom på forfald. Der er ingen tegn på formidling af nogen vision eller forståelse for nogen politisk situation fra de nævnte rock-stjerners side. Det var der derimod i den meget intelligente »Cabaret«, der som bekendt foregår i 1930'ernes Tyskland og bygger på Christopher Isherwoods bøger om sine oplevelser i Berlin. Ligesom Stanley Kurbicks fremtidsfilm: »A Clockwork Orange« peger »Cabaret« på den politiske side af forfaldet og dekadencen: fascismen. Det er netop »Cabarets« politiske hovedtema, at mens nazismens umenneskelige ansigt tydeligere og tydeligere træder frem, anviser de homoseksuelle gøglere kun kunsten at dræbe smerten over for den trussel, de som de første kan se. Det er filmens budskab, at fordi vi homoseksuelle lever i en undertrykt situation, har vi en særlig skarp følsomhed over for de illusioner og dulmende midler, som tilbyder sig i den dekadente historiske situation. Læg mærke til konferencier'ens (Joel Grey) bleghed, da han råber, at Cabaret'en er et spejl af virkeligheden uden for og samtidigt ler ad publikums naivitet — mens en række korpiger af begge køn iført drag svinger lårene hen over scene, og mens virkeligheden iført hagekors-armbind sætter noget helt andet i scene uden for Cabaret'en. Ha, Ha, Ha!

Sidste sæson (1975) havde teatergruppen »Dzi Croquettes« vild succes i Paris med et danse-, sang- og mimetableau over tema'et Karneval i Rio. 13 mand i et udpræget bøsse show med dametøj, skæg, guldglimmer, hår på brystet og maskara — når de

ikke var omtrent nøgne og unatrulige. Hvor mon de kom fra? Fra militærdiktaturet Brasilien, hvor »Dzi Croquettes« ifølge tidsskriftet After Dark (juni 1975) — et blad, som har en fin sans for at dulme smerten — charmerede befolkningen igen tre år. Ifølge samme kilde har Liza Minelli engageret truppen til sit show i USA i denne sæson, og som de skriver: »Efter Nordamerika — hvad er der så tilbage for dem at erobre andet end verden?»

De brasilianske »Dzi Croquettes« og de tyske gøglere i »Cabaret« viser den dekadence, som følger af et helt samfund manglende vilje til at erkende, at fascismen truer. Folket har mistet alt håb, og de homoseksuelle, som har mindst at håbe på, påtager sig at formgive og artikulere massefremmedgørelsen. De dulmer smerten og levendegør dekadencen. Dekadence er ubevidst at identificere sig med en herskende klasse, der er ifærd med at gå til grunde, og at nægte at se den undertrykkelse og begyndende fascisme i øjnene, som den truede herskende klasse må tage i brug.

Så vidt er det ikke kommet i Danmark. I den globale eller endda vestlige sammenhæng er Danmark et idyllisk og fredeligt bagland. Man kan næsten ikke komme længere bort fra fronterne. Men den danske middelklasse har meldt Danmark ind i Fællesmarkedet med udsigt til politisk integration i et Europa, hvis førende stater har gamle traditioner for, hvorledes en højredrejet stramning foretages. Og det er begyndt: lukning af Christiania og Roskilde Universitetscenter, tilløb til Berufsverbot, censur i radio og tv.

Da »Cabaret« kom frem for første gang for en del år siden, vakte den stor interesse blandt homoseksuelle, og det blev moderne at efterligne filmens udvendige træk — med skyldig reverens til 1930'ernes Guddommelige Dekadence. Denne reaktion på filmen

bekræftede, at homoseksuelle kan manipuleres som en art kulturelle skakbrikker, der introducerer en før-fascistisk mode og fungerer med den: Kunsten at dræbe smerten!

Strategien

Hvordan kan vi sammen afskaffe de forhold, som skaber smerten? Hvordan standse smerten ved dens rod? Hvordan undgå, at den homoseksuelle subkultur integreres i det vestlige økonomiske system og dermed kontrolleres af det — for til sidst at blive revet med i systemets fald!

Det er vigtigt, at bøsser ikke lokkes til tankeløs deltagelse i anstrengelserne for at dæmpe smerten — for deltager vi i det løb, påtager vi os samme samfundsmæssige funktion som gladiatorerne — og risikerer at få samme skæbne. Derfor må vi være meget sikre på hånden, når vi skal vælge vores midler: under visse omstændigheder kan neglelak og drag være at snakke om noget andet. Dette har den tapre kvinde fru Lullubell Nielsen som moder og revolutionær — været den første til at forstå.

Vi må selvfølgelig frigøre os som bøsser fra den privatiserende holdning til det, at vi ejer evnen til at elske andre af vores eget køn. Men denne proces kan ikke stå alene, uden at blive narcissistisk og individualistisk og ende i en begrænset kulturel analyse af kønsroller isoleret fra en bredere økonomisk og kulturel sammenhæng. Vi skal således passe på, at vi ikke fokuserer på medierne uden at tænke på, hvem der kontrollerer disse medier, og hvad deres hensigt er. Det er ikke et enten eller, for vi skal høres, men vi må skabe og benytte vores egne medier for at finde ud af, hvordan massemedierne kontrolleres og bruges af en herskende klasse.

Vi kan sige med Vancouver Gay Liberation: »Vi vil ikke forsøge at passe ind i denne kultur — denne nation af playboys og stinkende vandløb. Vi vil ikke bevise, at vi kan præstere bedre »ægteskaber«, lønmodtagere og forretningsmænd end heteroerne. Vi skylder ikke denne kultur andet end vores vilje til at erstatte den.«

Enhver krise er osse en mulighed. Alle de alarmerende symptomer, som skræmmer os så meget — kan være fødselsveer i stedet for dødskræmper.

Kys og kæmp

Fra et af »Godt to dusin«s utallige opkørte møder!

Foto: Kaare p.

Rapport fra basisgruppen »Godt to dusin« i Bøssernes Befrielses Front

Vi mødtes første gang den 4. februar, efter en beslutning om at danne basisgruppe på et mandagsmøde i BBF.

Vi mødes en gang om ugen, ret tidligt om aftenen, på skift hos hinanden. For tiden er to af os ude og rejse. Ellers er vi: Peter, 22, der læser musik, Bengt, 28, der læser til civilingeniør, Sven, 25, der er arbejdsløs, Ebbe, 24, der er ufaglært sygehjælper, Svend, 22, der er bankelev, Henning, 26, der er socialrådgiver, og Mik, 20, der er arbejdsløs.

I dag, den 24. marts, har vi indtil nu talt lidt om mad, og vi har prøvet briller. (Vi er nemlig noget forfængelige). Vores hidtidige arbejde har været med at læse »Zur Frage«, en bog fra Homosexuelle Aktion Westberlin. Den forklarer bøsseundertrykkelsen i en samfundsmæssig, økonomisk sammenhæng. Vores diskussioner er ikke særlig

teoretiske i traditionel forstand. Vi tager udgangspunkt i vores egen situation og daglige oplevelser ved at være bøsse. Ved at gøre det på den måde opnår vi en bevidsthed og en viden om vores tilværelse som et resultat af vores egne erfaringer og ikke bare noget vi har læst os til. Af »praktisk arbejde« har vi hørt båndet med Jens Jersild og kriminalkommissær Odmar, en radioudsendelse, Manden og drengen. Ud fra den har vi diskuteret bøssers vilkår i Danmark de sidste årtier.

Vi har givet vores basisgruppe navnet »Godt to dusin«, ved at gå ud fra gennemsnitsalderen i gruppen.

Nu vil vi hver især sige noget om vores forhold til basisgruppen.

Peter: Teori kan være hæmmende

Peter: Jeg har oplevet usikkerhed i den anden gruppe. Habermas-teorilæsning førte til et krav hos mig om mere aktiv deltagelse og mere jordnær politisk bevidsthed. Derfor gik jeg ind i BBF. Det lærte

mig at teori kan være hæmmende, fordi det at diskutere intellektuelt i et større forum meget nemt bliver en nem måde at slippe for en aktiv indsats på. I gruppen henter jeg især styrke til bedre at modstå fristelsen til at se på folk som varer (kød), men også til at være bøsse uden for ghettoen. At vælge klart og konsekvent er svært, men at *skulle* vælge gør det også lettere at forstå andres situation, især mange uden for BBF.

Det er sværere og sværere at finde sig i undertrykkelsen. Jeg ser den mange uventede steder, og det er ikke let at bebrejde folk det, især når deres verdener bygger på gensidig undertrykkelse og afhængighed som i de fleste kernefamilier, og man kan ikke give dem andet i stedet end at de selv må prøve at efterleve de opdagelser om magtspil og roller i kærlighed, som jeg reagerer meget imod nu. Jeg er bragt i en ny og prøvende situation, hvor jeg søger at elske mange mennesker, men det er svært at kæmpe imod »Den Store Kærlighed«, især når andre opfatter den kamp som bevis på at man mangler kærlighed eller som afvisning.

Når man ikke har kørt ad de vante skinner i starten af et forhold bliver fyren let usikker.

Gennem basisgruppen har jeg fået en meget større lyst til at orientere mig om alt muligt andet. Jeg ser det som den homosexuelles største fordel at de gængse kønsroller i et forhold hos os er fuldstændig absurde. De er meningsløse forsøg på at tilpasse sig det undertrykkende samfund. Fordi jeg er bøsse og alligevel ikke kan være tilfreds i en kærnefamilies parodi er jeg nødt til at søge nye veje. Det har klare politiske konsekvenser for mig, men også for mine nærmeste omgivelser. Deres dilemma, balancen mellem normalitet og imødekommenhed, føler jeg meget stærkt, når jeg ikke selv bøjer af under presset.

Bengt: Et godt alternativ

Bengt: Jeg synes basisgruppen er et godt alternativ til de miljøer bøsser ellers tilbydes. Hvor søger bøsser ellers at tale sammen uden nødvendigvis at skulle gøre et fordelagtigt indtryk, og uden at være nødt til at spille op til flotte fyre, hvilket gør samværet i nogle bøssekrede så anstrengende?

Bøsseverdenen har sine egne normer, der kan virke som intern undertrykkelse. Det er vigtigt at vi finder sammen på en uformel måde for ikke at odelægges af en spidsfindig magtstruktur, der ikke er så nem at gennemskue som i den mandlige dagligdag. Det er mange ting at være bøsse, og det kræver også mange måder at være på, og mange mennesker at være det sammen med. Basisgruppen giver nye muligheder, som vi selv kan formulere.

Sven: Jeg hader magt

Sven: Jeg har været i BBF i nogle år og har for været med i det der hed »Skolingsgrupper«. Dengang var det mere rodet og var i virkeligheden ret utilfredsstillende, synes jeg. Nu hvor jeg arbejder her i basisgruppen oplever jeg meget mere den atmosfære som jeg befinder mig godt i når jeg er i BBF. Vi undgår den meget formelle og i virkeligheden kolde stemning som tit kommer til at hvile over gamle mands-diskussionsgrupper: at mænd altid konkurrerer med ord og formuleringer, altid véd bedre og er bange for ikke at »bevise«, og leve op til deres manderolles krav om fornuft og overblik. Den sikkerhed som de giver udtryk for, den tror jeg dækker over det modsatte.

På den måde vi er sammen prøver vi at være fælles om vores oplevelser og problemer uden at skulle være bange for at miste vores »position«. Positionsracet er et spørgsmål om magt, og jeg hader magt. Jeg oplever i basisgruppen at bruge mine egne erfaringer sammen med de andre, til at skærpe min bevidsthed om den undertrykkelse bøsser udsættes for og forstå dens forbindelse med det samfund vi lever i. Selvom vores teoretiske bevidsthed om f.eks. samfundets økonomiske opbygning er vidt forskellige, så hjælpes vi ad med at undersøge den og forstå den, uden at skulle deltage i endeløse kolde mandsdiskussioner der kun ville dræbe sammenholdet og vores følelser for hinanden. Jeg prøver at lære at lytte i stedet for at bralre op hele tiden med mine egne uforbeholdne meninger, selv om det er svært.

Ebbe: En arbejdsduelig basisgruppe

Ebbe: Det første par gange var jeg meget utryk ved nogle af de andre i gruppen, men det forsvandt efter at vi var begyndt at åbne os lidt mere for hinanden. Det er også helt klart at som BBF'er er det primære basisgruppen, og at vi alle gør et forsøg på det slidte udtryk »at komme hinanden ved«. Det er meget svært at komme med en kritik af gruppen, da vi stadig er nye over for hinanden, men basisgruppemødet er noget jeg ser frem til hver uge, fordi vi er sammen på en dejlig afslappet måde uden at køre det traditionelle »bøsseghettorace«. Kort og godt: »Godt To dusin« er en arbejdsduelig basisgruppe.

Svend: Bevidst fisselette

Svend: Jeg synes det er rart at komme i BBF som »ny« bøsse, efter at have rendt rundt på de mest umulige bøssekoteker som en anden fisselette. Jeg er vel stadig fisselette og til fals, men jeg føler at det er på en langt mere bevidst måde. Jeg oplever tit at mit intellekt ikke slår til i gruppen, men så er de andre der til at hjælpe mig med at få rede på tingene. Det at være sammen med bøsser som jeg ikke partout skal jagte er meget betryggende. Det er godt at være bøsse, og vi skal være det 24 timer i døgnet: på arbejde, i sengen, blandt venner, hos familien. Det giver bøssegruppen styrke til. Og om bedste kammerat er med!

Henning: Problemerne er fælles

Henning: Jeg synes det er vigtigt for mig selv at snakke med andre bøsser for at udvikle erfaringer om det at være bøsse. At snakke sammen om rare og ubehagelige oplevelser, problemer osv. i forbindelse med mennesker jeg er sammen med hvor jeg uddanner mig, hvor jeg arbejder, hvor jeg bor. At snakke om forholdet til min familie, som ikke ved jeg er bøsse. Men det betyder mindst lige så meget for mig at høre de andre i min basisgruppe fortælle om disse ting: hvad de oplever ved deres arbejde, mangel på arbejde, studier, med andre bøsser, familie osv. Vi fortæller og diskuterer, prøver at forstå sammenhængerne som vi indgår i både i vores arbejde og i vores fritid. Det er rart sammen med de andre i basisgruppen at diskutere de problemer vi oplever som individuelle, for vi finder jo ud af at de-i høj grad er fælle sfor os alle, og at de er uundgælige så længe vi lever under den herskende økonomiske samfundsstruktur.

Mik: Hyggesnak

Mik: Positivt:
Arbejdet i sig selv.
Bedre muligheder for udfoldelse.
Centrering af synspunkter.
Demokratisk samvær.
Engagering i politisk problematik.
Forskellige baggrunde/erfaringer.
Gennemgang af læsestof.
Hyggesnak.
Interessante mennesker.
Juice, kaffe og te.
Kontakt i det hele taget.
Negativt:
— ???

Personlige oplevelser fra basisgruppe SEKS i mandebevægelsen

Jens: Tingene kan ændres

Da jeg i maj måned sidste år tog af sted til mit første mandemøde, var det med bæven og adskillige forvirrede forhåbninger. På nær nogle få gode undtagelser havde jeg aldrig talt med andre mænd om mine følelser, min tvivl og de ting, jeg var bange for — det følte jeg, at jeg nu var på vej til, og det gjorde mig hundred, men samtidig var det blevet absolut nødvendigt for mig at vide, hvordan andre mænd havde det med sig selv. Jeg havde ofte talt med min veninde om kønsroller og mine egne problemer i den sammenhæng, min biseksualitet havde jeg dog aldrig nævnt, den konfrontation havde jeg ikke mod til, selv om jeg af og til havde været på vej til det. Jeg blev ofte bebrejdet — og følte det også selv — min følelsesmæssige forkrampethed, jeg var efterhånden mentalt nedkølet af ikke at turde give slip og fortælle tingene som de var.

Ved de første mandemøder dannede vi grupper, hvor hver især lagde ud med at fortælle sin »historie« og grunden til at komme i mandegruppen. Det var en ny og utrolig oplevelse at høre andre mænd — mere eller mindre frit — fortælle om deres personlige problemer, jeg omtalte stadig min biseksualitet i forblommede vendinger.

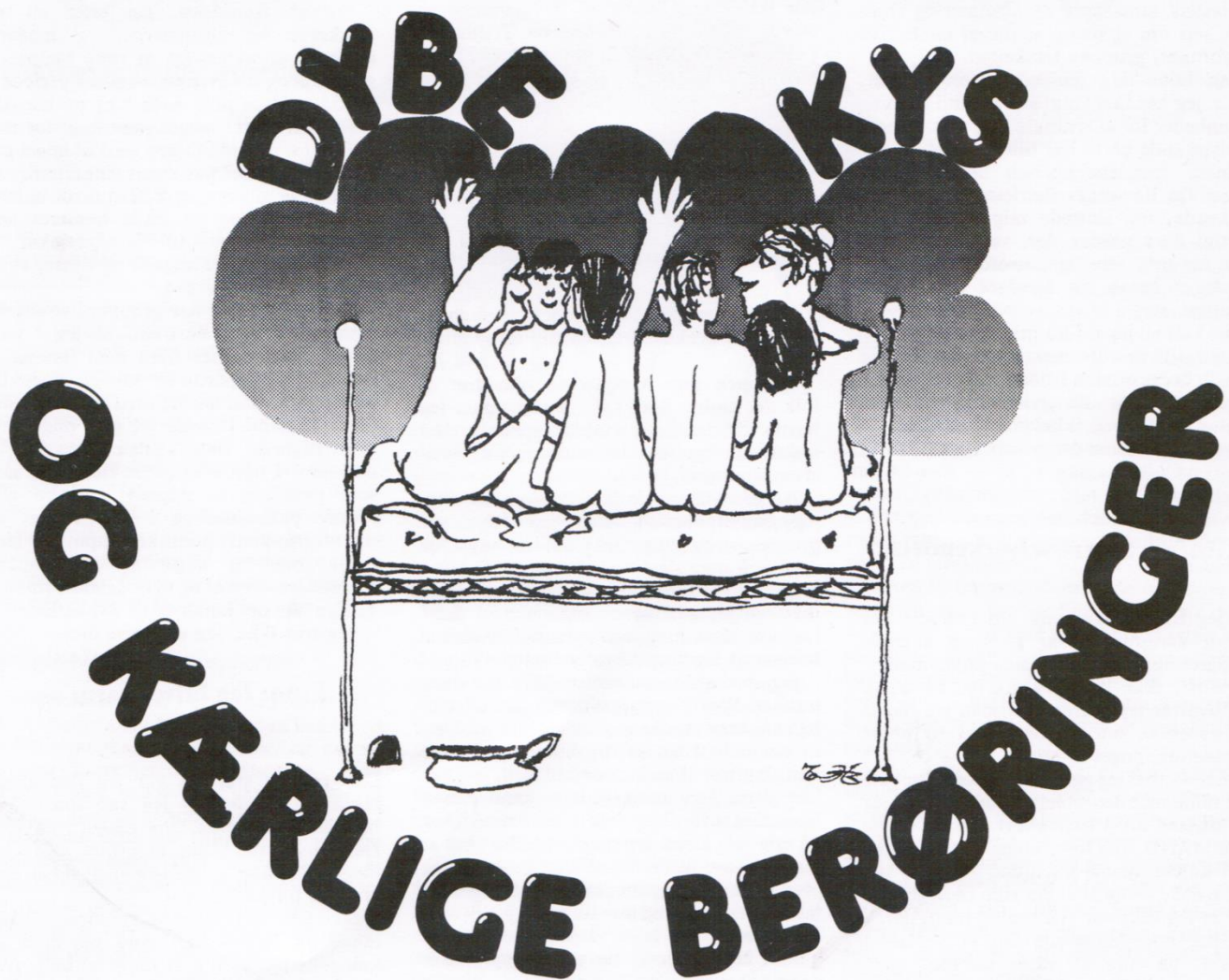
»Historierne« var overvældende og rystende, når møderne var forbi føltes mit hovede helt kaotisk, men der skete nærmest et indre skred ved at konstatere, at jeg ikke var så forbandet alene med det hele som jeg hidtil havde troet.

Mine påtrængende bøsseproblemer havde jeg endnu ikke fået luftet, da jeg deltog i mandeseminarer i september. Det fik en stor personlig betydning, at der deltog så mange bevidste bøsser, samværet blev anderledes, mere direkte.

Ved seminarets slutning kom jeg ved en tilfældighed i min nuværende basisgruppe, heraf vidste jeg, at een var bøsse, inden længe viste det sig, at vi var 3 — siden har bøsseproblematikken domineret min tilværelse.

Det er vanskeligt, at se klart, *hvad* der er sket i det halve år basisgruppen har kørt, i kraft af gruppen har jeg været i kontakt med fyre, hvis baggrund og miljø ellers ville have været mig totalt ukendt, samtidig er jeg kommet i BBF og har fået flere bøssevenner — altsammen noget jeg for bare et år siden ville have nøjedes med at drømme om. Til tider er det dejligt forrygende, til andre tider meget vanskeligt, fordi det indebærer nogle konfrontationer, som jeg sikkert tidligere ville have vidst at undgå eller fortrænge, bl.a. har jeg været »tvunget« til at analysere mit forhold til mine venner og min arbejdsplads ud fra et bøsset synspunkt.

Min basisgruppe har gjort mig i stand til at overvinde nogle barrierer i mig selv og hjulpet mig over en stor del af min bøsseparanoia. For nylig besluttede jeg mig til — efter års overvejelser — at fortælle den pige, som jeg har haft et forhold til gennem flere år, at jeg er bøsse, det blev en meget positiv oplevelse for begge — og det er nok

det vigtigste der er hædt mig: at mærke flere års pres forsvinde, når man åbner sig og fortæller, hvem man er og overvinder frygten for forandringen. — Det rystende er, at det tager så mange år at nå dertil, og hvad med de oceaner af muligheder, der spildes totalt, fordi vi er oplært til at frygte det erotiske og betragte omheden som svaghed.

Der er helt sikkert lang vej endnu, men det er enormt bekræftende at erfare, at tingene *kan* ændres, at finde ud af, at det man ikke *alene* kunne gennemføre bliver muligt i kraft af andre.

Det ustrukturerede samvær og den accept, der findes i min basisgruppe, har jeg aldrig før oplevet i nogen mandesammenhæng — måtte det brede sig — også til de mere hårdt-strategisk indstillede i mandegruppen og BBF, så at vi både sammen og udadtil kunne være mere sensuelle, omme og tilgængelige.

Henrik: Livet er blevet mere spændende

Når jeg skal forsøge at vurdere, hvad min basisgruppe har betydet for mig, falder det mig lidt svært, fordi det er vanskeligt at sondre imellem virkningerne af at være i en

basisgruppe og virkningerne af at være med i mandebevægelsen som helhed.

Men så meget tør jeg i hvert fald sige, at jeg ikke ville have oplevet den samme glæde ved at være med i mandebevægelsen, hvis jeg ikke samtidigt havde været med i en basisgruppe. Det gode ved en basisgruppe er den frie måde, man kan snakke med hinanden på, fordi man føler sig tryk ved hinanden. Og trygheden kommer bl.a. af, at man bare kan komme og sige: »Her er jeg«, uden at man først behøver at vise, at man er noget enten på den ene eller den anden måde.

Det betyder ikke, at alt i min basisgruppe har været idyl, men de spændinger, som der har været, har kunnet udløses på måder, som har været stimulerende for os.

Mit første kendskab til mandebevægelsen går tilbage til foråret 1975, hvor jeg læste

om den i aviserne. Mine forventninger til den var store. Først på sommeren besluttede jeg mig til at tage på mande-ø-lejr, og opholdet der midt på sommeren bragte mig for alvor ind i bevægelsen. Jeg følte samværet i lejren som en voldsom udfordring til min trang til at være mig selv nok og var dødtræt, da jeg kom hjem.

Men jeg opgav ikke at hænge på, og næste vigtige begivenhed var seminaret i Farum i september. Modsat efter ø-lejren var jeg vældigt stimuleret, da jeg kom hjem, og jeg glædede mig til at komme i gang med arbejdet i min basisgruppe, som blev dannet ved afslutningen af seminaret. Jeg kendte ingen af de andre fyre i forvejen, men anså det egentlig kun for en fordel, da jeg mente (og stadig mener), at den udfordring, der ligger i at skulle opbygge et venskabs- og fortrolighedsforhold til mennesker, man ikke kender, kombineret med, at man uden videre accepteres som den, man er, øger ens almindelige evne til at skabe udbytterige relationer til andre mennesker, også selv om man kun har kontakt med dem på begrænsede områder, som f.eks. på en arbejdsplads.

Vores basisgruppe startede sit arbejde på en meget famlende og usikker måde, og vi var ofte uenige om, hvordan vi skulle

komme videre. Men fremad gik det, og i dag et halvt år efter har vi opbygget en fantastisk atmosfære af åbenhed og tryghed, selv om vi stadig er meget forskellige og »brugere« gruppen forskelligt.

Jeg føler mig ganske afgjort styrket, d.v.s. jeg har fået langt større tillid til mine muligheder for at realisere mig selv. Stærkt medvirkende hertil har tillige været, at jeg gennem mandebevægelsen lærte en del bøsser fra Bøssernes Befrielsesfront, BBF, at kende. Jeg sluttede mig til BBF, fik hurtigt flere venner der, vedkendte både over for mig selv og omverdenen, at jeg (også) er bøsse, og forsøger nu at leve derefter.

Alt i alt vil jeg ud fra min egen udvikling slutte, at jo mindre man undertrykker, sig selv, jo bedre er man i stand til at formulere sine ønsker til tilværelsen og få dem realiseret. Jeg vil ikke påstå, at livet er blevet lettere, men det er helt afgjort blevet mere spændende.

Gustav: Større selverkendelse

Da jeg fik mænget mig ind i denne her mandebasisgruppe, var gruppen allerede etableret og havde holdt sine første møder. Jeg vidste ikke hvad jeg gik ind til, knap nok hvorfor jeg gjorde det; men jeg havde vist et ønske om at være med til noget spændende, noget in-noget. Nu — ca. 1/2 år efter — tror jeg også det var fordi jeg ville dele mine mandeproblemer med andre; jeg har næsten altid haft svært ved at skulle være MAND. Jeg forestillede mig vist ikke at vi kunne hjælpe hinanden — turde vist ikke tro det — højst at det ville være godt at vide at jeg ikke var ene i mine trængsler.

I begyndelsen gjorde det et voldsomt indtryk på mig at være sammen med bøsser, og at se kropskontakt i praksis. Jeg opdagede at det var en af de ting jeg havde drømt om — næsten uden at opdage det. Det er vist meget karakteristisk for hvad jeg har fået ud af at være i basisgruppe: en større selverkendelse.

For mig har det været overraskende at gruppen af mænd i det hele taget har kunnet fungere så lang tid. For mig har det hidtil været så godt som umuligt at hygge mig sammen med andre mænd, at have en jeg-kan-li'-dig-fornemmelse, uden præstationspres. Det har hidtil kun været muligt sammen med kvinder. Men jeg tror det simpelthen er fordi der er nogle seksuelle spændinger i gruppen; det er i hvert fald meget rart.

Derfor har jeg for kort tid siden prøvet at indlede et forhold til en anden mand. Nogen af de ting jeg har oplevet er: det er en befrielse at opleve et samleje, hvor jeg ikke har hovedansvaret for at den anden får noget ud af det, og som ikke er pik-kusse-centreret. I øvrigt opfatter jeg mig stadig som heterosexuel.

En af de bedste aftener var en aften hvor vi snakkede om hvor vanskeligt det er at komme til at lave nogle ting som man virkelig er følelsesmæssigt engageret i, og hvor uhyggeligt let det er at komme til at gøre nogle ting, fordi man synes man bør gøre dem. Det er selvfølgelig ikke nogen løsning på problemet at erkende det. Men jeg tror det har haft stor betydning, i hvert

fald for mig, at vi har accepteret hinanden som vi er. Det har givet tryghed og vi/jeg har ikke været fristet til at fortrænge en selvstændig oplevelse af tingene. Trygheden i gruppen betyder også, at jeg ikke behøver at (mis-)bruge energi på at finde selvtillid ved at blive accepteret som kønsobjekt for kvinder.

Men jeg vil ikke skrive mere nu; tingene udvikler sig så hurtigt at det er umuligt at indfange dem på tryk.

Henning: Normerne ændrer sig

Vores basisgruppe blev dannet på »mandegruppens« weekendseminar til Farum efteråret 75.

Gruppen blev sammensat tilfældigt af folk der endnu ikke var i basisgruppe, jeg havde således ikke snakket specielt med nogen af de andre før vores første møde efter seminaret.

Alligevel havde de fået prestige for mig: jeg beundrede to, som jeg følte var progressive og åbne. Det medførte angst for ikke at kunne slå til. De tre andre lå lavt i prestige; jeg følte mig overlegen og vidste ikke om jeg gad være sammen med dem. Det var altså med overordentlig blandede følelser at jeg kom til vores første møde.

Jeg tror aldrig vi har snakket om disse normer direkte i gruppen, men nu efter et halvt år med møder er disse normer ændret; til en mere åben kærlig holdning til alle fem. Jeg tror ikke kun det er fordi jeg har lært disse fem mennesker at kende, men ligesåmeget fordi jeg selv ikke er så usikker på mig selv mere. Jeg mener nemlig også at kunne spore denne åbne kærlige holdning over for andre jeg møder. Jeg har ligesom fået et sted at stå og tør vise hvem jeg er over for andre.

P.S. Jeg håber vi får mange oplevelser sammen endnu.

Christian: Jeg følte mig pludselig helt normal

Grunden til at jeg har engageret mig i mandegruppen er den, at jeg følte en vældig sympati med kvindebevægelsen, og ikke havde noget at ha den i. Mit billede af en eventuel mandebevægelses funktion var, omend diffust, så nok mere noget i retning af en støtte-solidaritets-gruppe til kvindebevægelsen end et forum for snak om mænds (og mit eget) privatliv. Det billede er sandelig ændret nu!

Efter en uges fantastisk intensiv mandebørne-lejr og nogle måneders ståeni stampe lykkedes det endelig for mig at være med til at starte vores vidunderlige basisgruppe. Det første indtryk jeg husker fra møderne var det, at jeg måtte revidere min opfattelse af migselv som seksuelt ekstrem. Det billede, som jeg — overordentlig godt hjulpet på vej med af andre — havde dannet af migselv som grænsende til pervers pga. mine polygame, erotomane og bifile tendenser blev gjort til skamme allerede første aften. Jeg følte mig pludselig helt normal — faktisk stereotyp. F. eks. alle mine mislykkede fortrængningsmekanismer m.h.t. sodomistiske oplevelser og onanifantasier blev pludselig helt til grin, da en af de

andre fortalte, at han havde forsøgt at bolle med en høne i ramme alvor. Milde himmel.

Og så fremdeles. En efter en røg maskerne og illusionerne, og møderne ændrede karakter; fra at være hjulpet på gled af øl og vin over en rusgiffri periode til en tid med en pibe hash i ny og næ. Det sidste har været meget væsentligt for mig; jeg var for ung til at være med til noget som helst i 68, og det har været vidunderligt for mig at føle mig tryk nok til at turde opleve i ord og handling de glade tresseres ungdomsoprør disse 10 år forsinket og indrømme over for migselv og andre, at det var nødvendigt for mig.

I det hele taget har gruppens solidaritet (som er utrolig) bevirket, at jeg i langt højere grad tør stå frem med følelser og oplevelser, og opfatte det som en defekt hos udenforstående, når de med deres normers klamme hånd forsøger at give mig dårlig samvittighed. Dette sidste især på to områder: I min erkendelse (teoretisk såvel som praktisk) af migselv som bi- eller rettere pansexuel og i spørgsmålet om mandegruppens politiske impotens (som regel stillet af nogle af de behårde teoretikere, som af og til er de mest småborgerlige når det kommer til stykket).

Jeg tror ikke, jeg vil skrive mer.

Finn: Jeg bliver varm om hjertet ...

Da gruppen startede var jeg den eneste erklærede bøsse, og jeg var spændt på hvordan heteroerne ville reagere på mig. Det har været skönt at erfare at vi har meget til fælles, samtidig med at vi kan lære af vores forskelligheder.

Som BBF'er tror jeg at den mest radikale måde en hetero kan gøre op med sin kønsrolle på, er ved at prøve at bolle med andre fyre. Dette synspunkt har jeg ihærdigt forsøgt at gøre gældende i gruppen, og nu er der kun een tilbage som ikke har vovet eksperimentet, og han er selvfølgelig ude for et kraftigt gruppepres.

Jeg har ret meget fysisk kontakt med de fleste i gruppen: ømme omfavnelser, dybe kys og kærlige berøringer. Nogle gange flipper jeg helt ud over det fordi det er så skönt. Jeg har ikke bollet med nogen af dem endnu, men jeg føler bestemt at der er mulighed for det, stemningen kan godt være temmelig erotisk når vi er sammen.

Nogle gange kan vi godt lide at gå på værtshus og drikke vin, så bliver vi som regel temmelig opkørte over hinanden og opfører os nærmest som en flok bøsser. Vi kan også godt lide at fyre en fed sådan hen mod slutningen af et møde, og så bliver der en fnisen og pjanken som man normalt ikke oplever hvor mænd er forsamlede.

Det er bevidstheden om at have et tilhørsforhold til en gruppe mennesker, som jeg holder af, og som jeg til hver en tid kan henvende mig til, hvis jeg skulle få behov for hjælp, som er den stærkeste oplevelse. Det er de erotiske vibrationer og de varme følelser, som er det skønneste, og som bevirker at jeg nogle gange bliver varm om hjertet og fugtig i skridtet når jeg tænker på dem i min basisgruppe.

Hurra for kommunikationen mellem bøsser og heteroer — det kan begge parter få meget ud af.

isolation og ensomhed

Hvordan er mulighederne for

en bøsse tilværelse i provinsen?

af Finn Rasmussen

På et mandagsmøde i B.B.F. fremkom jeg med et forslag om, at man på næste møde diskuterede det at være bøsse i provinsen, og de problemer som følger med.

På forslaget reagerede en fyr med at sige, at man jo bare kan flytte til København. Forslaget var sikkert vel ment, men nok ikke særlig gennemtænkt, da det jo nok ikke er en løsning alle kan, eller vil bryde sig om.

Da jeg selv er født og opvokset i provinsen (jeg nærer i øvrigt ikke noget ønske om at flytte til København) og har levet størstedelen af mit liv her, føler jeg, at jeg kender en del til, hvordan en bøsse tilværelse i provinsen kan forme sig, og det vil jeg i det følgende prøve at fortælle noget om.

Udfoldelsesmulighederne

Når man er bosat i provinsen, lever man ofte i mindre samfund, hvor man kender og er kendt af mange mennesker, og det vil naturligvis præge den situation, man befinder sig i, den dag det går op for en, at man må leve sit liv som homoseksuel.

Har man ikke fået lejlighed til, gennem forældre — skole, eller på anden vis, at diskutere homofile problemer, er der forskellige muligheder for at få opfyldt sit behov for at tale med personer, der forstår eller har de samme problemer.

Man kan gå i den lokale park — eventuelt på biblioteket — eller tale med sine venner — hvad med at sige det til forældrene? Det kunne jo også tænkes, at der findes en lokal afdeling af 1948 i nærheden — eller en kiosk som forhandler bøsseblade — for ikke at glemme baren hvor man eventuelt vil møde andre i samme situation.

Der findes løsninger nok — men så var der en gang, hvor man af sine forældre eller andre fik at vide, at den lokale antikvitetshandler, eller var det blomsterhandleren? var »på den forkerte side« — af hvad? har man jo nok tænkt og mindedes samtidigt den sminkede damefrisør, som for ikke så længe siden begik selvmord, hvad grunden så mon kunne være?

Skal man nu til at sammenligne sig med dem? — være i deres situation! — forestil jer de foreslåede løsninger på oplysnings- og kontaktmuligheder, med den pressede situation som man grundet andres intolerance og snæversyn befinder sig i.

Det vil nok koste mangen en nyvågnet bøssefyr en enorm overvindelse at gå i parken, hvor han i en situation han føler nedværdigende, skal til at afsløre sin identitet for første gang over for nogle mennesker, som han eventuelt kender. — Eller søge efter bøger på biblioteket, de fleste med borgerlige meninger og ofte udleveret af mennesker som man for har haft kontakt med.

Hvis man tager sig sammen til at fortælle det til sine venner eller forældre, kan det for dem blive en katastrofe af hensyn til det omdømme, man har i bekendtskabskredsen, da man jo nu falder uden for de gængse normer.

Ægteskab er en løsning, som jeg tror nogle vil vælge, for derigennem at kunne skjule deres homoseksualitet udadtil mod de mennesker, som ikke kan forstå »at man ikke gifter sig« og fører den linie igennem, som generationer har lagt for arvefølgen. Man kan jo også vælge at få sig en fast veninde for at give det udseende af, at alt står vel til. — Tiden vil så gå med at holde sammen på det image, man har skabt sig og forsøge at leve med det pres, som ligger i »at skulle hele møllen igennem«, hvis ballonen en dag skulle gå hen og revne.

En anden mulighed for kontakt er foreningen af 1948, hvoraf der findes 4 lokalafdelinger ud over landet. Her afholdes sammenkomster med jævne mellemrum, hvor behovet for kontakt kan opfyldes, hvad der kan være af stor værdi, da bøsse tilværelser ofte er præget af ensomhed.

Lokalforeningen af 1948 er dog efter min mening en borgerlig selskabsforening med scener, som kan forekomme sessionsagtige. Man føler, at man bliver klædt af til skindet, og at man antages eller kasseres ud fra, om man er trukket i slips og hårlak, eller ankommer i sweater og cowboybukser medbringende en politisk mening, en mening om at der kan gøres andet end at sidde og bekræfte hinanden i gettoen, eller hente meninger der stammer fra små kerneenheder med kønsrollemønstre, der ikke ligger et skridt fra dem, man møder i store dele af den heteroseksuelle verden.

Hvad tænker de andre

En anden side af de problemer, som også møder homoseksuelle i mindre samfund, er ensomhed og isolation. Begge dele forstærkes af, at man ofte, at hensyn til »hvad andre tænker«, afholder sig fra at leve frit. Selv søndagsturen med venner vil i flere tilfælde blive til et mareridt med følelsen af, at have andres øjne i nakken og angsten for konfrontationer lurende i baghovedet.

Tit og ofte møder jeg andre bøsser, som kender mig og min seksuelle situation, uden at de tør optage kontakt, af hensyn til deres omdømme. Mistroen er stor, og troen på de andres solidaritet er lille.

De problemer og meninger som er skitseret i det foregående, er sikkert ikke ukendte for de fleste, og en stor del af forholdene nok heller ikke så lokale, som de er gjort til her.

I slutningen af en artikel, som blev bragt i et sydjysk dagblad, og som omhandlede homofiles situation, hedder det: »Samfundets syn på os er ikke retfærdigt — loven må ændres — andre menneskers syn på os må ændres — vi er ganske almindelige, forskellige mennesker. Blot er vi homofile.«

Det egentlige problem for os provinsfyre ligger nok i den enorme indadvendthed, som vi praktiserer. Vi må til at leve udadvendt, begynde at erkende os selv, vor situation og de muligheder som den indebærer for at lære andre noget, som de vil kunne drage nytte af, og derigennem ændre forholdene omkring os selv, og ikke som det udtrykkes i dagbladsartiklen konstatere, men handle som et socialistisk menneske.

»Det man kan gøre i et kapitalistisk samfund er at være med til at forandre verden. Det kan man faktisk godt være med til, selv om man i sin hverdag bliver ved med at praktisere nogle af det kapitalistiske menneskes livsformer. Man har det vel bedst med sig selv, når man formår at leve så nogenlunde i overensstemmelse med den opfattelse man har af, hvordan livet skal blive til livets mening.«

(Citat fra en artikel: Noget om hvad en socialistisk bøsse måske er. B.B.F. mappe. underskrevet af Vagn.)

Mange af de bøsser, jeg har mødt, viger kraftigt tilbage, når man begynder at sætte deres situation i en politisk sammenhæng. Ofte stemples man for sine vestreorienterede meninger, og mange tager afstand, da det er en ny situation, som oven i det andet, ved første øjekast kan virke uoverskuelig. »Skal vi nu også til at kæmpe på andre fronter, som om vi ikke har nok i 'det ene problem'«.

Udadvendt arbejde kan naturligvis medføre vanskeligheder af forskellig slags. Som et eksempel herpå kan jeg nævne arbejdspladsen, hvor jeg selv har oplevet, at jeg før jeg tiltrådte en halvdagsstilling, af min ven blev gjort opmærksom på, at man havde undersøgt mit politiske tilhørsforhold.

For at kunne klare disse vanskeligheder har man brug for mod, selvtillid og støtte. Det kræver igen at man har muligheder for at få de tre ting opfyldt. En af måderne man kan få det på, er ved at danne basisgrupper, hvorigennem man kan lære at erkende sig selv og sin situation som bøsse.

Finn

P.S. Bor du i trekantsområdet (Veje-Fredericia-Kolding)?

Er du interesseret i at danne basisgrupper?

Henv. Finn Rasmussen

Haderslevvej 35, 3.

6000 Kolding

tilværelsen i/som basisgrupper

af Hans-Otto Loldrup

Vi er efterhånden mange, der sidder i basisgrupper og får udbytte af det. Men hvordan hindrer vi, at vi om 25 år stadig er nødt til at sidde i gruppen og fortælle, hvor dårlige vilkår vi har

Nu har Mandebevægelsen eksisteret så længe (et års tid), at det er muligt at danne sig et indtryk af det arbejde, der er foregået. Derfor vil jeg i det følgende se lidt på perspektiverne i dette arbejde.

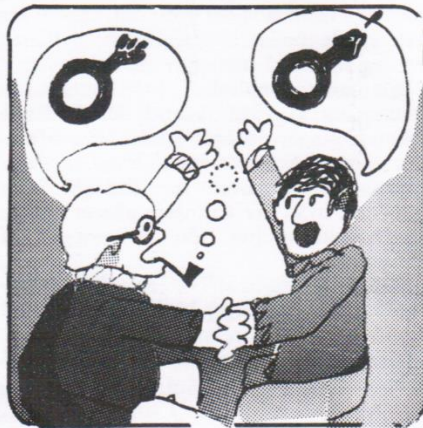
Størsteparten af Mandebevægelsens aktiviteter foregår i basisgrupper på gennemsnitligt 6-8 mennesker. Det helt nøjagtige tal på disse grupper kender vi ikke, men det skønnes at ligge omkring et halvt hundrede i hele landet. Hver gruppe mødes jævnligt, måske hver (anden) uge. Sådanne grupper er ofte startet med, at hver enkelt deltager har præsenteret sig selv og sine forhold (familie, bolig, arbejde mv.). Allerede i denne fase vil der ofte opstå en intens følelse hos deltagerne af, at andre sidder med problemer, der ligner deres egne — og så kan man slet ikke lade være med at snakke videre om det, der ellers til daglig forekommer én så privat, at man hellere vil brække et ben end tale om dem.

Basisgruppen hjælper som regel deltagerne til at indse, at deres problemer og deres vilkår er langt mere fælles, end de anede. Det er naturligvis ikke en tilfældighed, eftersom alle problemerne er opstået inden for ét og samme samfundssystem med tilhørende normer for, hvordan man »skal« fungere. Sammenhængen mellem samfundets hele indretning og den enkeltes tilværelse kommer til at stå stadig klarere efter de åbenhjertige og varme diskussioner i gruppen.

Situationen

I den første tid er den nye måde at tale med andre mænd på i sig selv en berusende oplevelse. Men efterhånden kan man komme til at tænke mere og mere over selve svælget mellem den åbne og fortrolige stemning i gruppen — og den destruktive hverdag. Hvad skal vi stille op med den store afstand mellem de to slags tilværelse?

Man kan forestille sig i hvert fald to muligheder: *Den ene* er, at basisgruppen kan blive en god støtte til de enkelte medlemmer i dagligdagen og kan fungere til deres dages ende — således at de dog

altid i enrum for hinanden kan tilstå, hvor meget de har konkurreret og hvor dårligt de har haft det uden for siden-sidst. Denne terapeutiske funktion er for mig at se en vederstyggelighed, uden om hvilken man ikke kan styre nok. Ellers kan vi om nogle år opleve Henry Kissinger sidde i sin basisgruppe og flæbe over, hvor hård tilværelsen er — og hvor problematisk alverdens mennesker gør hans arbejde. Hvorefter han vil flyve ud til to stridende folk og sælge dem de bedste våben, så de rigtig kan slås om freden som mandfolk. *Den anden mulighed* er, at hvis man i basisgruppen finder ud af, at man lever under urimelige vilkår — så må perspektivet være at ændre disse vilkår, ikke at hjælpe hinanden til at holde dem ud.

Nu er det at ændre vilkårene jo ikke noget nyt. Det gør såvel hr. Jørgensen, hr. Jacobsen og hr. Jespersen deres bedste for hver eneste dag. På universitetet er der lavet en mængde forskning omkring politiske vilkår, og de politiske partier arbejder til højre og venstre. Så der er steder at gå hen, hvis man vil ændre samfundet. Hvis det skal have mening at ville ændre samfundet ud fra sin deltagelse i en basisgruppe, må den ønskede ændring være anderledes eller kunne nås hurtigere på denne måde. Ellers ku man jo lige så godt melde sig ind i det rigtige politiske parti (om det findes) og nøjes med det.

Dimensionen, der mangler

Når det har mening at lade sit politiske arbejde tage udgangspunkt i basisgruppen, skyldes det, at man på forhånd her har en dimension med, som er fortrængt fra det øvrige politiske liv. Først og fremmest beskæftiger man sig i basisgruppen med personlige, private forhold (»Hvordan har jeg det lige nu« — »Hvordan oplever jeg selv jalousi, ensomhed osv.«). Det er problemer, som mandspolitikerne (og deres kvindelige efterlignere) ikke kan tillade sig at pille ved, fordi hele deres rolle er afhængig af, at den private og den offentlige side af deres tilværelse holdes adskilt (hvorfor vi i stedet får ugebladenes karrikaturer af deres private gøren og laden). For det andet er det personlige udgangspunkt udtryk for, at man afstår fra en ukritisk brug af teorier. Man kan kun teoretisere i det omfang, teorierne lader sig anvende på de konkrete, personlige erfaringer.

Til dette er der dog en modifikation: Den gamle mandhaftige »pligt« til at teoretisere over hvadsomhelst kan dog også forekomme ved en basisgruppes første møder. Bedst som man sidder og snakker om sine egne

forhold, så går det pludselig over stok og sten med middelalderens samlivsformer og storfamilier på gamle bøndergårde. OG så er der gerne én, der netop har hørt et helt fantastisk foredrag om australske buskmænd eller en hidtil ukendt stamme på New Guinea, hvor damerne jagter herrerne hen over afsvedne stepper eller hva det nu er for noget.

Det plejer dog ret hurtigt at blive gennemskuet og stoppet, når en gruppe opdager, at den har forladt denne verden og i stedet flyttet ind i teoriernes tomme verden for at slippe for at tale om sig selv.

Praktisk teori og teoretisk praksis

Et guldrandet eksempel på forskellen mellem den almindelige mandsteoretiske holdning og en praktisk erkendelse er holdningen til mænd, der i højere grad end andre efterlever deres homoseksuelle anlæg. En almindelig mandsteoretisk holdning går ud på, at de i den hellige tolerances navn da osse skal ha lov til at være her — for vi accepterer jo osse åndssvage og invalidepensionister og alt muligt. Men skulle en mand tilfældigvis komme til at røre ved teoriens indehaver, får denne straks lyserøde nerveknopper over hele kroppen og må ha ro i flere dage.

Det er vanskeligt at opretholde en sådan teoretisk holdning i en basisgruppe. Den daglige mandskonkurrence er forsvundet, og man tør mere og mere være sig selv bekendt, når den taktiske vurdering af modstandernes styrke og svaghed (som vi er vænnet til) forsvinder. Disse holdninger afløses jo ikke af et følelsesmæssigt vakuum; tværtimod kommer der andre følelser frem, som vi må antage for mere ægte. Ægte følelser, som vi har reserveret til sådanne mennesker, som vi ikke skal konkurrere med om karriere, kvinder, brød i skabet og så videre. I sagens natur har mænd oftest forbeholdt den slags følelser for kvinder.

Den erkendelse, som man kan opnå i sin basisgruppe, kan f.eks. gå i retning af følgende: hvor man end starter sin snak, ender man næsten uden undtagelse ved seksuelle eller sexuel betingede problemer som f.eks.: jalousi, manglende sexuel tilfredsstillelse, foreskellige behov hos parforholdets parter, onani (eller autosexualitet, som et af bevægelsens mange kvikke hovedet har døbt denne syssel), orgasmeoplevelse osv.

Det skyldes ikke så meget, at bevægelsens mænd er en samling usædvanligt brunstige bukke som den kendsgerning, at de samlivsformer vi bydes, ikke svarer til vores følelser og behov, men beskærer og perverterer dem. Det gælder ikke mindst selve forståelsen af vore følelser. Vi får indoktrineret en forestilling om, at til forskellige mennesker har man (bør man have) forskellige slags følelser. For mænd gælder f.eks.: Til andre mænd føler de kammeratskab som i drengeårene; til én eneste jævnaldrende kvinde (ad gangen) rigtig vaskeægte kærlighed; til yngre kvinder en usømmelig erotisk betagelse; til børn en ganske uerotisk kærlighed (hvad det så er). Erfaringen efterhånden som man får kigget disse tilsyneladende forskellige følelser efter i sømmene, går i retning af, at de er udslag af én og samme varme

kærlighed/solidaritet. Men de sære roller, vi sættes i til daglig, tvinger os til at tro, at vore følelser er anderledes/forkerte i forhold til det »normale«.

Den afgørende overgang

Et er at opnå sådanne former for erkendelse, at trives godt i sin basisgruppe. Et andet er, hvad vi skal gøre, hvis den ikke blot i al evighed skal fungere som kernefamiliens forlængede blindtarm. Så længe den fungerer sådan, er det alene det forhåndenværende samfundssystem, der kan være tjent med den. Så kan man byde folk lidt flere ubehageligheder, når de bare har et egnet sted at afregere dem — og man slipper for at kurere mavesår, lasede nerver og for f.eks. at skabe bedre boligforhold.

Et politisk resultat er for deltagerne først opnået, når nogensomhelst virkning kan konstateres uden for selve gruppen, dvs. når hverdagens praksis på nogen måde ændres. Det vil på et eller andet tidspunkt blive et problem for basisgruppen: Hvordan kan vi omsætte nogle af vores erfaringer i praksis uden for gruppen.

Hvis en opnået erfaring går ud på, at visse følelser bliver frustreret i hverdagen, det være sig solidaritet og/eller kærlighed, så må frigørelse på dette punkt være et positivt mål, og ens politiske aktivitet må omfatte en bestræbelse på at nå det.

Men samlivs-/værsformerne svæver ikke frit i luften, for de er jo bl.a. produkt af den specifikke historiske situation, dvs. produktionsforhold mv. En typisk ændring i privatsfæren som overgang fra kernefamilie til kollektiv eller nye samværsformer har virkning ud over samme sfære og hænger intimt sammen med produktion/forbrug og visse vasse.

Den uretfærdige hverdag

Dagligdagen viser sig at være en meget hårdere nød at knække end arbejdet i basisgruppen. I den grå og hverdagsagtige dagligdag er folk beklageligvis ikke indstillet på at spille samme spil som du — i modsætning til basisgruppen, hvor alle er indstillet på at lægge deres kort op på bordet.

Du kan f.eks. sidde i basisgruppen og konkludere, at egentlig burde du lave et kollektiv med de mennesker, du holder mest af. Eller I burde frit overnatte hos hinanden. Eller I burde ...

Og så inviterer du dem til middag, dem, du holder så meget af — for nu skal I rigtig snakke om, hvordan det skal være. Du ligger vågen om natten og tænker på, hvor godt det skal blive. Du gennemgår den skelsættende samtale i tankerne den ene gang efter den anden. Det er måske lige før du har lyst til at stille stolene op som venner og holde generalprøve aftenen før. Så godt og indlysende rigtigt er det, som I skal opleve fremover, at det er umuligt at forestille sig nogen som helst hindring; det ville nærmest være blasfemi.

Så sidder de der pludselig. Aftenen er forlængst kommet og I har allerede i lang tid været ligesom I plejer, selvom du dirrer indvendig for at få det sagt: »Det jeg allermost ønsker, er at flytte sammen med jer / at I blev her i nat / at vi boede hos

hinanden en gang imellem for at komme ud over den formelle måde, vi altid har været sammen på«. Men det passer så helvedes dårligt ind i konversationen. Og får du det endelig sagt, skal du bare høre, hvad mennesker kan præstere af undskyldninger, bortforklaringer, tabuforestillinger osv. — selv dine »bedste venner«. Og du vil sikkert tænke: Jamen, hvad fanden i helvede har vi da snakket om før i tiden, siden noget så enkelt som mine følelser i den grad sætter sindene i bevægelse.

Men det er ikke nødvendigvis vennerne, det er galt med — det er vilkårene, rollerne, reglerne.

Fremad

Den eneste vej til et bedre samfund går over en erkendelse af, hvad vi vil med os selv og hinanden. Vi må derfor vænne os til at fortælle hinanden, hvad vi gerne vil. Når vi ikke gør det; når vi ikke siger til dem, vi er kommet til at holde af, »at vi gerne vil være mere sammen, lave noget sammen eller flytte sammen« — så skyldes det alene angsten for at tabe ansigt, at blive til grin. Angsten for, at følelserne ikke skulle være gengældt. Angsten for at mod/medparten tænker: »Åh, hvor tåbeligt — sikke da nogle naive tanker han/hun har«. Så lever vi hellere videre i det stille håb, at det lykkelige skulle ske, hvad det vel aldrig gør. Vi lever videre med hede, hemmelige drømme om, at vores varme, gode følelser er gengældt — til sandhedens time kommer: De mennesker, vi holder så meget af, rejser langt fanden i vold eller holder op med at invitere eller er usolidariske. Så ofte går vi fejl af hinanden på grund af alt det, der aldrig blev sagt, at mange drager den konklusion, at dette at skabe noget varmt og godt med andre mennesker, det er for nervepirrende og besværligt. Så hellere høre det på den danske top og se det i fjernsynet. Og drikke nogle bajere og købe ny bil og lære at samle på frimærker og så videre.

Men risikoen for at blive til grin over for andre mennesker er egentlig for intet at regne i forhold til, hvor grinagtige mange hykleriske forhold er i dag. Hvor mennesker venter i årevis på ting, som aldrig kan ske. Med dagdrømme. Eller med de hektiske, tomme aktiviteter som er nødvendige for at fortrænge drømmene.

Først når vi tør planlægge tilværelsen sammen med de mennesker, vi vil dele den med — i stedet for at lade stå til — får det mening at planlægge rammen omkring det, samfundet. Ligesom det er mere hensigtsmæssigt, når der skal et maleri på væggen, at gå til glarmesteren med billedet og få en passende ramme — end at købe en ramme og derefter prøve at finde et maleri, der passer.

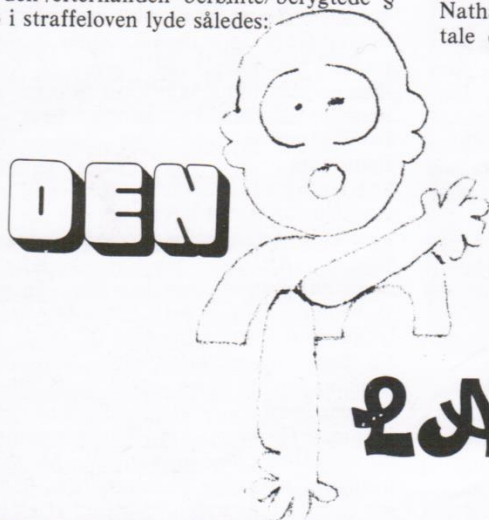
Basisgrupperne kan altså på længere sigt dels medvirke til, at rimeligere omgangsformer breder sig via medlemmerne. Dels hjælpe til en erkendelse af vores faktiske behov, således at alene de kan danne grundlag for vores politiske tilværelse.

Dette var min opfattelse af vores arbejde. Hvis du har lyst til at arbejde med, kan du skrive til nedenstående adresse, så får du tilsendt oplysning om introduktionsmøde mv.

Mandebevægelsen
Dronningensgade 14
1420 K
Giro 9 28 55 63

Folketingets behandling af lovforslaget om nedsættelse af den seksuelle lavalder for homoseksuelle forhold blev de reaktionære kræfters perverse »dance macabre«

Folketinget vedtog den 2. april at nedsætte aldersgrænsen for homoseksuelle forhold fra 18 til 15 år, således at forskelsbehandlingen af heteroseksuelle og homoseksuelle forhold ophæves og den deraf følgende straffelovssanktionerede diskrimination bortfalder. Dette skyldes et lovforslag fremsat af SF, der dog bygger på et tidligere initiativ fra Retsforbundet. Fra 1. maj 1976 vil den efterhånden berømte/berygtede § 225 i straffeloven lyde således:

DEN

SEKSUELLE

LAVALDER

af Helle Jarlmoose

»§ 225. Med fængsel indtil 6 år straffes den, som har kønslig omgængelse med en person af samme køn under omstændigheder, der svarer til de i §§ 216-220 og 222-223 angivne. Stk. 2 OPHÆVET!«

Dette betyder kort sagt, at den forhøjede aldersgrænse på 18 år bortfalder, idet stk. 2 ophæves. Stk. 2 giver hjemmel til at straffe homoseksuelle »overgreb« efter retningslinier, der svarer til de for heteroseksuelle forhold gældende lovbestemmelser. Her tænkes på seksuel udnyttelse grundet afhængighed, voldtægt, ulovlig tvang, forførelse på grund af overlegenhed beroende på alder og erfaring etc. Endvidere er udtrykket »over kønslig usædelighed« fra den tidligere paragraf nu erstattet med det lidt mindre fordømmende — men ikke mindre kunstige — udtryk »har kønslig omgængelse med«.

Baggrunden

Der har været lang vej til dette forslags vedtagelse. To socialdemokratiske justitsministre har tidligere forsøgt at få legaliseringen igennem. Forslag blev først fremsat af K. Aksel Nielsen i februar 1973, og dette forslag, der dog gik på en generel nedsættelse til 14 år, blev senere i november samme år genfremsat af Karl Hjortnæs. Forslaget nåede aldrig at blive færdigbehandlet i folketinget, eftersom der blev udskrevet valg, og fra begyndelsen af 1974 hed justitsministeren Nathalie Lind, og hun viste sig at være modstander af en sådan afkriminalisering. En rolle, som hun iøvrigt levede glimrende op til under den afsluttede debat om lovforslaget i folketinget.

Nathalie Lind sagde f.eks. under 3. behandling: »Jeg kan oplyse, at flertallet i Venstres gruppe vil stemme imod dette lovforslag. Som jeg nævned ved første behandling, kan vi ikke alene lægge ægt på spørgsmålet om ligestilling. Vi finder, at der også er et beskyttelseshensyn over for de unge. Vi er betænkelige ved, at man indfører en aldersgrænse på 15 år ... Nu kører vi her med 15 år, men i samme øjeblik vi fraviger beskyttelseshensynet og indfører ens aldersgrænse for homoseksuelle og heteroseksuelle forhold, mener jeg ikke, der er argumenter tilbage for, at vi ikke i næste omgang går ned på en ens aldersgrænse på 14 år. Også af disse grunde vil Venstres flertal stemme imod lovforslaget.«

Som det fremgår af ovennævnte, forsøgte Nathalie Lind at forplumre vandene ved at tale om en aldersgrænse på 14 år. SFs

forslag går udelukkende på en ligestilling af homoseksuelle og heteroseksuelle forhold — og ikke på en nedsættelse af aldersgrænserne generelt. Det ville være et helt andet forslag. Og det er dette andet forslag, som fru Nathalie Lind er imod!

Flere folketingsmedlemmer fik under 3. behandling rig anledning til at give udtryk for deres fordømme, og den store fordømmende uvidenhed smilede til de homofile fra folketingets talerstol. Selv den gamle »forførelsesteori« blev trukket op af graven igen. Vi, der troede, at al sagkundskab med overlæge Preben Hertoft som bannerfører forlængst havde aflivet denne uvederhæftige »teori«, måtte erkende, at det langt fra er nødvendigt at holde sig til sandheden, hvis man ønsker sine synspunkter manipuleret igennem. Den »kristelige« Inge Krogh gav udtryk for følgende moralsk opstød:

»Vi mener fremdeles, at det er en beskyttelse af de unge, at den homoseksuelle lavalder er på 18 år og ikke på 15 år. I det øjeblik den går ned på 15 år, er jeg bange for, at der vil komme en bølge af homoseksualitet i vores samfund. Jeg tænker ikke her på prostitutionen, men jeg tænker på de ganske unge, hvis driftsliv og kærlighedsliv ikke er fastlagt. Der er muligheder for, at de bliver påvirket og måske tror, de er homoseksuelle, og senere føler sig ude af stand til at danne et almindeligt familieliv ... Vi tror, der sker et meget stort moralsk skred, hvis dette lovforslag bliver vedtaget, og derfor vil vi, hvis dette lovforslag bliver vedtaget, gerne efter grundlovens § 42, stk. 1 og forretningsordenens § 15 have lovforslaget til folkeafstemning.«

Denne folkeafstemning, som fru Krogh truer med, blev dog ikke til noget, eftersom det ikke lykkedes for Kristelig Folkeparti at få 60 folketingsmedlemmer til at hoppe på den vogn. Lidt fornuft er der altså tilbage i det gamle ting.

Forslagets vedtagelse

Det lykkedes for de mere seksualvenlige kræfter i folketinget at få lovforslaget vedtaget. Dette skete med 94 stemmer for, 51 stemmer imod, mens 2 folketingsmedlemmer undlod at stemme. DKP, VS og SF stemte for, ligesom socialdemokratiet (et medlem undlod at stemme), hovedparten af det radikale venstre og ca halvdelen af fremskridtspartiet også støttede forslaget. Enkelte medlemmer fra venstre og konservative stemte også for liberaliseringen.

Ebba Strange, ordføreren for forslagsstillerne, sagde i sit indlæg bl.a. om tanken bag lovforslaget: »Det er et forslag, der beskytter. Der er blevet talt meget om beskyttelse, og at man ikke skulle foretage den ændring af straffeloven, som her er foreslået, for at beskytte de unge. Jeg vil godt sige, at der ligger en anden form for beskyttelse i dette lovforslag. Der ligger en beskyttelse af en minoritet, der føler sig sat udenfor, der føler sig diskrimineret, der føler sig mindreværdig, fordi de er omgivet af en moralisme, der svarer til den, som fru Inge Krogh og andre her giver udtryk for, nemlig at de er forkerte, fordi deres kønsliv har en anden driftsretning end det, der er det almindelige. Derfor bliver de stempet som unormale, og derfor får de en særlig paragraf i vores straffelov.«

Forslaget er vedtaget, og det er et skridt på vejen mod en større seksuel frihed, men det er kun et lille skridt. Der er stadig mange paragraffer i straffelovens kapitel 24, »Forbrydelser mod kønssædeligheden«, der er udsprunget af en direkte seksualfjendsk og undertrykkende holdning, ligesom det patriarkalske samfundssyn gennemsyrer de lovsanktionerede normer. Det er endnu for tidligt at tro, at den hellige grav er vel forvaret. Desuden må vi ikke glemme, at enhver tilkæmpet ret kan blive frataget os så nemt som ingenting. Sålænge Kristelig Folkeparti har vind i sejlene kan ingen homofil vide sig sikker!

Helle

Fortsat fra side 14

det var OK at ændre kursen mod Christiania.

Vi var 64 der marcherede. En enkelt dame spurgte, hvad vi demonstrerede mod, hvorefter Wilhelm fortalte, at vi ikke demonstrerede imod, vi gik FOR Christiania og bøsserne!

Foran Christiansborg ankom bannerne, transparenterne og nu gik vi syngende videre.

Motorcykelbetjenten ved vores side, de 2 andre betjente gik bagerst. Ved Christianshavns Torv fik vi også politibil eskorte. Syngende gik vi ind på Christiania, politiet forsvandt. Vi passerede teltet, men blev enige om først at gå en lille omvej over til KRIMhuset hvor vi var inde og vise de nye lokaler frem. Imens dannedes en kæde omkring den ring af fakler, der var dannet ved bålpladsen mellem Den Grå Hal og KRIMhuset. Vi var 75 der stod i kæde omkring de lysende fakler. Efter en enkelt rundgang, blev kæden brudt og i en lang kæde gik vi nu bølgende tilbage til teltet, fakler og transparenter bagerst, over til Minoritetsfesten. I kæde gik vi ind og stod

hele vejen rundt i teltet omringende alle de tilstedeværende.

Det var et velarrangeret arrangement, hvor jeg især hæftede mig ved Karen Marie, en blind pige, der havde et stærkt og varmt indlæg. Karsten havde en brandgod tale, der både var politisk, men også indeholdt en meget personlig oplevelse og appel. Bagefter optrådte Marx Sisters med sketchen. Her var Karsten også med, samt Sven og Morten, mens »fjernsynet« Lars, var gået træt hjem. Det var en sjov og godt fremført tekst, den fik bare ikke for lidt! De lesbiske havde nu et kort indlæg om, hvorfor de ikke deltog, de var simpelthen gået hjem! Bl.a. fordi de ikke kunne klare at være der. —

Senere sang Bent en 5-6 sange. Det var sidste indlæg fra BBF. Peter fra Solvognen havde stået som arrangør af Minoritetsdagen, så også der gjorde BBF sig gældende.

Det var i sandhed en storslået dag, hvor BBF fik manifesteret sig på en stærk og smuk måde.

Mere af samme slags!

Peter Jensen

Bare en drøm

Og han kommer herind
Og jeg ligger i sengen
Og han bøjer sig ned
Og kysser mit hår
Og jeg mærker hans ånde
Og hører hans stemme

Og jeg ved at jeg sover
Og det blot er en drøm.

Og jeg flyder på havet
Og solen den brænder
Og stenene blinker
Og sandet er guld
Og jeg ser mine venner
Og hører deres latter

Og jeg ved at jeg sover
Og det blot er en drøm.

Og jeg ser op på himlen
Og hører en stemme
Og stemmen er blød
Og nynner en sang
Og jeg hvisker Godnat
Til alle jeg kender

Og jeg ved at jeg sover
Og det blot er en drøm.

Bent Jacobsen

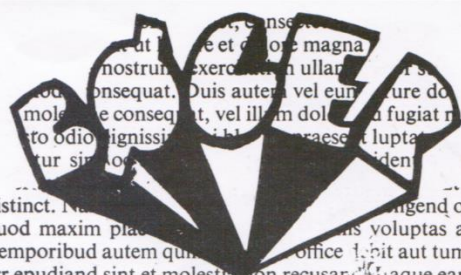
Bøssebar

Jeg maser mig igennem
masser af knus og smil
her blir jeg ikke jagtet
jægeren er selv bytte her.
Vi ved hvor vi ikke står
og hvor vi aldrig ender
alle disse mænd
og mig.

Jeg taler uden at ordene
betyder sex-om-to-timer
jeg er seksuelt tryk
og seksuelt usynlig
men vi er da ikke kedelige
vi kan godt køre den lidt op
alle disse mænd
og mig.

Jeg danser med Marylyn på væggen.
Hvem er jeg? Spion?!
— Min kone forstår mig ikke ...
Eneste neger blandt hvide
eneste hetero blandt homo
vi spiller hvert sit spil
— vi ender med hver sin mandschauvinist
alle disse mænd
og mig.

Bente Clod

Carsten Nagel:

Som man(d) behager

96 sider — 28,- kr.

Rhodos — Radius

Bøsseaktivisten Carsten Nagel beskriver indledningsvis et møde mellem Mandebøsser og Bøssernes Befrielsesfront, hvor de heteroseksuelle mænd konfronteres med bøssernes indbyrdes sammenhold, solidaritet og sensualisme. At »rigtige mænd« nødvendigtvis må stjele ved en sådan massiv konfrontation kan ikke undre, når man betænker hvor lidt sammenhold og solidaritet der er mellem heteroseksuelle mænd — at tale om sensualisme i den forbindelse er trotesk.

Bogen rummer naturligvis beretninger »... om mit underliv og (jeg) fortæller om mine elskovsoplevelser med andre fyre«. Oplevelserne hentes i forskelligt regi — fra en lejlighed på Vesterbro over et bol i en trappeopgang til en direkte voldtægt i det tunesiske ørkensand. Alt beskrevet i et sprog, der ikke er karakteristisk for den indeklemte middelklasse. Carsten Nagel gør et varmt og kærligt forsøg på at nedbryde det kunstige skel mellem privat-sfæren og den offentlige.

Samfundets økonomiske og politiske system, behersket af mænd, søges beskrevet i billedet af den heteroseksuelle mand med fribryderattituden som undertrykker af kvinder, børn, homoseksuelle, zigøjnere etc., samtidig med at hans selvundertrykkelse, hans ensomhed og ynkethed ikke lader tvivl om, at en fuldstændig ændret levevis og en massiv bevidsthedsøgning er nødvendig for at »han« kan skabe en »ny kollektiv bevidsthed«. Mekanismerne i beton- og metalsamfundet er glimrende beskrevet i afsnittet »Disse gamle mænd og deres afsindige kønsroller«.

Kernefamiliens ufrihed og tvang parodi-res i en episode, hvor en søn skal fortælle sine bøsseforældre, at han er heteroseksuel (sic!). At homoseksualiteten er de heteroseksuelles problem kan næppe beskrives meget klarere.

Tråden fra Maria Marcus' »den frygtlige sandhed« tages op i den tunesiske voldtægtsaffære. To mænd kører C.N. ud i ørkensandet, hvor de voldtægt ham på skift. Efter voldtægten — sikken en grotesk gestus — fører de ham en buket blomster.

Når man betænker de konventioner i den patriarkalske kultur der gør, at den voldtagne kvinde i utallige tilfælde aldrig betragtes som offer, men som medskyldig, virker det utænkeligt, at mænd i samme patriarkalske kultur skulle kunne voldtages. Det går udmærket. Heteroseksuelle mænd kan både voldtage mænd og kvinder.

C.N.'s opfordring til mændene må selvsagt gå på at »Vi har trods alt kun vore masker at tabe, og vi har en hel verden at vinde ...«.

Bogen er et godt bidrag til kampen for den totale kønsforvirring. Lad os drømme os tilbage til virkeligheden.

Jacob av Sörväg

non ob ea solu incommod quae egenium improb fugiendad improbiatate putamny sed non ob ea solu incommod quae egenium improb fugiendad improbiatate putamny sed

PROGRESSIVE

for bøsser, børn og kvinder

»Alle I heterobørger skulle fandeme prøve at elske med en anden fyr som optakt til det knald, I plejer at give jeres piger. Prøv det, så kan vi for alvor diskutere, om i prøver at sætte jer ud over jeres mandrolle og alt det, I er blevet oplasket med!»

Vi sidder på en enormt hyggelig bålplads og diskuterer. Mandebevægelsen og Bøssernes Befrielsesfront har netop haft et fælles weekendseminar og er nu ved at slutte af.

Før vi startede, havde vi bøsser mærket en vis skepsis fra de »rigtige mænd«. Den forsvandt imidlertid hurtigt da weekenden først startede, og i løbet af søndagen faldt alle hinanden om halsen og fortalte, hvor skønt og hvor pragtfuldt og udbytterigt, det dog havde været, og hvor en bøsser dog nogle dejlige og søde mennesker, syntes heterobørgerne.

Det er vi selvfølgelig også. Det synes jeg også nogle af de andre mænd er, jeg synes bare ikke weekenden var forløbet så udbytterigt som vi nu forsøgte at få det til at se ud.

En meget væsentlig del af mandens undertrykkelse er netop til på grund af hans rolle som hersker, og hermed hans mere eller mindre (selv)-tvungne konforme livsførelse. Og netop dette sidste var noget af det eneste, vi ikke havde diskuteret.

Skal jeg være helt ærlig, kan min medlidenhed med de heterosexuelle mænd ligge på et meget lille stykke. (Måske det yderste stykke af min lillefinger-negl.) De allerkræftigste eksponenter for undertrykkerollen, som i høj grad også er selvundertrykkende, er jo netop de heterosexuelle mænd.

Og når vi så sidder og diskuterer og bliver kaldt søde, flinke og rare bøsser af nogle mænd, vi forsøger at samarbejde seksualpolitisk med, og de begynder at snakke om kone og børn og små nuttede kernefamilier, som trods alt må prioriteres højest, og om vores fælles onsdagsmøder som vi da stadig har, og som vel er gode nok, så er det jeg ikke kan mere. Jeg kommer bare til at tænke på en nymfe, der går rundt og tænder små søde stearinlys i et kært lille harmonisk nusse-pusse-hjem, hvor alle vægge og lofter er dækket af lyse-rødt rose-tapet. Ih altså! Hvor er her dog hyggeligt!

Jeg ved selvfølgelig godt, at det at bryde med sin rolle har en pris, og prisen er ofte høj, meget høj. Måske er det nemmere at bryde for bøsser, fordi vi mere eller mindre er tvunget til det, i hvert fald hvis vi ikke vil gå rundt som levende døde. Men er der nogen heterobørger, der vil, er det

selvfølgelig ikke umuligt. Man må blot erkende, at vejen fremad ikke er at gå til møder om onsdagen, hvor man så forsøger at løse alle problemer, mens konen passer børnene, og så bagefter at gå hjem igen til kernen, hvor man lever som kernefamilie-mennesker har gjort det i et par tusind år.

Kernefamiliens egen udvikling har heller ikke løst nogen problemer, hele vores kerne-system bygger stadig på en hierarkisk struktur og en indstilling hvor magt — og magt med vold, såvel fysisk som psykisk — er sat i højsædet.

Mandens, kvindens og børnenes, ja hele menneskeheden frigørelse, er uløseligt forbundet med en ændret levevis. Og det en levevis der opløser vores nedbrydende privat-sfære til fordel for en kollektiv bevidsthed. (Undskyld flosklen, men tænk blot på den barske virkelighed vi ser i vores dagligdag!)

Nu får i selvfølgelig ikke alle mennesker til at flytte i kollektiv, det ville i øvrigt heller ikke være nogen løsning. Et kollektiv samfund vil aldrig kunne fungere tilfredsstillende, når dets individer besidder de sygelige privat- og ejer-tendenser, vi desværre alle er så befængt med.

En af vejene til at bryde sin rolle er at ændre sin seksualitet. Det kan ofte åbne helt nye perspektiver, fordi det faktisk ikke er noget andet område, hvor undertrykkelsen er så omfattende som her. Det skulle da lige være den økonomiske udbytning, vi udsættes for, vi er bare nået længere på dette område, fordi vi i årtier har været klar over den, erkendt den og kæmpet imod den. (Nogle har da.)

Når så relativt få — selvom der bliver flere og flere — venstreorienterede derfor kæmper seksualpolitisk, hænger det sammen med deres livs-stil, som i virkeligheden er samfundsbevarende og deres frygt for det ukendte.

Man skal ikke tvinge sig selv til noget, man absolut ikke har lyst til, i hvert fald ikke gentagne gange, men det kan under alle omstændigheder være sundt at prøve noget utraditionelt. Og for den mand der hele livet har måttet leve under det pres, det er at være »MAND«, hersker, mere vidende end pigen eller konen, altid at skulle ligge ovenpå, altid skulle kunne og så videre, synes jeg det er en god ide at prøve mandesex, selvom man ikke skal tro, at alle problemer løses af den grund.

Det var disse betragtninger, der lå til baggrund for tanken om at lade heterobørgerne røvpule, som optakt til deres samleje. Ideen skabte måske vild debat, fordi det var første gang under dette seminar, at der for

alvor blev rørt ved »mandens identitet« — selvom jeg ikke tror, det er en sand identitet, så heterosexuel tror jeg ikke nogen mand er.

Selvfølgelig er det nemt for mig at sige til mænd, at de skulle tage og prøve mande-sex, når jeg selv er bøsse. Og det viste sig da også, at jeg på mødet fik svar på tiltale og noget at tænke over.

Således var der en, der anførte, at han godt kunne gå ind for tanken, men at vi bøsser samtidig måtte ud af starthullerne og så se og komme i gang med pigerne.

Det gik vi straks imod og dybest set gør jeg det stadig. Umiddelbart syntes jeg ikke ideen tjente noget formål, da bøsser allerede en gang for alle har måttet sætte sig ud over deres rolle, bare ved det at være og leve som bøsse. Situationen er altså en anden end hos de progressive heterobørger, der altid har levet som man(d) har ønsket, altid beholdt bindet for øjnene.

Alligevel syntes jeg, da jeg kom hjem, at der var lidt om snakken, hvorfor jeg besluttede mig for at ville prøve hetero-sex.

Det var meget spændende for mig. Jeg havde ikke haft med piger at gøre, siden jeg var fjorten-femten år gammel. Dengang havde jeg i et par år kommet mere eller mindre fast sammen med forskellige piger. Jeg kunne virkelig godt lide dem og de mig.

Vi knaldede bare aldrig. Derimod gjorde vi tusind andre ting, som vist nok var vældig spændende, men nogen sexuel glæde havde vi ikke ved det. Det vil sige, selvfølgelig har vi haft en psyko-sexuel tilfredsstillelse ved det, det husker jeg, men gør vi det op i vores forbandede, firkantede udløsnings-system — og det gør man(d) jo oftest — så var det lig nul udløsning. Bare 0-0.

En af de gode oplevelser, jeg husker, er fra min gamle skole. Jeg var duks og havde fået lov til at blive inde i frikvarteret sammen med en af de piger, jeg oplevede ting med.

Hun tog bukserne af og lagde sig op på katederet, og jeg begyndte at slikke fisse på hende. Mens jeg gjorde det, blev jeg meget ophidset, men jeg tror nok det mest var tanken om, at min lærer pludselig kunne træde ind af døren, der ophidsede mig. Han kom desværre ikke, den dejlige skid.

Heldigvis fik jeg så en konfrontation med ham et par dage senere.

**Et pluk fra Carsten Nagels bog
»Som man(d) behager« der netop
er udkommet på Rhodos.**